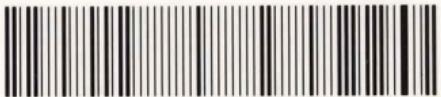

53,- 90,- 8°

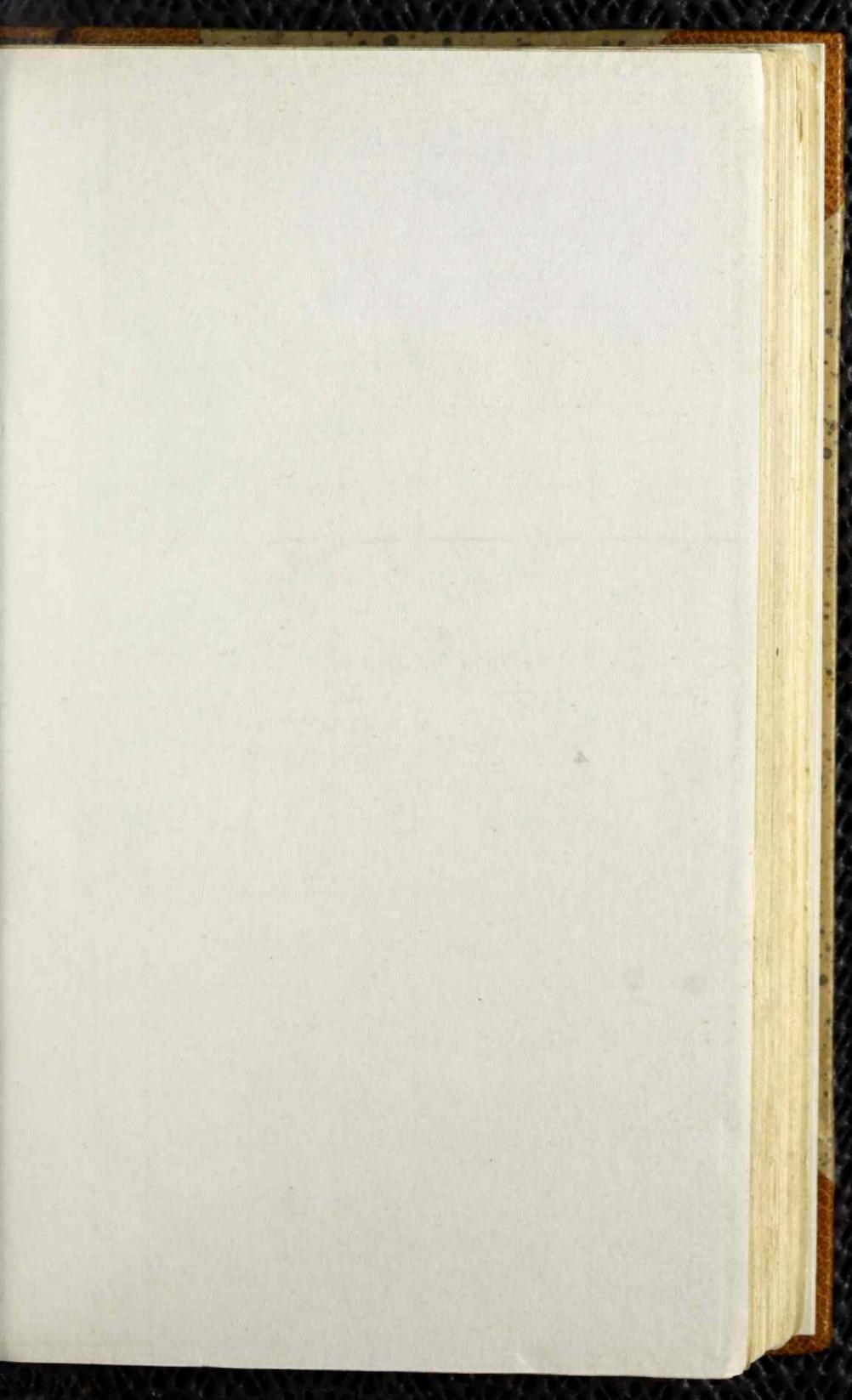
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00388 5

+ REX

Udvalgte
Danske Biser
fra
Middelalderen;
efters
A. S. Bedels og P. Gyvs
trykte Udgaver
og efters
haandskrevne Samlinger
udgivne
af
Nyergaard og Raahbek.

3de Del. 2det Afsnit
eller
4de Tome.

Kjøbenhavn, 1813.

Trykt og forlagt af Directeur S. F. Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1771
1772

1773

1774

1775

1776

1777

1778

1779

1780

1781

1782

1783

1784

1785

Fjerde Afdeling.

Romantser og Ballader

2det Affnit.

1996.3.30

1996.3.30

1996.3.30

1996.3.30

CLXVI.

Ung Axelvold.

1ste Vers.

De Kongens Mænd ride paa Volde,
De bede baade Hjorte og Hind;
De funde under den Lind saa grøn
Et saa lidet Kind.
Udi Loftet der sover stolten Eline.

2. Toge de op den lille Mard,
Svobte hannem i Kaaben blaa,
Førde de hannem til Kongens Gaard,
De lode hannem Fostermoder faae.
Udi Loftet o. s. v.

3. Førte de hannem til Kirke,
Christnede hannem om en Nat,
Kallede de ham ungen Axelvold;
De bulgde hannem meden de maatte.

4. Fostrede de hannem i Vintre
Udi fulde Vintre tre;
Han blev det vænneste Barn,
Man vilde med Djne see.

5. Fostrede de hannem saa længe,

Han var vel femten Aar,

Han blev til den gjæveste Svend,

Som rider i Kongens Gaard.

6. De Kongens Mænd gaae i Gaarde,

De skyde med Stang og Sten;

Frem triner ungen Hr. Axelvold,

Han skyder dem alle til Men.

7. "Bedre maatte Du gange i Højelost

Og lede efter Moder Din,

End Du gaaer her paa Volde

Og skyder os alle til Men."

8. Svarede det ungen Axelvold,

Han blev i Kinder saa bleg:

"Teg skal vide, hvo min Moder er,

Hørend jeg kommer i Eders Leg."

9. Det var ungen Axelvold

Han var saa tyft i Sind;

Saa gaaer han i Højelost,

Adspørg kær Fostermoder sin.

10. "Hør I det, kær Fostermoder!

Hvad jeg spørger Eder ad:

Vide I Noget om Moder min,

I sige det overbradt!"

11. "Hør Du det, kjære Axelvold!
Hvi tager Du saa paa?
Leg veed Din Moder hverken levende eller død,
Det siger jeg paa min Tro."
12. Det var ungen Axelvold
Og han tog til sin Kniv:
"J skalle mig enten min Moder vise,
Eller det skal koste Eders Liv."
13. "Da gak Du Dig i Højeloft,
Dine Ord maa Du vel føje,
Du kald hende kjær Moder Din,
Som bær Guldkronen hin høje."
14. Det var ungen Axelvold
Og svøber han sig i Skind,
Saa gaaer han i Fruerstue
For Fruer og Tomfruer ind.
15. "Hel sidde I Fruer og saa I Mør
Tomfruer og hoviske Kvinder,
Dertil og min kjæreste Moder,
Om hun er ellers herinde!"
16. Alle da sadde de stolte Tomfruer
Og ingen torde svare et Ord;
Foruden hin stolten Fru Eline,
Hun satte sin Kroon paa Bord.

17. "Hæl sidde I min rette Moder
Med hvide Hænder og Slove,
Hvor er den Søn I fødde i Løn?
I bærer Guldkronen den høje."

18. Længe da stod stolten Eline
Hun svarede ikke et Ord;
De samme Kinder som før vare røde,
De blev sorte som Jord.

19. Hun tog Guldbrasen af sit Bryst,
Hende kom saa Meget i Hue:
"Aldrig skjeg nogen Søn udi Løn,
Nu hjelpe mig Gud og vor Frue!"

20. "Hør! I det, kjær Moder min!
Tykkes Eder ikke være stor Skam,
At I haver det saa længe dulgt,
Være Moder til slig en Søn?"

21. Hør I det, allerkjøreste Moder!
Hvad jeg monne Eder sige:
Vide I Noget af Fader min,
I maa det ikke tie."

22. "Gak Du Dig udi Højeloft,
Du maatte vel føje Dine Ord;
Du kald den være kjær Fader Din,
Som Niddere tjene til Bord.

23. Gak Du Dig i Kongens Sal
For Riddere og Hofmænd ind,
Seer Ør Erland Kongens Søn,
Du skalde hannem Fader Din."

24. Det var ungen Axelvold
Han arler Skarlagen Skind,
Saa gaaer han i Kongens Sal
For Dannerkongen ind.

25. "Hel sidde I Riddere og Svenne
Og drikke baade Mjød og Vin,
Ogsaa min allerkjæreste Fader,
Om han er ellers herinde.

26. Hel sidde I kjære Fader min !
Jeg skaldes et Hittebarn.
Det klager jeg allermest for Eder;
Tykkes Eder ikke være stor Skam?"

27. Alle da sadde de Kongens Mænd,
De sortned som en Jord,
Foruden Erland Kongens Søn,
Hon svarede det første Ord.

28. Det svarede Erland Kongens Søn,
Og saa tog han paa:
"Ikke er jeg, Axelvold ! Din Fader,
Endog Du siger nu saa."

29. Det var ungen Axelvold
Og han tog til sin Kniv:
”J skal enten min Moder ægte,
Eller det skal koste Eders Liv.”
30. Det var mig stor Spot og Haan
Blandt Riddere og Riddermændes Mænd,
At jeg skulde holdes et Trillebarn,
Og er en Kongesøn.”
31. ”Hør Du ungen Axelvold!
Du est en Første saa fin,
Du give mig Din Moder Eline
Til kæreste Hustru min!”
32. Det var favrt i Kongens Gaard
Og Eyst at høre derpaa,
Axelvold gav sin Moder bort,
Hans Fader han hende tog.
33. Det var ungen Axelvold
Slog op med hviden Haand:
Igaar var jeg et Hittebarn,
Idag er jeg en Kongesøn.
Udi Efstet der sover stolten Eline.

CLXVII.

Orm unger Svend.

1ste Vers.

Det da var den gamle Greve
Han vogner om Midienat,
Fortalte han Dronningen sine stærke Drømme
Baade stjøt og overbradt.
Af Engelland.

2. "Mig tyktes, dét jeg paa Vandet var
Hos Dig Allerkjæreste min,
Der kom skridendes en Orm frem,
Han vilde mig Fryden formene.
Af Engelland.

3. "Mig haver drømt saa underlige,
Det er ikke Tant eller Snak:
Der kom en Orm udaf Din Barm,
Saa ilde han mig stak."

4. "I lægge Eder neder, min ødle Herre!
I give det ikke igjem!
Vel udi tredive samsulde Vinter
Da varer en Søndagsdrøm."

5. "Somme de stande udi tredive Vinter,
 Og somme ikke uden et Aar,
 Saa Mænd ved, stolten Mettelille!
 Dersore sørger jeg saa saare."
6. Det var ikke derefter uden Dage to,
 Hun sik saa stor en Harm,
 Da mærkte hun Orm unger Svend,
 At han var qvæg i Barm.
7. Hun det huldte hun det dulgte,
 Saa vel monne hun det gjemme,
 Greven sik Intet at vide deraf,
 Det voldte hans stærke Drømme.
8. Fru Mettelille ganger i Højelost
 Alt med saa megen Liste,
 Der fødte hun det fyrtelige Barn,
 At Greven det ikke vidste.
9. Festred hun hannem i Vintre
 Udi Vintre flere end fem,
 Den gamle Greve, hans Fader var,
 Han saae hannem ikke i dem.
10. Det var stolten Fru Mettelille
 Hun samler Guld i Skrin,
 Saa sender hun hannem til Engelland
 Til kjæreste Systeren sin.

11. Hun sendte ham til hans Modersyster,
Bar Dronning udi Engelland;
Der var han udi semten Vinter,
Hannem gif saa vel i Haand.
12. Der var han i semten Vintra,
Bar holden i Agt og Ere,
Kongen og Engellands Dronning
De havde hannem begge saa kjære.
13. Han tog Dronningen i sin Arm,
Klapped hende ved hviden Kind,
Det saae Engellands Konning
Saa listelig under Skind.
14. Det frygted Orm hin unger Svend,
At Kongen han det saae;
Thi lod han sig Pilgrimsklæder skjære,
Af Landet monne han gaae.
15. Pilgrimsklæder dem lod han skjære,
Tog Staven i sin Haand,
Saa gif han den lange Bej
Hjem til Danmarks Land.
16. Der han kom til Fædreneland,
Saa lidet vidste han af Nvide,
Han kjøbte sig Hest og Sværd i Haand,
Hjem til sin Møder at ride.

17. Det var Orm unger Svend
 Han kom der ridendes i Gaard,
 Udstod stolten Fru Mettelille,
 Hun var vel svøbt i Maard.
18. "Bør velfommen, Orni unger Svend,
 Allerkjæreste Sonnen min!
 Hure lide Engellands Konning bold
 Og kjære Modersyster din?"
19. "Wel då lide de Edlinge to"
 Svarede han overbradt:
 "Saamænd ved! min kjære Moder!
 De sende Eder tusinde Godnat."
20. Det var stolten Fru Mettelille
 Hun hannem i Armen tog;
 Ud da stod den gamle Greve,
 Han vredeligen derpaa saae.
21. Det da meldte den gamle Greve —
 Sin Søn han ikke kjendte —
 "Hvo er os denne fremmede Gjæst,
 I tage saa venlig ihænde?
22. Fast heller maatte I det fare lade,
 End bruge her saadant Spil;
 Jeg skal slaae denne Piligrimsmand,
 Det koste mig hvad det vil."

23. Det var Orm hin unger Svend
Han vredtes ved det Ord;
Saa drog han sit gode Sværd
Og slog sin Fader til Jord.
24. Længe stod stolten Fru Mettelille,
Hende tyktes det være stor Mod;
Saa stride randt hende Zaare paa Kind,
Hun saae sin Herre der døde.
25. "Nu haver Du vejet Din Fader,
Gjort mig den sorgelig Harm;
Nu vil jeg slaae mig selv ihjel,
Og lægge mig i hans Arm."
26. "Haver jeg vejet min Fader,
Saa lidet jeg deraf vidste,
Langt heller vil jeg da end leve,
Baade Land og Rige miste."
27. "Du ti quær, Orm unger Svend!
Og sige Du ikke saa;
Dine Synder skal Du angre og rue,
Aflossning skal Du faae."
28. Saa lod hun rede en Spedalskedrik,
Gav den sin Søn at drifke;
Hun lover ham det saa sandelig,
Hannem aldrig skulde stee Lykke.

29. 'Nu haver Du drukket den Spedalskedrik,
     Dig blegner Haand og Hod,
     Alle de Mestere, i Verden er til,
     De skulle ikke raade Dig Bod.'
30. Han tog Staven i sin Haand,
     Monne fra sin Møder gange,
     Han git for Engellands Dronnings Bord
     Med Sorrig og megen Evang.
31. Det meldte Engellands Dronning
     Og saa tog hun paa:
     'Hvo lover os denne spedalske Mand
     End til vort Bord at gaae?'
32. Han kunde sig ej længer dølge,
     Sine Hænder han sammen slog:
     'Ikke er jeg anden spedalske Mand,
     End den I i Armen tog.'
33. Eder mindes, I mig udi Armen tog,
     Det gjorde Eders Herre vee;
     Det tyktes hannem saa ilde være,
     Med Øjne derpaa at see.
34. Saa drog jeg saa langt af Land
     Ieg frygtede for hans Bredde,
     Det maa jeg for sandingen sige,
     Mig selv til Angest og Møde.'

35. "Tyktes det Dig, saa ilde at være,
At jeg det skulde spørge,
Skulde det end koste mig tre Tusinde Stern-
ling,
Teg lader Dig helbredt gjøre."
36. Det var Engellands Konging from
Han lægger det Guld i Skrin,
Saa sendte han hannem den Mester til Haand
Saa langt over falten Rhin.
37. Den Mester hjalp hannem med sin Kunst,
Han blev en Helt saa fin;
Det gjorde Kongen af Engelland,
Han gav hannem Søster sin.
38. Nu haver Drm hin unger Svend
Forvunden baade Angst og Harm,
Nu er han en Fyrste saa gjær,
Sover i Kongens Systers Arm.
Af Engelland.

CLXVIII.

Knud af Myklegaard.

1ste Vers.

Spanieland og Myklegaard

De ligge saa langt af Led;

De herrer sende hverandre Bud,

Deraf saa yppes deres Brede.

De ødelige Sønner og de rige.

2. Det var Knud af Myklegaard

Han taler til Broder sin:

"Dg Du skal ind til Spanieland

Og føre did Sendebreve mine."

De ødelige Sønner o. s. v.

3. Meldte det Peder lille saa bradt,

Han var saa vis en Mand:

"Saa vist kommer jeg her aldrig mere,

Drager jeg i Fiende-land.

De ødelige Sønner o. s. v.

4. Og skal jeg, kære Broder! bortfare
Med Bud og Breve Dine,
Det vil jeg forsanden sige,
Teg kommer her aldrig igjen."
5. Han tog Posen paa sin Bag
Og Piligrimsstav ihænde,
Saa gik han til det Færgested,
Som ingen Mand hannem kjendte.
6. Det var paa en tredie Pintsedag,
De løbe udaf den Minde,
Det var paa en anden Guledag,
Vor Herre dem i Havnen sendte,
7. De fasted deres Anker ud for Bord
Alt paa den spanske Sand,
Det var Peder Benditsson
Han tren der først paa Land.
8. Midt udi den Børgegaard
Der axlede han sit Skind;
Saa gaaer han udi Højelost
For Spanielands Konge ind.
9. "Hil sidde I, Spanielands Konning!
Alt over Eders brede Bord;
Tage I nu de Lønbreve af mig,
Eder sendes fra Myklegaard."

10. Det var Spanielands Konning
 Der han de Bonbreve saae,
 Saa tog han ud den liden Kniv,
 Skar dem i Stykker smaa.
11. Meldte det Peder Bendtsen
 Han stod der lidet fra:
 "Hvad stod udi de Breve skrevet, sig noed
 Metens de ikke læses maa?"
12. "Ikke tor du spørge om Tidende ny,
 Det er Dig ikke best; i edel øg
 Saamænd ved! Peder Bendtsen! troz toz
 Du est en kjendter Gjæst."
13. Syv Tønder af det hvide Sølv
 Dem skatted Din Fader fra mig;
 Men otte Tønder af det røde Gulde toz
 Vil jeg ikke have for Dig."
14. "Teg var mig saa lidet et Barn
 Forinden min Fostermoders Arm,
 Teg det aldrig nogen Tid hørte,
 Min Fader gjorde Eder Harm."
15. "Hør Du, Peder lille Bendtsen!
 Haver Du ej førre det hørt:
 Det skal liden Gris gjelde,
 Som gammelt Svin haver brudt."

16. Toge de Peder Bendtsen,
Fulgte hannem paa grønnen Bold;
Saa hugge de hannem sit Hoved fra
Alt over hans eget Skjold.
17. Det var Peder lille Bendtsen
Han bækker under blanken Sværd:
"Saamænd! lever Knud af Myklegaard,
Han hævner viß min Færd."
18. Og det stod saa i Vintre
Og saa i otte Aar,
Førend der kom Bud fra Spanieland
Og ind til Myklegaard.
19. Det var Knud af Myklegaard
Sidder over sit brede Bord,
Saa mangt kommer hannem i Tænker sine,
Han tænker paa Peder lilles Ord.
20. Og han lader byde over alt sit Land
Baade over Bæg og Lærd;
End sit han syv tusinde Mænd
Som bære kunde Brynje og Sværd.
21. De vunde op deres Silkesegl
Saa højt i forgylsdene Raa,
Saa segled de dem til Spanieland
I mindre end Meganeder to.

22. Vægteren stander paa højten Mure,
     Han vinker ud over de Strandte:
     "Her kommer seglend de Ørlogstib
         Som føre forgylde Branded."
23. "Kommer her seglend de Ørlogstib
     Flere end Du kan nævne,
     Vist er det Knud af Myklegaard,
         Sin Broders Død vil hævne."
24. Og det var Spanielands Konning
     Raabte over al sin Gaard:
     "Vel op alle mine gode Hofmænd!
         Her er en Fiende saa haard."
25. Høre S det, mine ærlige Mænd!
     S stride nu uden al Falst!
     S stride mod Knud af Myklegaard,
         Han er saa haard en Hals."
26. Det var Knud af Myklegaard
     Han styred sin Snekke udi Havn,
     Og hannem fulgte ester syv tusinde Mænd,
         Saa vide gaaer deraf Sagn.
27. Det var Spanielands Konning
     Han ganger hannem strax imod,
     Hannem fulgte vel femten tusind Hofmænd
         I Jern fra Haand til Fod.

28. Og de fægtedes dennem i Dage   48
De fægtedes i Dage to,
Ene stod Knud af Myklegaard,
Hans Folk var falden hannem fra.
29. End vorde han sig for Kongens Mænd,   52
Han vorde sig for dem alle,
Ligesom Løv mod Vinterens Lid
Saa monne de for hannem falde.
30. Ud kom løbendes Tomfru Dagmar   52
Og gav hun saa for Raad:
"Slaa I løs den vilde Bjørn,
Da bliver Knud vist hans Brad."
31. Det var Knud af Myklegaard   52
Han stod saa haard i Brynie:
"I lade det aldrig til Danmark spørges,
I bede mig med Eders Hunde!"
32. "Dage I Knud af Myklegaard,   58
Lade hannem i Bolten slae,
Lede hannem imorgen foroven Slot,
Lader hugge hannem Hovedet fra!"
33. Det var Knud af Myklegaard   68
Han bukker under Skjold saa rød:
"Saamænd! lever han Bendit Knudsen,
Da hævner han vist min Død."

34. Det stod saa den Vinter igjennem,
 Den Sommer kom saa blide,
 Saar fast længtes Bendit Knudson,
 At han det ikke maatte vide.

35. Og der kom Tidende hjem til Lande,
 De vare ikke alle ret gode:
 Slagen er han Knud af Myklegaard,
 Og Ingen byder for hannem Bod.

36. Det var Bendit Knudson blev vred,
 Han væbned saa mangen Mand;
 Saar segled han med Snæller tolv
 Saar frit til Spanieland.

37. Der de komme nu udi den Havn,
 Som dem lysted da at hvile,
 Bendt tager paa sig Piligrimsflæder,
 Bad dem en lidet Stund doele.

38. "Her sidde I alle mine gode Hofmænd
 Saar stille forinden Skibborde!
 Medens jeg gaaer bort til Spanielands Konning
 At tale med hannem et Ord."

39. "Hil sidde I gode Tomfru Dagmar,
 Hin vænne og hin skønne!
 Ville I laane en Pilgrim Hus?
 Hente Gud han Eder det lønne!"

40. "Haver Du ikke været til Tinge?"

Og haver Du været til Stevne?

Haver Du hørt, Knuds Sønner af Myklegaard

De ville deres Faders Død hævne?"

41. "Alt haver jeg været til Ting og Stevne

Og hørt der Tidende fra;

Knuds Sønner kunne aldrig føre Krig,

Fordi de ere saa smaa."

42. Og hun løfted op hans Pilgrimshat,

Og saae hans Silkehue:

"Det Du figer Dig en Pilgrim være,

Det monne Du for mig lyve."

43. "Ikke er jeg en Pilgrim,

Det kan saa lidet due,

Teg er Eders kjæreste Søsterson,

Teg er Knud Pors af Thy."

44. "Est Du allerkjæreste Søsterson min,

En Hertugson bold og rig,

Den klare Vin den sode Mjød

Den lader jeg skjænke for Dig."

45. "Ikke saa skal Du skjænke for mig,

Derom saa ville vi kaste:

Hvad Tærningen sig begive vil,

Skal Ingen af os laste."

46. De legte Skaktavel de Edlinge baade,
 De Terninge fulde Bendit fra;
 "Hør I stolte Tomfru Dagmar!
 Mig bør at skænke gaae."
47. Han skænkte Mjød og han skænkte Vin,
 Gav nok Enhver og Alle;
 Drukken saa blevé de Kongens Hofmænd
 Og Sovn monne paa dem falde.
48. Det var unge Bendit Knudsen
 Han lækker ud til den Strand,
 Han raaber og vinker ad danske Hofmænd,
 At de skulle lægge til Land.
49. Det var unge Bendit Knudsen
 Han ind ad Dørren tren,
 Det var Spanielands Konning
 Han stander hannem op igjen.
50. "Hør Du kjære Bendit Knudson!
 Og vil Du lade mig leve,
 Hin vænne Tomfru Dagmar min Datter
 Og hende vil jeg Dig give."
51. "Hin unge Dagmar ihvor hun er,
 Og hende vil jeg vel faae —
 Det var min Fader og Farbroder
 Som Du ihjel lod slaae."

52. Først vog han Spanielands Konning
Dg saa hans gode Hosmænd.
"J stander op, unge Tomfru Dagmar!
Følger mig til Danmark ind!"
53. Saa tog han alle de døde Kroppe,
Lagde dem i sorten Jord.
Saa gjerne fulgte hannem Tomfru Dagmar
Hen hjem til Myklegaard.
54. Bendit tjente saa høvist en Ridder,
Han vilde hannem ikke svige,
Hannem gav han unge Tomfru Dagmar,
De drukke deres Bryllup tillige.
De ædelige Sønner og de rige.

CLXIX.

Liden Danneved og Svend Trost.

1ste Vers.

Hvad skal jeg i Danmark?

Deres Brynjer er mig for tunge.

De danske Hosmænd de spotte mig,

Før jeg kan ikke deres Tunge.

Men jeg nemmer aldrig goden Danse.

2. Det var ungen Danneved

Han beder lægge Sadel paa Hest;

"Leg vil ride til Borreby,

Min kjære Moder at gjæste."

Men jeg nemmer o. s. v.

3. Hans Spore vare saa flingende,

Hans Hest den harde god Gang,

Ubi Lunde Kirke i Skaane

Der hørte han Ottesang.

4. Først da hørte han Ottesang

Og saa de Meeser ni,

Saa lysted hannem ungen Danneved

Alt til sin Ganger at stige.

5. Det meldte hin gode Hr. Oluf
Han var deres Sognepræst:
"Jeg beder Eder, liden Danneved!
J bliver i Dag min Gjæst."
6. "J Dag vil jeg med ingen Mand æde
Eller drikke den klare Vin,
Førend jeg kommer til Borrebyp
Dg taler med Moder min."
7. "Hør J, kjærestie Hr. Danneved!
J sige det ikke fordi;
Saa mange da ere de Fiender
Der holde foroven vor By."
8. "Forst troer jeg mit gode Sværd,
Dg saa min gode Hest,
Dernæst troer jeg mine Dannesvenne,
Jeg troer mig selv allerbedst."
9. "Vel maa J troe Eders gode Sværd
Dg saa Eders gode Hest,
Men troer ej Eder Dannesvenne,
De svige Eder allersørst."
10. Og det var liden Danneved
Han kom foroven den By,
Der mødte hannem hans Fiender,
De vare vel trøsser ni.

11. Saa stærke da være disse Fiender,
 Som holdt i Læ og Ly,
 Alle Danneveds Svenne toge Orlov
 Hen fra deres Herre at flye.
12. Alle da toge de Hofmænd Orlov
 Alt fra deres Herre at flye,
 Foruden hin unge Svend Trost,
 Han tog da Tjenest af ny.
13. "Og jeg haver slidt Eders Klæder,
 Og jeg haver reden Eders Hest;
 Jeg skal stande med Eder i Dag,
 Imeden Eder trænger mest."
14. Tagen haver jeg Eders Sølv og Guld,
 Og ædet haver jeg Eders Brød,
 Ikke rommer jeg fra Eder i Dag,
 Skulde det end vorde min Død."
15. Saa fasted de deres Bag tilsammen
 Forinden den grønne Lund;
 De To de vog vel femten allene
 Udi den svare Stund.
16. Saa skjøde de deres Rygge tilsammen
 Forinden de tykke Ris;
 De To de vog vel tredive alene,
 Derfor bære de stor Pris.

17. Det var ungen Danneved
Han bandt sit Sværd ved Side,
Saa monne de saa gladelig
Hjem til hans Moder ride.
18. Det var ungen Danneved
Han kom der ridendes i Gaard;
Det da var hans kjæreste Moder
Hun ud mod hannem gaaer.
19. "Du vær velkommen liden Danneved
Allerkjæreste Sønnen min!
Hvad da hylster Dig helst at drikke
Af enten Mjød eller Vin?"
20. "Jeg vil hverken øde eller drikke
Med Eder Mjød eller Vin,
Hørend I give hin unge Svend Trøst
Kjære eneste Søster min."
21. "Og hør Du det min kjæreste Søn!
Jeg siger det ikke fordi;
Saa sandelig hjelpe mig Gud af Nød!
I ere alle Sødskende tre."
22. "Hør I det, kjær Moder min!
I sige mig det med List:
Hvor da fødte I hannem unge Svend Trøst?
Men jeg det aldrig vidste."

23. "Han var sig saa liden
Der jeg sendte hannem af Land,
Saa sandelig spurgde jeg, han var død,
Thi klagede jeg Ingen min Baande."

24. Det meldte han liden Danneved 81
En Ridderson saa rig:
"Nu vil jeg mig aldrig mere klage,
Men jeg haver Broder stig." 112

25. Signe Dig Gud hin unge Svend Trost!
Min Tro vil jeg Dig give,
Aldrig at svige eller undfalte,
Imedens jeg er i live." 113

26. Liden Danneved og ungen Svend Trost
Klæde sig i Sabel og Maard,
Saa ride de dem saa gladelig 114
Alt udi Kejserens Gaard.
Men jeg nemmer aldrig goden Danske. 115

CLXX.

Signild og hendes Broder.

1ste Vers.

Stolt Signild lader brygge og blande Vin —

Saa faver da falder den Rim —

Hun byder hendes Broder hjem til sin.

Udi Brynie alle.

2. Og de skjænkte Mjod og de skjænkte Vin —

Saa faver da falder den Rim —

De skjænkte saa lange Solen sin —

Udi Brynie alle.

3. Hendes Broder han vilde ride hjem —

Stolten Signild byder ham Følgesvenne.

4. "Og hvad skal jeg med Følgesvenne?

Mine Fiender de ere nu alle i Senge."

5. Og der han kom foroven den By,

Da mødte hannem hans Fiender sju.

6. Og der han kom i tykken Ris,
Da blev han hans Fiender vis.
7. "Teg beder Eder mine Fiender for Gud,
I lade mig blæse i min forgylde Ejud."
8. "Og Du skal have vort Minde dertil,
Du blæs herudi imedens Du vil."
9. Han blæste i Ejud, han blæste saa haardt,
Det hørte stolt Signild til sin Gaard.
10. Og han blæste i sin Ejud saa længe,
Det hørte Tomfru Signild til sin Seng.
11. Stolt Signild raaber over al i sin Gaard:
"I lede mig ud min Ganger graa!"
12. I lede mig ud min Ganger graa,
Vel syv Aar siden han Solen saae.
13. Han Solen ej saae vel i syv Aar,
Vel femten siden han Sadelen bat.
14. I hente mig ind mit Glavind og Spyd,
Vel atten Aar siden de vare ude."
15. Stolt Signild red, saa fast hun tendte,
Sin gode Fole derover hun sprenzte.

16. Stolt Signild raal~~le~~og var saa vaant:
"Du svare mig, Broder! om Du kan."
17. "Ikke er jeg vee og ikke er jeg vaant,
Du hjelpe mig, Søster! om Du kan."
18. Hun hug ihjel hans Fiender syv,
Saa forte hun hannem levende til By.
19. Og havde de været to for En —
Saa faver da falder den Rim.
Hun havde gjort dem Dødsens Men.
Ubi Brynie alle.

CLXXI.

De to Søstre.

Iste Vers.

- Søster spurgte hun anden: —
For den der mig haver lovet i Løn.
"Og vil Du Dig ikke mande?"
Hun boer under Skoven i saa grønnen.
2. "Jeg vil mig ikke gifte under Ø —
For den der mig haver lovet i Løn.
For jeg faaer hævnet min Faders Død.
Hun boer under Skoven o. s. v.
3. "Og hure skulle vi det hævne?
Vi have hverken Sværd eller Brynie."
4. "Her boe saa rige Bønder i By,
De laane os Sværd og Brynie ny."
5. Saa toge de deres Kaabe og Krave,
De skaare sig Ridderklæder deraf.

6. De Tomfruer binde sig Sværd ved Side;
Dg saa hyste dem til Hove at ride.
7. Der de komme til Borgeled,
Herr Erlands Frue hun stander derved.
8. "Hel stander I Hr. Erlands Frue!
Dg er Hr. Erland hjemme i Stue?"
9. "Herr Erland er i Stuen inde,
Han drinker Vin med Gjæster sine."
10. De Tomfruer ind ad Dørren tren,
Herr Erland stander dem op igjen.
11. Herr Erland klapped paa Hyndet blaaz:
"Wille I to unge Svende hvile derpaa?"
12. "Vi ere ikke trætte, vi ere ej mod;
En lidet Hvile hun er dog god."
13. "Hvad heller er I gifte Mænd,
Eller I ride først at gillie i Løn?"
14. "Ikke da ere vi gifte Mænd,
Men vi ride os at gillie i Løn."
15. "Da viser jeg Eder op under Døl
Til to saa rige faderløse Mør."

16. "Medens de dem saa rige vare,
Hvi I dem ikke da selver bade?"
17. "Saa gjerne jeg det viesseligen gjorde,
Om jeg for Synden ellers torde.
18. Havde jeg ikke vejet deres Fader,
Havde jeg ikke sovet hos deres Moder."
19. "Det Du vogst vor kjære Fader,
Det lyver Du paa vor kjære Moder."
20. Saa qvinbelig som de Sværd uddrog,
Saa mandelig de til han nem hug.
21. Hugged de Herr Erland alt saa smaa
Bigesom de Spaan, i Lundens laae.
22. Saa saare da græd de Tomfruer to,
Der de skulde siden til Skrifte gaae.
23. De sik ikke andet for Herr Erlands Død —
For den der mig haver lovet i Løn —
End tre Fredage paa Vand og Brød.
Hun boer under Skoven i saa grønner.

CLXXII.

Søsteren sin Broders Befrier.

Iste Vers.

Datter spurgde hun Moder: —

Der falder saa faver en Rim.

"Havde jeg aldrig nogen Broder?"

Saa vel da ganges der Dandsen.

2. "Brødre dem aatte Du bolde —

Der falder saa faver en Rim.

De ere dem i Grevens Bolde."

Saa vel da ganges der Dandsen.

3. Tomfruen ganger til Stalde, —

Der falder o. s. v.

Hun skuede de Folke alle.

Saa vel da o. s. v.

4. Hun skuede den brune, hun skuede den græ,

Den bedste lagde hun Sadel paa.

5. Der hun kom for Borgeled,
Der stander Grevens Frille ved.
6. "Hør Du Grevens Frille!
Er Din Herre hjemme saa silde?"
7. "Min Herre han for til Tinge igaar,
At domme saa rig en Fanger for Mord."
8. "Hør Du Grevens Frilleqvinde!
Sig mig, hvor hviles de Fanger inde?"
9. "Udi vor Gaard der stander et Hus,
Der hviles de Fanger uden Hld og Ljus.
10. Der sidder for Dørren en Elverpind,
Der kommer slet ingen Tomfruer ind."
11. Tomfruen drog af sin Handske smaa,
Saa tager hun den Fernstaa derfra.
12. "Hør Du det kjære Broder min!
Kod Du Dig binde af stiere end En?"
13. "Mig bandt ikke fire mig bandt ikke fem,
Mig bunde vel tredive række Hosmænd."
14. "Teg stander saa smal som en Lilievaand,
Der skulde ikke Tredive binde min Haand.

15. Jeg stander allene nu her en Qvinde,
Mig skulde ikke tredive Hofmænd binde."
16. Saa tog hun af Bolten sin Broders Ben,
Hun satte Grevens Frille derind igjen.
17. "Men vil Din Herre have anden Bod —
Der falder saa faver en Rim.
Du bede ham møde mig i Marken ud."
Saa vel da ganges der Dandsen.

CLXXIII.

Buestytteren som Blodhævner.

1ste Vers.

Dg jeg stod for min Herres Bord,
Teg skjænkte baade Mjød og Vin,
Dg der kom mig de Tidende fore,
At slagen var Broder min.
Teg maatte ikke Fred for Sverrigs Konning nyde.

2. Dg saa fulgte jeg min Herre til Seng,
Dertil hans Kjære til Hvile,
Saa ledte jeg ud min gode Hest,
Lagde paa forgylde Mile.
Teg maatte ikke Fred for Sverrigs Konning nyde.
3. Saal ledte jeg ud min gode Hest,
Lagde paa forgylde Mile;
Førend jeg lagde af min Sadel rød,
Teg red vol femten valské Mile.
4. Der jeg kom for det samme Hus,
Som Kjæmper drukke Mjød og Vin,
Der hørte jeg, hvor min kjære Moder
Hun græd over Broder min.

5. Og saa spendte jeg min gode Bue,
Teg lagde en Straale derpaa,
Saa skjod jeg Kongens Kjæmper tolv,
Som vejede mig Broder fra.
6. Saa red jeg mig til Tinge
Og saa til Herre-Stevne,
De sex dem bød jeg for god Bod,
De sex for Broder at hævne.
7. Teg gik mig tredie Gang paa Ting,
Teg bød for dem en skjellig Bod;
Og op da stod den Kongens Lehnsmand,
Han stod mig haardt imod.
8. Og op da stod den Kongens Lehnsmand,
Stod mig saa haardt imod,
Og op da stode de Sandemænd tolv,
De svore mig Freden fra.
9. Og da spendte jeg min gode Bue,
Teg lagde en Straale derpaa,
Der skjod jeg til den Kongens Lehnsmand,
At Straalen i Hjertet mon staae.
10. Teg gik mig snarlig af Tinget ud,
Og til min gode Hest,
Og da tyktes mig i Lanke min,
At Skoven skjulte mig bedst.

11. Og jeg var mig i Skoven i Skjul
     Og vel i Bintre otte,
     Teg havde ikke andet at føde mig med
     End Græs og Løv, jeg aad.
12. Teg havde ikke andet at føde mig af
     End Græs og Løv, jeg aad;
     Teg havde ikke andre Sengestaldbrodre
     End Bjørne og Basser to.
13. Og det lidte fast mod Pintedag
     Fast mod de hellige Tide,
     Og da lysted hannem Sverrigs Konning
     Til Kirken at udride.
14. Og saa spendte jeg min gode Bue,
     Teg lagde min Straale derpaas;
     Saa skjod jeg til den svenske Konning,
     At Straalen i Hjertet monne staae.
15. Og nu ligger Sverriges Konning,
     Og Blod rinder hannem til død;
     Saa gave de mig Sverrigs Dronning igjen;
     Hun var mig hver Dag god.
     Teg maatte ikke Fred for Sverrigs Konning nyde.
-

CLXXIV.

Hr. Verner og Fru Ingeborg.

iste Vers.

Paa Lindholms Hus

De Svenne de drikke og gjøre godt Rus.

De Svenne de drikke og gjøre sig glad,

Saa gjør Herr Verner, i Taarnet sad.

De Fruer kunde aldrig gjemme saa riger en
Fange.

2. De Svenne de gjøre dem glad,

Saa gjorde og Herr Verner, i Taarnet sad.

Fru Ingeborg vaagner, og op hun saae:

"Hvilken af mine Mør der quæder saa?"

De Fruer kunde aldrig gjemme saa riger en
Fange.

3. Op hun saae:

"Hvilken af mine Mør der quæder saa?"

"Det er ikke Eders Mør der saa quæde kan,

Det er Herr Verner den fangen Mand.

4. Der quæde kan,
 Det er Herr Verner den fangen Mand.”
 Fru Ingeborg heder paa Svenne to:
 ”J bede Herr Verner for mig indgaae!”
5. Paa Svenne to:
 ”J bede Herr Verner for mig indgaae.”
 Herr Verner ind ad Dørren tren,
 Fru Ingeborg stander hannem op igjen.
6. Ad Dørren tren,
 Fru Ingeborg stander hannem op igjen.
 Herr Verner han stedes for breden Bord:
 ”Her er jeg, Frue! J sendte mig Ord.”
7. Han stedes for breden Bord:
 ”Her er jeg, Frue! J sendte mig Ord.”
 Fru Ingeborg klapper paa Hyndet blaa:
 ”Gaaer hid, Herr Verner! hviles her paa!
8. Paa Hyndet blaa:
 ”Gaae hid, Herr Verner! J hviler her paa!
 Hør J, Herr Verner! hvad jeg siger Eder:
 En Elskovens-Wise J for mig quæder!
9. Hvad jeg siger Eder:
 En Elskovens-Wise for mig J quæder!”
 ”En Elskovens-Wise jeg aldrig nam,
 Men jeg quæder alt som jeg bedst kan.

10. Jeg aldrig nam,
Men jeg quæder alt som jeg bedst kan."

Herr Berner bar op, en Vise han quad,
Det sovned Fru Ingeborg, i Loftet sad.

11. En Vise han quad,
Det sovned Fru Ingeborg, i Loftet sad;
Der sovnede Fruer, der sovnede Mør,
Der sovnede Fru Ingeborg i Skarlagen rød.

12. Fruer og Mør,
Der sovnede Fru Ingeborg i Skarlagen rød.
Herr Berner han saae sig op i Braa,
Han fandt de Nøgler baade store og smaa.

13. Op i Braa,
Han fandt de Nøgler under Bolsteren blaa.
Herr Berner han tren ad Dørren saa bradt,
Han glemte at sige Fru Ingeborg Godnat.

14. Ad Dørren saa bradt,
Han glemte at sige Fru Ingeborg Godnat.
Og der han kom ud fore den By,
Han begyndte at quæde en Vise af ny.

15. Foroven den By
Begyndte han at quæde en Vise af ny.
Her Berner han hvipper op med sin Hat:
"I sige Fru Ingeborg tusinde Godnat!"

16. Alt med sin Hat:
"Sige Fru Ingeborg tusind Godnat!
Dg hør, Du Vægter! paa Vagten staaer!
Du lyde alt til, hure Bisen den gaaer.
17. Paa Vagten staaer,
Du lyde vel til, hure Bisen hun gaaer:
Fastes vilde hun ikke have en Skjeppe Guld,
Nu fanger hun ikke en Pending tilfulde.
18. En Skjeppe Guld,
Nu fanger hun ikke en Pending fuld."
Herr Verner han ganger ad Porten bradt,
Han glemte at sige de Fruer Godnat.
De Fruer kunde aldrig gjemme saa riger en
Gange.

CLXXV.

Kong Gørels Datter og Grev Henrik.

Iste Vers.

Kong Gørel haver en Datter,

Hun er saa skjøn en Tomfrue,

Hendes Fader vil hende ej Mand give,

Selv vil hun Grev Henrik trolove.

Nu stander Løvsalen med Ere.

2. Kongen lader en Skovsal gjøre

Saa dybt alt neder i Jordet,

Han sætter deri den skjonne Tomfru,

Som mangen Mand esterspurgde.

Nu stander Løvsalen med Ere.

3. Kongen sidder over breden Bord,

Og svor han paa sin Sand:

"Nu haver jeg min Datter saa gjemt,

Det hende finder ingen Mand.

4. Nu haver jeg min Datter saa gjemt,

Og hende finder ingen Mand,

Ej heller hin unge Grev Henrik,

De ramme Runer kan."

5. Alt da stod den lidens Smaadreng

Dg lydte han derpaa,

Han gaaer til unge Grev Henrik,

Dg siger ham Ordene saa:

6. "Her I unge Grev Henrik!

Nu vil jeg være Eder huld,

Teg vil Eder sige af Kongens Datter,

Hun er i Skoven dulgt."

7. "Hav Du Tak, Du lidens Smaadreng!

Teg vil Dig love og prise,

Teg giver Dig det røde Guld,

Du skal mig Vejen vise."

8. Saa lod han et Guldbaand væve

I fine Silketvinde,

Der monne Greve Henrik saa snart

Sit hvidgule Haar ibinde.

9. Han lod det med Silke

Dg saa med røde Guld væve;

Det vil jeg forsanden sige,

Han havde ret Tømfrufagter.

10. Der han kom paa Heden ud,

Der prøved Greven sin Hest,

Der han kom mod Kongens Gaard,

Han rider som en Tømfru bedst.

11. Han havde ladet sig Klæder skære
Alt udi Tomfrue-lige,

Saa red han sig til Kongens Gaard,
Det Slyngende vilde han lære.

12. Kongen han stander i Højeloft,

Seer han ud saa vide:

”Vel vorde mig alle mine Dage!

Hisset seer jeg en Tomfru ride.”

13. Midt udi den Borgegaard

Der arlede hun sit Skind,

Saa gaaer hun i Højeloft

Tor Dannerfonning ind.

14. ”Hil sidder I Kong Gørel

Over Eders breden Bord!

Kongen min Ejre Fader

Haver sendt Eder Brey og Ord.”

15. ”Eders Fader haver skrevet mig til,

Min Datter skal Eder lære;

Al den Sømning som hun kan,

Den lærer hun Eder saa gjerne.

16. Hertug Gjørel heder min Søstersøn;

Han skal Eder Bejen vise,

Maar I kommer i Marken ud,

Eders Gangen skal Iprise.”

2die Del. 2det Afsnit.

D

17. Det var Dannerkongen selv
Han fulgte den Tomfru tilhest,
Der hun kom i Marken ud,
En Ridder hende fulgte næst.
18. "Siger mig det, Hertug Gjørel!
Siger mig det uden Sorg:
Er her en Tomfru i Skoven dulgt
Som heder Tomfru Ellensborg?"
19. "Hør I det min skjonne Tomfru!
Eder folger baade Tugt og Ere —
Derinde er Tomfru Ellensborg
Med andre Tomfuer flere."
20. Der er inde de Kongebørn
De Hertugsdøttre sem,
Der er Tomfru Rodensang,
Og hun er skjønnest af dem."
21. Det var unge Grev Henrik
Han ind ad Dørren tren,
Alle de derinde vare
De stode ham op igjen.
22. "Hæl sidde I Fruer og sylte Tomfuer,
Baade Mør og høviske Kvinder!
Og først og sidst Tomfru Rodensang!
Om hun er ellers herinde."

23. Det var unge Grev Henrik
Tog ud de Breve tu:
"Dem sendte Eder Eders Fader,
I raader selv for dennem nu."
24. "Min Fader haver mig skrevet til,
At jeg skal Eder lære;
Alt den Slyngende som jeg kan,
Det lærer jeg Eder saa gjerne."
25. Saar forgik den klare Dag,
Den Nat kom paa saa bradt,
Alt spurgde unge Grev Henrik,
Hvor han skulde ligge den Nat.
26. Det meldte Tomfru Rodensang
Hun svared i saa bradt:
Lade I nu den fremmed Tomfru
Sove hos mig i Nat!
27. De hentede ind de Vorlys
De vare med Wren snoede,
Saa fulgte de de Unge to
Hen i den Gruersue.
27. Det da var de Unge to
De laae hinanden saa nær,
Begyndte de hinanden at spørge,
Hvem de mest havde kjære.

29. "Siger mig, Tomfru Rodensaŋ!
Mens vi ere ene to:
Veed I Nogen i Verden til,
Til hvilken staer Eders Hu?"
30. "Jeg veed Ingen i Verden til,
Der min Hu stander paa,
Foruden unge Grev Henrik,
Og ham maa jeg ej faae."
31. "Er det unge Grev Henrik,
I haver i Hjertet saa kær,
Saamænd ved! Tomfru Rodensaŋ!
Han ligger Eder alt saa nær."
32. Da svared Tomfru Rodensaŋ
Hun sig til Bæggen vendte:
"Om det nu vidste min Fader!
Og saa mine rige Frender!"
33. "Om alle Eders Frender det vidste
Baade Mænd og dertil Kvinde,
Alt er han næst, i Hænde haver,
Baade nu og hver en Sindé."
34. "Hør I unge Grev Henrik!
I vogte saa vel Eders Liv!
Fornemmer det min Tjenesteqvind,
Der yppes saa ond en Kiv."

35. Hør I det, Grev Henrik!
I sige sagte herfra!
Den Ærne er ej borte langt,
Hun giver der Agt oppaa."
36. Alt da stod den Tjenesteqvind
Og lydte hun derpaa,
Hun ganger strax til Kongen,
Og siger til hannem saa:
37. "I vaager op, Herre Konge!
I sover alt for længe —
Nu ligger ungen Grev Henrik
Hos Eders Datter i Senge."
38. "Vi Du stil, Du Tjenesteqvind!
Teg vil Dig ikke troe;
Der er saa mangen stolt Tomfrue,
Som bliver løjet paa."
39. "Hør I det, Dannerkoning!
Vil I mig ikke troe,
Her have I hans gode Sværd
Dertil hans sølvspendte Sko."
40. Længe laae Dannerkongen
Og tænkte han derpaa:
Hvor kan jeg min Datter forsee,
Hun bedre Mand kan saae?"

41. Der var Fryd i Skovsal
Og Lyst at høre derpaa,
Kongen gav sin Datter bort,
Grev Henrik han hende tog.
42. De brøde ned den Skovsal,
De gjorde deraf et Grind.
Saa glade vare de Tomfuer,
Hver kom da hjem til sin.
43. Nu have begge de unge To
Forvunden baade Angst og Harm,
De sove nu saa gladelig
Udi himandens Arm.
Nu stander Lovsalen med Ere.
-
44. 10

CLXXVI.

Hittebarnet.

1ste Vers.

Kongens Datter af Engelland —
Hun lever foruden al Nvide;
Hende er gangen Sorg til Haand,
Hun haver trolovet den unge Herr Styge.

2. Hun er til Tugt og Wre vant —
Hun lever foruden al Nvide.
Hun vil ej have anden Mand ;
Hun haver trolovet den unge Herr Styge.
3. Det lidte fast ad fyret syve Ugers Dag,
Den Tomfru længes med megen Klag.
4. Den Tomfru tager over sig Kaaben blaa,
Og ned til Buret monne hun gaae.
5. Og ned til Buret hun ganger hen,
Der fødte hun en Son saa væn.
6. Hun tog det Barn, svobte det i Lin,
Og lagde det i fergyldene Skrin.

7. Hun lagde derhos vigt Salt og Ljus,
For det havde ej været i Guds Hus.
8. Den Jomfru tager over sig Kaaben blaa,
Og ned til Stranden monne hun gaae.
9. Hun ganger hen ud ved den Strand,
Og skjød det Skrin saa langt fra Land.
10. Hun kasted det Skrin saa langt fra sig:
"Den rige Christ befaler jeg Dig."
11. Den rige Christ leverer jeg Dig,
Du haver ikke længer Moder i mig."
12. Kongen han jager ud med den Strand,
Han fandt det Skrin, var drevet til Land.
13. Han aabned det Skrin, og saae deri,
Saa favert et Drengebarn laae derudi.
14. Kongen tog Pendinge af sin Pung,
Og flyede det Barn til Christendom.
15. Dernæst tog han det lille Nor,
Og flyede det hen til Fostermør.
16. "Du for det Barn ret Omhu bær,
Af store Folk det vist kommet er."

17. Hun fostrede ham i Vintre fem,
Siden blev han Kongens liden Smaadrenge.
18. Han vorste saa til i atten Aar,
At han Kongens eget Banner bar.
19. Kongen gav ham baade Borge og Lene,
Og agter ham sin egen Datter hin venne.
20. Kongen taler til Datteren sin:
"Og naar saa vil Du gifte Dig?"
21. "Naar min Herre Fader siger til,
Og naar hans faderlige Hjerte vil."
22. "Herr Carl er ypperst i min Gaard."
"Nej, det er Styge, min Hu falder paa."
23. Det monne fast ad Brylluppet lide,
Den Tomfru hun bær dagligen Qvide.
24. Saa drukke de Bryllup i Dagene fem,
Ikke vilde Bruden tilsengs i dem.
25. Den sidste Dag ad Qvelde
Da toge de Bruden med Qvelde.
26. Saa satte de Bruden i Sengen ned,
Herr Carl han dvældes ej længe derved.

27. Han flapped hende ved hviden Kind:
"I vender Eder hid, Allerkjæreste min!"
28. Du ti vær, Carl! kjær Sonnen min!
Thi jeg er kjæreste Moder din.
29. Og det er Spot i min Faders Land,
En Moder skal have sin Søn til Mand."
30. "Og det er Spot paa denne Ø,
I bærer Guldkrone og er ej Mø?"
31. Om Morgenens Kongen han spørger dem ad:
"Hvor haver I lidet i denne Nat?"
32. "Jeg takker nu Kongen for alt Godt,
At øgte min Moder, det var stor Spot.
33. Kongen har gjort mod mig allerbedst,
Men det er min Moder, som jeg haver fæst."
34. "Min Datter ville vi stege og brænde,
Eller til heden Konge hensende."
35. "Ak nej! med min Moder handler ej saa!—
Hun lever foruden al Qvide.
Giver hende Herr Styge, det er mit Raad.
Hun haver trolovet hin unge Herr Styge.

Den græske og den vandende, og

Den vandende og den græske, og

Den vandende og den græske, og

Den græske og den vandende, og

Den vandende og den græske, og

Den græske og den vandende, og

Den vandende og den græske, og

CLXXVII.

Skjøn Anna.

1ste Vers.

De Røvere vilde stjele gaa
Saa langt i fremmede Lande,
Saa stjal de bort det Konge-Barn,
Den Tomfru hedte skjøn Anna.

2. De forde hende i fremmed Land,
En Hertugs Son tilhaande,
For hende saameget Guld gav han.
Den Tomfru hedte skjøn Anna.

3. De vare sammen i otte Aar,
Syv Sonner tilsammen mon fange;
For hendes Dyd og Ydmighed
Blev den Herre en Konge.

4. Den Herre var af Mecklenborg-Land
Af fyrstelig Blod og Stamme,
Kongens Datter af Engelland
Var hennem folgt ihaande.

5. Der otte Aar forgangen var,
Hun kunde det mærke og kjende,
At han vilde sig en anden fæste,
Forlade vilde han hende.

6. Skjøn Anna gaaer for hans Moder at staae,
"Moder, sagde hun, Frue!
Vil I Eders Son bede om,
At han vil mig trolove."

7. "Ja saamænd da vil jeg saa,
Jeg vil det gjerne gjøre,
Han lover sig aldrig nogen Tomfru
Der mig kan kjærere være."

8. Den Fyrfinde gaaer for sin Son at staae,
"Konning, sagde hun, Herre!
Hvor længe vil Du leve saa
I Slegfred-Levnet mere?"

9. Du skal love skjøn Anna din Bis
Din Wgte-Brud at være,
Dg da bliver Eders Sønner syv
Til Wgte-Børn med Ere."

10. "Nej saamænd! Moder! gør jeg ej,

Hun er af fremmede Lande,

Hendes Forældre kjender jeg ej,

Hun er mig folgt ihaande."

11. Den Herre lod de Breve gaae ud,

Ta Bryllups-Breve skrive,

En anden han fæster sig til Brud,

Hans Dronning skulle blive.

12. Skjøn Anna gaaer i høje Loft,

Hun hørde de Ridderes Roste.

"Give det Gud i Himmerig,

Mit Hjerte maatte breste!"

13. Skjøn Anna staaer i høje Loft,

Hun hørde de Riddere bolde:

"Hjelp nu Gud Fader i Himmerig!

Teg maatte min Kjærest beholde."

14. Den Herre gaaer for skjøn Anna at staae;

"Anna! Du dejlige Dvinde

Hvad giver Du for Gaver god,

Til min Brud og Fyrstinde?"

15. "Teg vil give hende Gaver rig,

Konning, sagde hun, Herre!

Teg giver hende mine Sønner syv,

De skal hendes Ejendere være."

16. "Det er slet ingen Gaver rig,
Anna Du dydige Kvinde!
Andre Gaver skal Du hende give,
Bil Du mit Vensteb vinder."
17. "Da skal jeg give hende Gaver rig,
Konning, sagde hun, Herre!
Jeg giver hende Eders eget Liv,
Jeg vilde saa nødig ombære."
18. "Det er ingen Gaver rig,
Anna Du dydelige Kvindel
Din bedste Guldspand Du hende giv,
Bil Du hendes Vensteb vinder."
19. "Min bedste Guldspand skal hun ikke have,
Jeg vil den ikke ombære,
Den gav I mig til Morgen-Gave,
Derfor sik I min Vre."
20. Den Herre gaer for sin Brud at staae:
"Min adelig Brud og Førstinde!
Hvad for Gaver giver I nu?
Anna min Slegfred Kvinde?"
21. "Jeg giver hende Gaver god,
Konning, sagde hun, Herre!
Jeg giver hende mine gamle Sko,
Hun sommer dem bedst at bære?"

22. "Saadant er ikke Gaver nok,
 Min ødle Brud og Førstinde!
 I give hende andre Gaver god,
 Om I mit Benskab vil vinde."
23. "Saa vil jeg give hende Gaver rig,
 Konning, sagde hun, Herre!
 Jeg vil give hende mine Møller syv,
 De ligger over Min saa fjerne."
24. De Møller ere saa vel belagt,
 De ere saa vel beprydet,
 Og det vil jeg forsanden sige,
 De maler Canel og Hvede."
25. Skjøn Anna hun sagde: "min ødle Herre!
 Vil I mig det forlove,
 At jeg maa gaae i høje Loft,
 Eders unge Brud at skue?"
26. "Nej saamænd det maa Du ej,
 Du maa det ikke gjøre,
 Kom ikke i det Brude-Hus,
 Lad mig det ikke spørge."
27. Skjøn Anna gaaer for hans Moder at gaae:
 Moder, sagde hun, Frue!
 Maa jeg i Dit Brude-Hus gaae,
 Min Herres Brud at skue?"

28. Jo saamænd det maa Du saa,
     Sagde hans Moder til hende,
     Tag kun Dine bedste Klæder paa,
     Med alle Dine Mør og Osinder.
29. Skjøn Anna ind ad Dørren tren
     Haade med Angest og Møde,
     Hendes syv Sønner for hende gik,
     Var klædt i Starlagen røde.
30. Skjøn Anna tager Solvkande paa Haand,
     For Bruden begyndte at sjænke;
     Daarene hende paa Kinder rand,
     Som hver vel selv kan tænke.
31. Den Brud gaaer for sin Herre at staae,
     "Kønning, sagde hun, Herre!
     Hvor er os den skjøn Gomfru fra?
     Hvi græder hun saa saare?"
32. "Hør I kjære unge Brud min!
     Leg siger Eder sande,
     Det er min Søster-Datter sin,
     Er hentet af fremmede Lande."
33. "Af nej, min Herre! det er ej saa,
     Det kan jeg vel forstande,
     Eders Slegfred-Biv det være maa,
     Raade Gud hvor det vil gange!"

34. "Sandhed jeg Eder sige vil:
 Til hendes Sorrig og Vaande
 Hun blev mig bøden for Penge til,
 Og solgt af fremmede Lande."
35. Det er hendes Børn som I her seer
 Syv Sønner for Eder stande,
 De skal nu Eders Ejendomme være,
 Det gjør hende Sorrig og Vaande."
36. "Teg havde mig en Søster klejn,
 En Søster som hedte Anna,
 Hun blev af Nøvere stjalet hen,
 Og solgt i fremmede Lande."
37. Hun blev stjalet hun var et Barn
 Udi sin Ungdoms Aare,
 Hendes Forældre til stor Harm,
 De sørge for hende saa saare."
- 38 Du est skjøn Anna Søster min,
 Du ødle Rosens - Blomme!
 Det aldrig glad var Moder Din,
 Siden Du af Landet mon komme,
39. Du est min Søster, hør jeg vel,
 Det er nok aabenbare;
 Behold ikun Din Herre selv,
 Gud Eder længe spare!"
- 2de Del. Det Afsnit.*

40. Der blev Glæde over al den Gaard

Det var stor Lyst og Gammel,

Den Konning og skjøn Anna da

Blev begge vied til sammen.

41. Hjem drog den unge Brud igjen

Alt til sin Faders Lande,

Den yngste Søn fulgte hende hjem,

Hvis Moder var skjøn Anna.

CLXXVIII.

Herr Orm og Tomfru Sølverlad.

Iste Vers.

Herr Orm han tjener i Kongens Gaard
Og ypperst i Kongens Raad,
Han fæstet hin skjonne Tomfru Sølverlad,
Saa vide gaaer Sagn fra.
Og ikke i denne Maaned end kommer Herr
Orm hjem.

2. Han fæstet hin skjonne Tomfru Sølverlad,
Et Spegl over alle Kvinder;

Saa red han til Landsting,
Og der trolovede han hende.
Og ikke i denne o. s. v.

3. Han fæstet hende paa Landsting,
Og alle hendes Frender til Gre;

Hun torde det ikke aabenbare,
At Kongen havde hende fjær.
Og ikke i denne o. s. v.

4. Kongen lovede sig en Piligrimsrejse
End til den hellige Grav,

Da lod hin rige Hr. Orm
Sit Bryllup gjøre i Stad.

5. Det spurgtes alt saa vide
Og mest over Kongens Gaard,
Alt hvor hin rige Herr Orm
Han havde sit Bryllup gjort.

6. Det var Dannerkongen
Han ganger udi Raadstue,
Han kallede sine gode Mænd til sammen,
Med dem nem saa vilde han raade.

7. Raadte han med sine gode Hofmænd
Om Landets Gavn og Besie;
Det vil jeg for sandingen sige,
For Herr Orms Skyld skete det mesje.

8. Det var Dannerkonning
Han lader et Udbud gjøre,
Taler han til hin rige Herr Orm:
"Du skal min Banner føre."

9. Længe stod ungen Herr Orm,
Han kunde ikke tale et Ord:
"Monne det være Kongens Alvor,
Jeg skal af Landet i Aar?"

10. Svared han Dannerkonning
Baade af Skjæmt og Had:
"Du varst fast heller i Gruerstuen
Hos hin skjonne Fru Sølverlad."
11. Svared det hin rige Herr Orm
Baade med Tugt og Ere:
"Saa gjerne farer jeg af Landet ud
Med Eder, min ødelige Herre!"
12. Det da var den rige Herr Orm
Og han sprang til sin Hest:
"Nu vil jeg først hjem ride,
Og tale med min Allerkjærrest."
13. Det da var den rige Herr Orm
Kom i sin egen Gaard,
Opstod den skjonne Fru Sølverlad,
Og gif sin Herre imod.
14. "Velkommen hin rige Herr Orm,
Allerkjæreste Herre min!
Hvad var Tiding i Kongens Gaard,
Men I kommer saa snart igjen?"
15. "Det var Tiding i Kongens Gaard,
At Kongen han var vred;
Vi skulle alle i Leding i Aar,
Om vi end vare halve flere."

16. Svared det stolten Sølverlad
I blandt de Fruer saa bolde:
"Give det Gud Fader i Himmerig,
Teg var under sorten Mulde!"
17. Det var stolten Fru Sølverlad
Hun vred sine Hænder af Møde:
"Det være for Vor-Herre kjært;
Teg bliver i Morgen død."
18. Bort saa red hin rige Herr Orm
Ikke meget i Hjertet glad;
Saa saare da sørged de Fruer
Og mest Fru Sølverlad.
19. Det da var den rige Herr Orm
Kom ridende i Kongens Gaard;
Opstod Dannerkongen
Og gik hannem selv imod.
20. "Velkommen hid Herr Orm!
Og hvor laae Du i Nat?
Hvor lider hun skjonne Fru Sølverlad?
Skiltes Du fra hende saa bradt?"
21. "Saa da lider skjønnen Fru Sølverlad
Med andre Fruer bolde,
Hun ønsker sig tusind Gange ned
Ali under sorten Mulde."

22. Opstod Dannerkongen

Og han slog Haand mod Bord:
"Du skynde Dig bort, Herr Orm!
Du haver saa mange Ord."

23. Saal droge de af Kongens Gaard

Med blanke Sværd ihænde,
Herr Orm deres Banner førte,
Og Vejen han dem kjendte.

24. Herr Orm drog gjennem Holsterland,

Han lod ikke længe bie;
Kongen han sendte Fru Sølverlad Bud,
Bad, hun vilde hjemme bie.

26. Det var stolten Fru Sølverlad

Hun lod de Lonnebreve skrive;
Saamænd vil jeg forsanden sige,
Det hende randt Taare paa Kind.

26. Det var stolten Fru Sølverlad

Satte sig i forgylde Karm,
Saa drog hun til sin kjære Moder
Alt baade med Sorg og Harm.

27. "Hør I kjære Moder!

I kjende mig Raadet bedst!
Kongen han haver mig Budet sendt,
At han vil være min Gjæst."

40. Nu lever hun skjonne Fru Sølverlad
I Kloster med Tugt og Gre.
Hjem kom hin rige Herr Orm
Med flere af Kongens Hær.
41. Det var hin rige Herr Orm
Han kommer i Kongens Gaard,
Det var Dannerkonning
Han ganger ham selv imod.
42. "Vær velkommen hin rige Herr Orm!
Hvor haver Du været saa længe?
Vorte er skjonne Fru Sølverlad,
Og ikke saa er hun hjemme."
43. Længe stod han rige Herr Orm
Han blev baade bleg og rød:
"Er min Kjærest af Landet rømt,
Den Sorg ganger mig til død."
44. Er min Hustru af Landet rømt,
Den Sorrig ganger mig til død.
Teg sætter der væd baade Hus og Gaard,
At hende tvang dertil Nød.
45. Er min Hustru af Landet rømt
Tg er i fremmede Land,
Teg skal da hende visselig finde,
Alt om jeg er en Mand."

46. Længe stod Dannerkonning,
Høm tyktes det være stor Harm:
"Aldrig jeg Din Hustru saae,
Alt siden hun var et Barn."
47. Det var rige Herr Orm
Han tager af sin Hat:
"Herre! G give mig Eders Forlov!
Og have G tusind Godnat!"
48. Saa sorrigfuld var hin rige Herr Orm,
Han gik neder af de Linde;
Ester stod Dannerkongen,
Hans Sorg var ikke desminde.
49. Ikke vilde hin rige Herr Orm
Hjem til sin egen Gaard,
For han sik visse Tidinge
Alt hvor hans Hustru var.
50. Det var stolten Fru Sølverlad
Hun lod de Lonnebreve skrive,
Sender hun dennem til Helsingør,
Sin kjære Moder at give.
51. Det svared stolten Fru Mettelil,
Der hun de Lonnebreve saae:
"Lovet være Gud i Himmerig,
Min Datter lever endnu!"

52. Det var stolten Fru Mettelil,
     Hun svøbte sit Hoved i Skind,
     Saa gaaer hun i Højelost
     Saa glad for Herr Orm ind.
53. "Her sidder Du, Herr Orm!
     Med Suk og Sorrig i Sinde;
     I Vorfrue-Kloster under Vesters
     Der skal Du Din Hustru finde."
54. Det var rigen Herr Orm
     Der han de Breve saa,
     Det vil jeg for sandingen sige,
     Han blev i Hjertet saa fro.
55. Det var rige Herr Orm
     Han lader de Lonnebreve skrive,
     Sender han dennem til Helsingborg
     Bor unge Konning at give.
56. Sig hannem, Dannerkonning,
     Og sig hannem Tidinge saa:
     Fru Søilverlad er under Vesters,
     I Kloster sig givet har.
57. Og bed hannem, Dannerkonning,
     Laane mig af sine Mænd,
     Og fire af sine beste Skibe,
     Men jeg henter min Hustru hjem.

58. Svared det Dannerkonning,
Han var hastig og gram:
”Eg leder hannem ikke Hustru op,
Ej laaer ham af mine Mænd.”
59. Ikke skjøtted Herr Orm derom,
At Kongen han var gram;
Saa segled han til Vesters,
Og hented sju Hustru igjen.
60. Saa glad var rigen Herr Orm,
Der han sin Hustru fandt,
Han tog hende saa listelig i sin Arm
Alt i den samme Stund.
61. Hun tog ham saa listelig i sin Arm,
Dæller hannem af sin Oxide,
Og at hun Dannerkonningen
Ej torde hjemme bide.
62. ”Saamænd ved! rige Herr Orm!
Jeg torde ej hjemme være;
Jeg ræddes for Kongens Brede
Og mest for min Hæder og Ere.”
63. Han tog hende saa listelig i sin Arm,
Og gav hende Guld hin røde;
”Saa mænd! skjonne Fru Sølverlad!
For Din Skyld vilde jeg døe.”

64. Det var Dannerkongen
Han taler til Svenne to:
"J bede rigen Herr Orm
For mig i Stuen indgaae."
65. Det var rigen Herr Orm
Han taler til Sølverlad:
"Nu tykkes mig i allenstund
Det er bedst at romme af Stad."
66. Opstod stolten Fru Sølverlad,
Saa blidelig hun hannem svared:
"Hvor som J i Verden vil,
Did vil jeg gjerne medfare."
67. Herr Orm han blev af Landet drevet,
For Kongen han var hannem vred,
Han tog med sig baade Hustru og Børn,
Han drog den vestre Led.
68. Han tog med sig baade Hustru og Børn,
Han drog fra Hus og Gaard.
"Saa mænd ved! Dannerkonning!
J skal her græde for."
69. Herr Orm drog ind i Vesters,
Der bygger han Bolig og Fæste;
Det vil jeg for sandingen sige,
Det var ikke for Kongens Bedste.

70. Han bygger baade Slot og Fæste
Det var ikke med Kongens Minde.
"Maa jeg leve en liden Stund,
Teg skal Dannerkongen finde."
71. Herr Orm lader bygge de Snekkery
Alt med forgylde Floje,
Saa lyster hannem at segle
Hen udi den vester Sø.
72. Det var Dannerkonning
Han stander paa Højeloftsbro:
"Hvilke ere os de Snekker,
Som segle i Havet saa?"
73. Det da svared den liden Smaabreng
Han stod ikke langt dersra:
"Det er vist rigen Herr Orm
Der segler i Havet saa."
74. Det er rigen Herr Orm,
Som længe haver været hen,
Han er nu kommen til Eders Land,
At føre Eder Skatten hjem."
75. Det var Dannerkonning
Han vender til sin Baad:
"Jægge nu ud fra dette Land!
Teg vil selv hannem imod."

76. "Velkommen rige Herr Orm!
Hvor havet Du været saa længe?
Hvad havet Du paa de Snekker ny?
Bil Du føre Skatten hjem?"
77. "Saa mænd ved! Dannerkonning!
Teg figer Eder Sandt,
Teg agter ikke at skatte,
Teg er en fredlös Mand."
78. "Haver Du været i fremmede Land
Med Hustru og Børn saa smaa,
Og det kan hænde saa mangen Mand;
Det skal nu bedre til gaae."
79. "Haver Du ej saa mangen et Aar
Dit Fæderneland funnet seet,
Men været med Sorg i fremmede Land,
Du skal nu lege og lee."
80. Den Sag blev der saa vel forligt,
Det var en glædelig Færd,
Hans Frender saa saare da frydede sig,
Og rede mod hannem der.
Og ikke i denne Maaned end kommer Herr
Orm hjem.

CLXXIX.

S a m s i n g.

Iste Vers.

Samsing tjente i Kongens Gaard,

Han lokked Kongens Søster den vænne Maas;
I lyder op paa Raadet.

2. "Hør I det, lidens Kirsten faver og sin!

Bil I være Allerkjæreste min?"

I lyder op o. s. v.

3. "Saa gjerne jeg det gjorde,

Om jeg for min Broder torde."

I lyder op o. s. v.

4. Han svøbte hende i sin Kaabe blaag,

Og løfted hende paa sin Ganger graa.

5. Han satte hende paa sin gode Hest,

Og førte hende hjem, som han kunde besto-

nde Del. 2det Afsnit.

F

6. De sagde Kongen Tidende ny:
"Samsing han sorte Eders Søster af By."
7. Kongen han taler til sine Hofmænd:
"J skal strax hente min Søster hjem!"
8. Kongen lader byde over al sin Gaard:
"J unge Svende tager Brynie paa!"
9. J gode Hofmænd! have J det hørt,
Min Søster hun er med Vold bortført?
10. J gode Hofmænd klæder Eder uden Falst,
Samsing han er saa haard en Hals.
11. J skulle ride op under Ø,
At hente mig Samsing levende eller død."
12. Hans gode Hofmænd vare ikke sen,
Men spendte straxen Spore om Ben.
13. Der de komme i grønne Enge,
Der lode de deres Heste springe.
14. Og der de kom til Borgeled,
Der stod Samsings Moder ved.
15. "Hør J Samsings Moder faver og sin!
Hvor er Samsing Sønnen Din?"

16. "Samsing han drog af By igaar,
Dg kommer ej hjem før Jul et Aar."
17. "Vi give Dig det røde Guld,
Vil Du os være om Samsing huld."
18. "Det røde Guld er godt at gjemme,
Men Samsing, min Son, er ikke hjemme."
19. "Det røde Guld er godt i Kiste,
Men Samsing er saa ond at miste."
20. "De bredte ud den Kaabe saa blaa,
Der lagde de det røde Guld paa."
21. "Der stander et Hus norden i x x Gaard,
Der ligger Samsing med sin unge Maer."
22. "Hans Moder var ham ikke huld,
Hun solgte ham for det røde Guld."
23. "De Hovmænd red i Samsings Gaard,
De agtede dem stor Sejer at faae."
24. "De stodte paa Døren med Skjold og Spjud
"Du stat op, Samsing! og kom herud!"
25. "Jeg er ikke Samsing, jeg er hans Gæst,
I Stalden der stander min sadlede Hest."

26. Samsing ud af vinduet saae:
"Jere saa mange, vi ere saa faa.
27. J gode Hovmænd! J tsver en Stund,
Alt mens jeg kleder mig anderlund."
28. Hans Hjertens Kjære var ham ikke falsf,
Hun spendte selv Brynien om hans Hals.
29. Samsing ud af Dørren sprang,
Han gjorde Rum, som før var trang.
30. Først vog han fire saa vog han fem,
Saa vog han tredive af Kongens Mænd.
31. Samsing hug, til han var mod,
Han stod i tredive Hofmænds Blod.
32. Samsing beder sadle sin Ganger graa:
"Jeg vil mig ride til Kongens Gaard."
33. Der han kom til Borgeled,
Der stod hans Moder og hviled sig ved.
34. Samsing tager til sin Kniv:
"Var J ej min Moder, det gjaldt Eders Liv.
35. Igaar var J mig ikke huld,
Men folgte mig for det rode Guld.

36. Det rødeste Guld, som lægges i Skrin,
Det tog Du da for Sonnen Din."
37. Kongen ud af Windvet saae:
"Her holder han Samsing i vor Gaard."
38. "Hør Du Samsing, hør Du mig!
Hvor ere de Hovmænd, jeg sendte efter Dig?"
39. Eders Hofmænd ligge i min Gaard;
Somme ere døde, somme have Saar.
40. Somme have Got, og somme ere syg.
Dg somme ligge paa Baare lig.
41. Hør I det Konning faver og fin!
Naar vil I hente Eders Oldensvin?
42. I lader nu for Rustvogne fem,
Dg henter dennem saa alle hjem."
43. Saa tager Samsing til sit Sværd:
"Var I ikke Konning, I sit en Usærd?"
44. "Hør Du Samsing! stik ind Dit Sværd!
Teg giv Dig min Søster, Du er hende værd."
45. Du brug hverken Sværd eller Kniv!
Behold min Søster, den venne Bir."

-
46. Samsing takker og vender omkring,
Saa rider han til sin Brud igjen.
47. Det sif Samsing, som ej var ræd;
Derfor kom han i Kongelig Et.
S lyder op paa Raadet.

CLXXX.

Iver Lang og hans Søster.

Iste Vers.

Der gaaer Dands paa Lofte —
Bed Strandē.

Det hørte Dan Konning i Lofte.

Bel den der aldrig kommer i Baade!

2. Der gaaer Dands i Enge —
Bed Strandē

Det hørte Dan Konning i Senge.

Bel den der aldrig kommer i Baade!

3. For da danser Hr. Iver Lang,
Den gjævreste Ridder i dette Land.

4. Dan Kongen han taler om Midienat:
"Hvo er den Harpen slaaer saa bradt?"

5. "Det er ikke Harpe eller Harpeslæt,
Det er Hr. Iver, han quæder saa let."

6. "Den Midsommers Nat er stakket og blid,
Mig lyster gjerne at ride did."
7. Kongen lader sadle sin Ganger graa,
Han vilde see, hvo Dandsen traaer.
8. Dan Kongen holder ved Lindegrene,
Han stuede der de rafte Svenne.
9. "Aldrig saae jeg en vænnere Svend,
Der man i Landet kunde finde uden En."
10. Han er paa Livet lang som en Trane,
Paa Farven hvid alt som en Svane."
11. Dertil svared Smaadreng saa trostet:
"Herr Over han haver en vænnere Søster,
12. Hun er saa væn saa faver og hvid,
De Kongens Børn er hun saa lig.
13. Hun slider baade Sabel og Maard,
Kongens Børn hun overgaaer.
14. Hvid som Lilie, smal som Rør,
Et Spegl er hun for alle Mør.
15. Hun gaaer aldrig nogen Nattegang,
Hun lyder ej heller paa Fuglesang."

16. Løsset red han den Dands omkring,
Dg skuede den rafte Edeling.
17. Dan-Kongen han i Dandsen sprang,
Dog saa Herr Iver ved sin Haand.
18. "Hør Du, Herr Iver en Svend saa sin!
Hvad gjør stolt Elselil, Søster Din?"
19. "Hun sidder i Bure, slaaer Guld-lad,
Har sorrigfuldt Hjerte, er sjeldent glad."
20. Hun sidder i Bure, slaaer Guld i Øer,
Saa gjør hver ørlig moderlös Mø."
21. "Hør Du Herr Iver en Svend saa sin!
Lad hente til Dandsen Søster Din."
22. "Gjerne jeg det gjorde,
Om jeg for hendes Ere forde,
23. Det sommer sig ingen Tomfry vænne
I Dands at træde med drukne Svenne,"
24. Dan-Kongen han stiger til højten Hest,
Han rider hjem som han kunde best.
25. Han sit ikke No om Matten at sove
For Tomfryen, han hørte i Lundens love,

26. Dan-Kongen han taler til liden Smaabrenge:
"Hvor saae Vi stolt Elselil at see udi Eon?"
27. "Imorgen skal vies de Nonner fem,
Stolt Elselil skal følge alle dem."
28. Dan-Kongen stiger til højen Hest,
Han rider til Kirken som han funde bedst.
29. Stolt Elselil ganger under Blaint smaa,
Dan-Kongen han holdt og saae derpaa.
30. De toge af dem de Blaint smaa,
Saa singe de dem Kapper paa.
31. De toge af dem rode Guld-list
For sorten Lin af Sindal bedst.
32. Bispen stod for Ulter og sang;
De Fruer prøve sin Øffergang.
33. Stolt Elselil med sit krusede Haar
En Krands af Perler derpaa bar.
34. Stolt Elselil vendtes Ulteret fra,
Det var det første hun Kongen saae.
35. Stolt Elselil nejer for Kongen paa stand,
Hendes Hjerte var dog stædt i Baand.

36. Dan-Kongen han taler til hende saa fro:
"Stolt Elselil! giver mig Eders Tro."
37. Stolt Elselil svarer af stor Harm:
"Jeg er en ørlig Ridder's Barn."
38. Stolt Elselil taler til Fostermoder sin:
"I give mig Raad i Sorgen min!"
39. Kjær Fostermoder! I giver mig Raad,
Jeg frygter, at Kongen vil gjøre mig Haad.
40. Da lover jeg heller en Fattig med Wre,
End Høydingsnavn for røde Guld bære."
41. Stolt Elselil taler til Terne sin:
"Du skifte med mig Klæder Dine!"
42. "Saa gjerne vil jeg min Tomfru høre,
Hvad hun byder mig at gjøre?"
43. Saa sik hun Ternen Blant smaa,
Men selv tog hun hendes Kappe graa.
44. Saa sik hun hende sine Guldspange,
I Ternens Klæder vilde hun gange.
45. "Du sæt Dig i min Hængekarm!
Alle mine Svenne skulle følge Dig fram."

46. Den Terne ganger af Kirken saa prud,
Alles Djne de følge hende ud.
47. Den Terne ganger under røde Guldstrud,
Den Tomfru gaaer under Kappen saa drud.
48. Dannerkonning tog Ternen ved sin Arm,
Løfted hende saa i forgylde Karim.
49. Dannerkonning han red, den Terne hun aag;
Stolt Elselil sig en anden Vej tog.
50. Stolt Elselil lader sig ikke forsvimme,
Hun lader sig lukke forinden de Gjemme.
51. Hun lader sig lukke forinden de Mure;
For Ingen skulde vide hendes Bure.
52. Og der de komme i Rosens Lund,
Der lysted Dankonning at hvile en Stund.
53. Dankonning tog hende ved sin Arm,
Han løfted hende fra forgylde Karim.
54. "Stolt Elselil! I vilde det ej fortryde,
Med os de Lindelov at bryde.
55. I bryde med os de Lindeblade!
Dermed gjøres vore Hjerter glade.

56. Dagen er lang og Vejen er trang,
Her ville vi høre paa Fuglesang."
57. "Dankonning! S lade mig med Freden fare!
Jeg tager min Somfrues Klæder vare."
58. Hun tog af sig det Blaint smaa,
Der stod saa led en Ms og graa.
59. "Bort, bort! Du Terne! det Du faa Skam!
Din Somfru skal jeg gjøre Vejen trang.
60. Og tog hun end Vejen hen til Rom,
Hun skal dog albrig før os undkomme."
61. Den Midsommernat var stakket og kold;
Dankonning han rider i grønnen Bold.
62. Dankongen han red, hans Svenne de rendte,
Ikke funde de stolt Elselil finde.
63. Elselil var i Lundens dulgt,
Hun var saa dybt under Jordens skjult.
64. Der de komme i Rosens Lund,
Der hørte de gjøe saa lidet en Hund.
65. De fasted op Muld, de fasted op Sten,
De toge herud den Liliegren.

66. De toge Silke og røde Guldbaand,
Dg bunde Tomfrenens hvide Haand.
67. "Nu skal jeg føre Dig bunden hen;
Du skal ej slippe saa let igjen."
68. De sløge over hende Raaben blaa,
Saa løsted de hende paa Ganger graa.
69. Der de komme i Rosens Lund,
Der lysted Dan-Ronning at hvile en Stund.
70. "Hjelp mig, Marie, du rene Mø!
Teg maatte en Tomfru med Gren døe."
71. Stolt Elselil raabte det højest han kunde,
Det hørte de Røvere ude paa Sund.
72. Det hørte de Røvere, paa Sundet laae:
"Dg hveden er os det ynfeligt Raab!"
73. De Røvere spadsere ud med Strand,
Dankongen han red sin Ganger paa Sand.
74. "Hold stille, Du Ridder, og prøv Dit Skjold!
Eller Du skal lade os denne Tomfru bold.
75. Dg lader Du os ikke denne Mø,
For hendes Skyld saa skal Du døe."

76. "Langt heller saa lader jeg Eder den Liv,
End jeg for hende mister mit Liv."
77. De skare sønder det røde Guldbaand,
Dg løste saa Tomfrenes hvide Haand.
78. De toge af hende den Kappe blaa,
Saa løfted de hende af Ganger graa.
79. Saa klædte de hende i Sabel og Maard,
Saa løfted de hende forinden Skibsbord.
80. Alt det de segled og alt det de roede,
Alt sad stolt Elselil og græd saa modig.
81. "Skjøn Tomfru! I græder ej paastand!
Saa rig en Høfding kommer I til Haand.
82. Vi føre Eder til Spanieland,
Saa rig en Høfding gaaer I til Haand.
83. Vi sælge Eder for saa meget Guld,
De maaler os det med Skaalene fuld."
84. Der de komme lidt fra Sund,
Der olmedes Vejr saa haardt og ondt.
85. Den Storm sig reiste saa streng og ond;
De Røvere synke til Havsens Bund.

86. Den Noverhob paa Havet blev,
Stolt Elselil til Engeland drev.
87. Stolt Elselil sad ud med den Strand;
Hun var saa mødig udaf det Vand.
88. Stolt Elselil vred sin Silke-Serk:
"Jeg maa vel sige af Hjertens Verk."
89. Stolt Elselil ganger ud med den Strand;
Hr. Adelmand rider sin Ganger paa Sand.
90. "Hør I det min Tomfri faver og sin!
Dg hvor saa er I kommen hid."
91. "Fremmede Tomfruer læerte mig at sye;
Med Vælde saa blev jeg ført af By."
92. Han slog over hende sin Kappe blaa,
Han løfted hende til sin Ganger graa.]
93. Der han kom til Borgelod,
Der stod hans Moder og hvilede ved.
94. "Hør Du Adelmand kær Sønnen min!
Hvor haver Du saaet den Tomfri sin?"
95. "Jeg red mig ud ved Strand,
Jeg fandt den Tomfri paa hviden Sand.

96. Fremmede Tomfuer læerte hende at sye,
Med Vælde saa blev hun ført af By."

97. "Gil den Tomfuu hos os være,
Da skal vi hende elste og ære."

98. Der var hun i Ugerne fem,
God Billie vortte i alle dem.

99. Der var hun i Ugerne ni,
God Billie vortte i alle de.

100. Herr Adelmand og hans kjær Moder
De legte Guldtavel over Borde.

101. "Hør Du Hr. Adelmand, kjær Sønnen min!
Hvad haver Du mest i Huen Din?"

102. Rokken den lader Du fare,
Tomfruen tager Du vare."

103. "Det volder den Tomfuu, jeg sandt ved Sund;
Min kjære Moder bliv hende ikke ond!"

104. Det volder stolt Elselil, hun det ej vced;
Min kjære Moder vær hende ikke vred!"

105. "Hvad vil Du med den Tomfuu gjøre?
Hun haver ikke Venner eller Frender here."
3de Del. 2det Afsnit. G

106. "Haver hun ej Venner og Frender here,
Da er hun idel rig paa Ere."
107. Hans Moder smilede under Skind,
For hun vilde prøve Hr. Adelmands Sind.
108. "Du skal have mit Minde dertil,
At øgte den Tomfru, om Du vil."
109. De lavede paa Bryllup i Maaneder fem,
Stolt Elselil glædtes i alle dem.
110. Herr Iver han kom der ridende i Gaard,
Ude stod Adelmands Moder svøbt udi Maard.
111. "Her stander I en Frue saa bold;
Blev her ikke en Tomfru for røde Guld solgt?"
112. "Min Son han red sig ude ved Strand,
Han fandt en Tomfru paa hviden Sand.
113. Det er i Dag deres Bryllupsdag;
I gaaet i Salen, forsøger deres Lag!"
114. Herr Iver han tren ad Dørren ind,
Den unge Brud hun smiler under Skind.
115. "Og det er eneste Broder min,
Som hid er kommen over salten Rin."

116. Adelsmand svared; "Lad Dig behage,
Teg øgter Din Søster i disse Dage."

117. Herr Iver han svared Herr Adelmand saa:
Hun kunde aldrig bedre Lykke saae.

118. "Da skal Du være min Broder og Ven,
Dg have tilægte min Søster igjen."

119. De folgte deres Gods for Guldet rød —
Bed Strandé.
Dg blevé i Engelland til deres Død.
Vel den der aldrig kommer i Baande!

CLXXXI.

Haagens Dands og Nvad.

Iste Vers.

Kongen han sidder i Ribe,
Han drikker Vin.
Saa byder han de danske Riddere
Hjem til Sin.
Saa herlig danser han Haagen.

2. "J stander op alle mine Mænd,
Og Riddere bold!"
Og træder J mig en bedre Dands
Over grønnen Bold!"
Saa herlig danser han Haagen.

3. Nu lyster Dannerkongen
J Dansen at træde;
Efter ganger Helled Haagen,
Han for dennem quæder.
Saa herlig o. s v.

4. Øpvaagned danske Dronning

I Loftet, hun laae:

"Hvilken af mine Tomfruer

Slaaer Harpen saa?"

5. "Det er ingen af Eders Tomfruer,

Deres Harpe slaaer;

Det er Hellede Haagen

Han qvæder saa."

6. "I stander op alle mine Tomfruer

Med Rosenkrands!

Vi ville os bortride

Til den bedre Dands."

7. For rider danske Dronning

I Skarlagen rød,

Efter ride Fruer og Tomfruer

Og høviske Mør.

8. Vel tøsset rider danske Dronning

Den Dands omkring,

Og alt skued hun Hellede Haagen

Den Wedeling.

9. Det var Hellede Haagen

Rakte Haand fra sig:

"Lyster Eder nu, min naadige Frue!

At dandse hos mig?"

10. Og nu danser Helled Haagen
     Og Dronningen sammen,
     Og det vil jeg forsanden sige,
     De have godt Gammel.
11. Op da stod den liden Mø
     I Kjortel blaa;
     ”I vogter Eder for de falske Klaffer,”
     De lyde verpaa.”
12. Det var Dannerkongen
     Han laber derad spørge;
     ”Hvad monne danske Dronning
     Her udi Dandsen gjøre?”
13. Langt bedre sad hun i Højeloft
     Guldharpen at slaae,
     End hun monne her i Dandsen
     Med Haagen gaae.”
14. Op da stod den liden Mø
     I Kjortelen rød;
     ”I synner Eder nu, min naadige Frue!
     Min Herre bliver vred.”
15. ”Ieg er saa nylig i Dandsen kommen,
     Hun havet ikke faaet Ende;
     Saa vel maa min Herre og Konning
     Blive blid igjen.”

16. Op da stod den liden Dreng

I Kjortelen grøn:

"J synder Eder nu, min naadige Frue!

Min Herre rider hjem."

17. Skam faae Helle Haagen

Før Vise, han quad!

Dronningen sidder i Højelost,

Hun er uglad.

Saa herlig danser han Haagen.

Ed ma gne drikke med vold og os. . vi
Ed Dronning: min minste d. C.
Hertig spredde han sin hæd viden g.
De hører hvert veir erstet nille

CLXXXII.

Signelil.

Iste Vers.

Den True hun kalde ad Ternen sin:
"Signelil min Terne!
Hvorfor er Du saa bleg og syg?"
Men Sorgen den trænger saa saare.

2. "Det er ikke Under, at jeg er bleg,
Malsfred min True!
Teg havre saa meget at skjære og sye."
Men Sorgen den trænger saa saare.
3. "Før var din Kind som Rosen rød,
Signelil min Terne!
Og nu er Du som den blege Død."
Men Sorgen o. s. v.
4. "Teg kan ikke længere dølge for Dig,
Malsfred min True!
Den unge Herre har lokket mig."
Men Sorgen o. s. v.

5. "Har den unge Herre lokket Dig,
Signelil min Terne!
Hvad gav han da for Tren Din?"
6. "Og han gav mig de guldspende Sko,
Dem haver jeg slidt med saa stor Uro."
7. "Og han gav mig en Silkesærk,
Den haver jeg slidt med saa stor en Bærk."
8. "Og han gav mig en Guldring sin,
Som Magen ej findes paa Fingeren Din."
9. "Hvad hjälper Dig hans Gaver rig?
Signelil min Terne!
Naar han vil aldrig ægte Dig."
10. "So han har lovet at ægte mig;
Malfred min Frue!
Og dertil givet mig Gaver rig."
11. "Hvad hjälper Dig hans Løster i Løn?
Signelil min Terne!
Dem haver han givet hver Pige skjøn."
12. "Og jeg vil paa min Harpe slæe,
Saa beder den Herre mig for sig at gaae."
13. "Og hun slog paa den første Streng,
Det hørte den Herre alt udi sin Seng.

14. Den Herre han kaldte paa Skodreng sin:
 "Bed min Moders! Terne for mig at gaae
 "VilG nejS tal na undind!"
15. Han klappede paa Sengestok.
 "D sæt Dig fun, den bær Dig nok."
16. "Og nej saamænd! det jeg ej tor,
 Der haver jeg aldrig siddet før."
17. "Har Du ej siddet paa Sengen min,
 Gaa haver Du sovet i Armen min.
18. Og nu skal Du være Allerkjæreste min,
 Signelil min Terne!
 Teg sover hver Nat udi Armen Din."
 Men Sorgen den tvinger saa saare.

CLXXXIII.

Malfred og Salemand Tygesøn.

Iste Vers.

1. Liden Malfred ganger i Lundten,
I Lundten gaaer hun saa ene,
Der møder hende Salemand Tygesøn
Med tredive af sine Svenne.
Gud skille min Allerkjæreste ved sin Angest!

2. Det var Malfred Grevens Dotter
Hun ganger i Lundten saa bold,
Der møder hende Salemand Tygesøn,
Han tog den Tomfro med Bold.
Gud skille min Allerkjæreste ved sin Angest!

3. Han rev sønder hendes Klæder,
Han drog hende i fit Haar;
Net aldrig havde han den Gjerning gjort,
Havde Ulykken ej stundet ham for.
Gud skille min Allerkjæreste ved sin Angest

4. "Nu haver I rykt mine Kleeder sønder,
Og gjort mig Last og Skam;
Teg beder Eder for den øverste Gud,
I figer mig Eders Navn."
5. "Teg haver rykt Dine Kleeder sønder
Og gjort Dig Last og Skam —
Mit Navn er Salemand Thygesøn;
Derfor rommer jeg ej Land."
6. Om jeg rommer af Landet ud
For Brødre og Frender Dine,
Naar fyrretyve Uger forgangen er,
Saa vil jeg komme igjen."
7. Hjem gif Malfred Grevens Dotter,
Saa mangefold var hendes Nød;
Ingen vilde hun sin Sorrige flage,
For hendes kjær Fader var død.
8. Hun var inde i Maaneder
Og hun var inde i tre,
Ingen af de skjonne Tomfruer
Saae hende lege eller lee.
9. Det var Malfred Grevens Dotter
Gaaer for sin Moder at staae:
"I love mig, min kjær Moder!
I vor Stenshue at gaae."

10. Da svated hendes Ejær Moder.

Hun stod i Skarlagen rød:

"Der plejer Ingen i Stensluen at gaae,
Foruden de Børn ville føde."

11. Der var hun inde i Maaneder

Og vel i Maaneder fem,

Aldrig kom hendes Moder til hende,

Og ikke i alle dem.

12. Det stod saa i fyrretyve Uger,

Hun børsted ikke sine Haar;

De saae hende ej andet gjøre

End græde og sukke saa saare.

13. De fyrretyve Uger forgangne vare,

Den Tomfru tog til at lange,

Saa sendte hun Bud til Moder sin,

Bød, hun skulde til sig gange.

14. Bort da git den Ejenestems,

Hun funde ej fra hende blive:

"Eders Dotter bad, I skulde til hende gaae,

Om hun skal findes ilive."

15. "Gak Du bort, Du Ejenestems!

Og sig Du hende saa:

Saa lidet raadte hun med Moder sin,

Der hun til Lundten mon gaae."

16. Bort da gif den Tjenestems,
     Og blev hun saa tilraade,
     At hun vilde ikke sige de Ord,
     Som hendes kjær Moder sagde.
17. Ind da kom den lidens Ms
     Og sagde Ordene saa:
     "Naar Eders Stivfader er gangen i Seng,
     Saa vil hun til Eder gaae."
18. "Gak Du til min Moder igjen,
     Og sig hende af min Nød,
     Og bed hende ved mig tale,
     Førstend jeg ganger til Død."
19. Ind da kom den Tjenestems,
     Hun klager saa saare hendes Nød:
     "Eders Dotter bad, I skulde til hende gaae,
     Alt før hun ganger tildød."
20. Længe stod hendes Moder
     Og tænkte hun derpaa:
     Vigevæl er hun min Dotter;
     Teg vil til hende gaae.
21. Det var Malsfred Grevens Frue
     Hun indad Dørren tren.
     Det var hendes kjær Dotter
     Hun rakte hende Haanden igjen.

22. Malfred gif sin Moder imod
Var bleg og ikke rød:
"Hjelper mig, min kjære Moder!
Teg klager for Eder min Nød.
23. Teg var udgangen i Lundens
I Lundens alt saa ene,
Der mødte mig Salemand Tygesøn,
Han gjorde mig Last og Men.
24. Endog han gjorde mig Last og Men,
Som jeg maa for Eder kjære,
Kommer han vel til Landet igjen,
Han gjør mig Hæder og Ere.
25. Hører I, min kjære Moder!
Teg beder Eder i saa gjerne,
Kommer han Salemand Tygesøn hjem,
I gjør hannem Intet til Mene."
26. Alle de Fruer og skjonne Tomfruer
De monne for Malfred græde,
Men allermest hendes kjære Moder
Hun monne saa sorrigfuld være.
27. Det var ikke derefter
Ej Dage uden fem,
Dg det var Salemand Tygesøn
Han kom i Landet hjem.

28. Forgyldte vare hans Ankør
 Og saa hans Aarer smaa,
 Saa var og den fremmer Stavn,
 Som Malfred skulde indgaae.
29. Det var Salemand Tygesøn
 Tager over sig Skarlagen Skind,
 Saa ganger han i Højeloft
 For Fruer og Tomfruer ind.
30. Hilsed han Fruer og stolte Tomfruer
 Samt Mør og gode Kvinder,
 Og mest Malfred Grevens Dotter,
 Alt om hun var der inde.
31. Det svared' hendes kjær Moder,
 Hun var i Huen saa gram:
 "Saa lidet tør I efter hende spørge,
 Men I haver gjort hende Skam."
32. Det var Malfreds Brødre alle
 Og hver tog til sin Kniv:
 "Havde vor Søster ikke for Dig bedet,
 Da skulde vi raade Dit Liv."
33. Det svared Salemand Tygesøn
 Han svared et Ord med Ere:
 "I give mig Eders kjær Syster,
 Hun er min Hjertens Kjære."

34. "Hør Søster haver bedet for Dig,
Vi maa Dig intet skade;
Saa mænd ved! Salemand Tygesøn!
Hun maa der silv for raade."
35. Det svarede Malfred, Grevens Frue,
Og saa tog hun oppaa:
"Malfred ligger i Stenstuen,
Hun haver de Sønner smaa.
36. Malfred ligger i Stuen ind,
Hun haver de Sønner saa hvide;
Saa mænd ved! Salemand Tygesøn!
De ere Eder alt saa lige."
37. Det meldte Salemand Tygesøn
Saa tog han oppaa:
"Hør I, min kjære Moder!
Dg maa jeg til hende gaae?"
38. "Saa vel da maa I til hende gaae,
Alt om I vil hende ægte,
Om I vil gjøre os den Glæde,
Da ville vi det ikke nægte."
39. "Saa gjerne vil jeg hende ægte,
Saa gjerne vil jeg hende have;
I lade det Bryllup med Gre gjøre,
Jeg ægter hende alle mine Dage."

40. Det var Salemand Ægesøn
Tager over sig Kaaben sin,
Saa gaaer han i Højelost
For sin Allerkjæreste ind.
41. Det var Salemand Ægesøn
Han ind ad Dørren tren,
Det var Malfred Grevens Dotter
Hun rækker ham Haanden igjen.
42. Det var Malfred Grevens Dotter
Tog hannem i sin Arm:
"Nu veed Gud Fader i Himmerig,
Teg haver lidt Spot og Harm!"
43. Det var Salemand Ægesøn
Tog hende i Armen sin:
"Sørger ej, Malfred Grevens Dotter!
I er Allerkjæreste min."
44. Det var Malfred Grevens Dotter
Taler til sin Moder saa:
"Lader nu Salemand Ægesøn
See sine Sønner smaa!"
45. Det var Salemand Ægesøn
Tog Bornene i sin Arm:
"Lovet være Gud Fader i Himmerig,
Som haver os løst af Harm!"

46. Nu haver Salemand Tygesøn
Forvundet al sin Harm,
Saa haver og Malfred Grevens Dotter,
Hun sover i hans Arm.
Gud skille min Allerkjærest ved sin Angest!

CLXXXIV.

Stolt Ingeborgs Forklædning.

1ste Vers.

Stolt Ingeborg lader sig Hofklæder skjære,
Hun siger, hun vil en Hofmand være.
Selv sørger hun for hannem saa lønlig.

2. Stolt Ingeborg siger til sin Hest,
Hun siger, hun vil være Kongens Gjæst.
Selv sørger hun for hannem saa lønlig.
3. "Hør I, unge Konning! hvad jeg siger her:
Har I fornøden min Tjeneste her?"
4. "En Stalddreng behøves her bedst,
Var her kun Stalderum til hans Hest."
5. "Hans Hest maa stande hos Ganger min,
Selv skal han sove hos mig under Lin."

6. I tre Aar tjente hun i Kongens Gaard,
Net Ingen vidste, det var en Maar.
7. I tre Aar tjente hun for Stalddreng,
Dg drev de Holer hen udi Eng.
8. I tre Aar ledte hun de Holer til Vand;
De vidste ej andet, end hun var en Mand.
9. Stolt Ingeborg kan de Fruer vel glæde,
Dertil kan hun saa herlige qvæde.
10. Haar haver hun som spundet Guld,
Derfor var Kongens Søn hende huld.
11. Hun gaaer sig saa i Kongens Gaard,
Hende falmer baade Lyd og Haar.
12. "Den Stalddreng har faaet saa underlig Fore,
Han kan ej spende sine egne Spore.
13. Han haver facet saa underlig en Færd,
Han kan ikke drage sit eget Sværd."
14. Kongens Søn heder paa Tomfruer fem,
Stolt Ingeborg er den gjøveste blandt dem.
15. De svøbte hende i deres Skind,
Saa fulgte de hende i Stenstuen ind.

16. De satte hende paa Bolster blaa,
Og strax fødte hun de Sønner smaa.
17. Da kom ind Kongens Søn og lo:
"Kunde hver Stalddreng saae saadanne To."
18. Han klapped hende ved hviden Kind:
"Sørg nu ikke Allerkjæreste min!"
19. Han satte paa hende Guldkronen rød:
"Med mig saa skal Du leve og døe."
Selv sørger hun for hannem saa lønlig.

CLXXXV.

Liden Kirsten sin Fæstemands Besrier.

Iste Vers.

Det var liden Kirsten
Hun svøber sit Hoved i Skind,
Saa gaaer hun i Højeloft
For sine Hofmænd ind.
Nu staaer al min Glæde i min Tomfrues
Bælde.

2. "Hil sidde I, mine Hofmænd!
I drikke baade Mjød og Vin;
Imorgen ville vi til Holsterland,
At hente Fæstemand min."
Nu staaer al min Glæde i min Tomfrues
Bælde.

3. Det var liden Kirsten
Faldt for Holsterlands Konge i Kne:
"Teg byder for min Fæstemand
Baade Guld eg Liggendefæ."

4. "Ikke faaer Du Din Fæstermand
 Hverken for Fæ eller Guld,
 For jeg faaer Din Fædernegaard
 Som staaer i Rosens Lund."
5. "Aldrig faaer Du min Fædernegaard
 Som staaer i Rosens Lund,
 Aldrig faaer Du en Stage deraf,
 Mens jeg er i Live fund."
6. Kan jeg ikke min Fæstermand faae
 Hverken for Guld eller Fæ,
 Da skal jeg sætte Holsten i Brand,
 Der skal ej findes Ly eller Læ."
7. "Hør Du lidens Kirsten!
 Og Du tør ikke saa bræsse!
 Hvor ere Dine Hofmænd,
 Du fører af Landet saa raske?"
8. "Teg er mig saa lidens og ung,
 Teg orker ej Hofmænd at holde,
 Teg haver tolv tusinde Tomfruer,
 Som holde her under Skjolde."
9. Det var Holsterlands Konning
 Han udaf Bindvet faae,
 Der holdt tolv tusinde raske Hofmænd,
 De skjultes under Harnisk blaa.

10. Det var Holsterlands Konning
Han heder paa liden Smaadreng:
"Fly liden Kirsten sin Fæstemand!
Vær snar og tøv ej længe."

11. Tak have hun liden Kirsten!
Hun holdt saa vel sin Tro,
Saa drog hun hjem til sit Rige,
Og løste sin Fæstemand ud.
Nu staaer al min Glæde i min Tomfrues
Bælde.

CLXXXVI.

G a n g e r p i l t e n .

Iste Vers.

"Hør Du goden Ungersvend!

Leg Tavelbord med mig!"

"Teg haver intet røde Guld

At sætte op mod Dig."

Førinden den Fryd saa leve de sammen baade.

2. "Sæt Du op Din gode Hat

Dg fast om den er graa,

Teg sætter op min Perlesnor,

Tag den, om Du kan faae."

Førinden den Fryd saa leve de sammen bagde.

3. Den første Gang Guldbertning

paa Tavlebordet rand,

Den Ungersvend han tabte,

Dg Jomfruen hun vandt.

4. "Hør Du goden Ungersvend!

Leg Tavelbord med mig!"

"Teg haver intet røde Guld

At sætte op mod Dig."

5. "Sæt Du op Din Kjortel
Dg fast om den er graa,
Teg sætter op min Krone af Guld,
Tag den, om Du kan saae."
6. Den anden Gang Guldtarning
Over TavelborDET rand,
Den Ungersvend han tabte,
Saa glat den Tomfren vandt.
7. "Hør Du goden Ungersvend!
Leg Tavelbord med med mig!"
"Teg haver intet røde Guld
At sætte op mod Dig."
8. "Sæt Du op Dine Hosser
Dg saa dertil Dine Sko;
Teg sætter mod min Ere
Dg saa dertil min Tro."
9. Den tredie Gang Guldtarning
Over TavelborDET rand,
Den Tomfren hun slet tabte,
Den Ungersvend han vandt.
10. "Hør Du lidens Gangerpilt!
Skynd Du Dig bradt fra mig!
Mine sølvbundne Kive
Dem vil jeg give Dig."

11. "Dine selvbundne Knive
 Dem faaer jeg, naar jeg kan;
 Men jeg vil have den Tomfru,
 Jeg med Guldbterning vandt."

12. "Hør Du liden Gangerpilt!
 Skynd Du Dig bradt fra mig!
 Silkesydede Skjorter
 Dem vil jeg give Dig."

13. "De silkesydede Skjorter
 Dem faaer jeg, naar jeg kan;
 Men jeg vil have den Tomfru,
 Jeg med Guldbterning vandt."

14. "Hør Du liben Gangerpilt!
 Skynd Du Dig bradt fra mig!
 En hvid Hest og Sadel
 Dem vil jeg give Dig."

15. "Hvid Hest og Sadel
 Dem faaer jeg naar jeg kan;
 Men jeg vil have dem Tomfru,
 Jeg med Guldbterning vandt."

16. "Hør Du liden Gangerpilt!
 Skynd Du Dig bradt fra mig!
 Mit Slot og mine Hæste
 Dem vil jeg give Dig."

17. "Dit Slot og Dine Fæste
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil have den Tomfru,
Teg med Guldtning vandt."

18. Tomfruen stander i Bure,
Og børster hun sit Haar:
"Herre Gud bedre mig fattige Mø!
For Giftermaal jeg faaer!"

19. Ungersvend stander i Gaarden,
Han støtter sig ved sit Sværd:
"Du faaer saa godt et Giftermaal,
Som Du er nogen Eid værd,

20. Og jeg er ingen Gangerpilt,
Alligevel synes saa;
Teg er den beste Kongeson,
I Verden leve maa."

21. "Er Du den beste Kongeson,
I Verden leve maa,
Da skal Du have min Tre,
Og saa dertil min Tro."
Torinden den Fryd saa leve de baade sammen.

CLXXXVII.

Hr. Nielus fører Bruden hjem.

Iste Vers.

En Tomfru sender sin Allerkjæreste Bud
Saa filde om Aftens Tide:
"Hvilken Svend som mig haver kjær,
Han skal i Aften ride."
Selv vinder han Tomfruen med stor Ere.

2. Hvilken Svend som mig haver kjær,
Alt baade med Tugt og Ere,
Han skal opvaagne af Sonnen sod
Og aarle hos mig være.
Selv vinder o. s. v.

3. Haver han mig i Hjertet kjær,
Da skal han i Aften ride,
Teg holder min Tro, jeg haver joet,
Men han skal Tiden bide."
Selv vinder o. s. v.

4. Jeg gif da til min gode Hest,
Dog jeg var træt og mod,
Saa red jeg femten stærke Mile,
For Billien var saa god.
5. Jeg bandt min Hest foroven
Alt ved den grønne Tofte,
Saa gif jeg den liden Grønssi,
Som løb til Tomfrenes Tofte.
6. Der kom jeg til den Portener,
Og kaldte hannem min Frende;
Han svor alt om den øverste Gud,
At han mig ikke kjendte.
7. "Jeg giver Dig min Kaabe
Og saa mit løvgrøn Skind,
Om Du vil være mit Bud i Dag
For Fruer og Tomfuer ind."
8. Ind da kom den Portener,
Og stedes han for Bord,
Han var snild i Tale,
Han kunde vel føje sine Ord.
9. "Her holder en Svend foruden vor Gaard,
Hans Klæder ere alle hvide;
Hver den Svend han haver med sig,
Kan lignes ved Riddere rige.

10. Her holder en Svend foruden vor Gaard,
     Hans Hest er abildgraa,
     Hver en Svend han haver med sig,
     Ham Skinner blank Harnist paa."
11. Den Tomfru sprang over breden Bord,
     Med Sølvkar i hvide Hænde,
     Og saa gaaer hun i Gaarden ud,
     Hun kaldte ham være sin Frende.
12. "Gå Du Dig i Højeloft,
     Drik der baade Mjød og Vin,
     Imens jeg ganger i Buret mit,
     Og samler det Guld i Skrin."
13. "Hvad skal jeg i Højeloft
     Blandt drukne Hofmænd være?
     Hold Du mig, det Du haver joet!
     Teg haver saa langt at fare."
14. Teg gik mig i Højeloft
     Teg skjæved som en Hare,
     Mit Øje var til den skjenne Tomfru,
     Bar for de Andre stor Fare.
15. Den ene bar Öl, den anden bar Mad,
     Den tredie mig Hyndet bar;
     Den fjerde hun mig spurgde ad,
     Hvorfra jeg kommen var.

16. "Teg er en fattig Pilgrim,
Edre ej i Fruerstue;
Men hvilken Tomfru mig haver fjer,
Hun kommer mig vel i Hue."
17. "J er ingen Pilgrim,
Eders Skjorte er singlet med Guld,
Teg kan paa Eders Hjne see,
At J en Tomfru er huld."
18. Der vare vel tredive dragne Sværd
Udi det Brudehus,
Før jeg kunde vinde min skønne Tomfru,
Var derfor til Hesten fus.
19. Saa tog jeg den stolte Tomfru,
Løfted hende paa min Hest,
Saa red jeg af Gaarden ud
Som jeg kunde allerbedst.
20. Teg red hen over de Enge,
Og over de grønne Lide,
De fugle de sjunge saa sødelig;
Og selv vare vi saa blide.
21. Tak have bolde Hr. Nielus!
Han torde det fuldvel vove;
Han førte hende paa sin Hest
Tgjennem de lange Skove,

22. Han førte hende med Ere
Saa listelig giennem den By,
Han førte hende til sin egen Gaard,
Der drukke de Bryllup paany.
Selv vinder han Tomfruen med stor Ere.

men sitet po ejent givt uo hæ

men kællig min dom red va

men givendt ved sindet givt iæ

men givendt ved sindet givt iæ

CLXXXVIII.

Hr. Nielus og stolt Mettelil.

Iste Vers.

Herr Nielus undte stolt Mettelille vel

Saa listelig ved sig ene,

Han haver hende i Hjertet saa hær

Som Guld og ædele Stene.

Alt om hun vilde hannem naade.

2. Herr Nielus lader sig klæder skære

Alt baade i Roser og Lilie,

Saa red han til den skønne Tomfru,

Og sagde hende af sin Villie.

Alt om hun vilde hannem naade.

3. Det var bolde Hr. Nielus

Han kom der ridende i Gaard,

Ude staer stolten Mettelille

Var klædt i Sobel og Maard.

4. "Hil stander I, stolten Mettelil!

Og vil I være min Kjære?

Alle de Dage I leve maa,

Teg skal Eder elste og ære."

5. "Wil Du mig sæste og føre hjem,
 Da er det med min Billie;
 Du skal mig aldrig for Hading faae,
 Wil Du mig end hver Dag gillie."
6. "Min Hest kan ikke Tomfuer bære,
 Det er ikke med min Billie,
 Jeg agter ikke at føre dem hjem,
 Som jeg i Løndom gillier."
7. "Jeg kan paa Dig det vel forstaae,
 Du vil mig have for Had;
 Men aldrig lever Du saa god en Dag,
 At Du skal mig saa faae."
8. "Da skal jeg sadle min Ganger graa,
 Og ride skal jeg til Rom,
 Og aldrig skal Du leve den Dag,
 At jeg skal til Dig komme."
9. "Du haver jo selv Din Ganger betalt,
 Han er Dig pligtig at bære,
 Og vil Du ikke komme igjen,
 Du maa fuld vel lade være."
10. "J lover mig stolten Mettelil!
 J er saa klar en Lilie;
 Jeg skal vist gjøre for Eders Skyld
 Hvad Eder kan være til Billie,"

11. Det da svared den skjonne Tomfru,
Den Ridder vilde love saa gjerne:
"Heller seer jeg, at Maanen er vred
End Solen og alle Stjerner.
12. Den Maane mener jeg Eder med,
Jeg haver Eder ikke saa kjær;
Gud gjemme min Fader og Moder,
Som mig have tugtet og lært!"
13. Den Ridder fasted sin Ganger omkring,
Han red saa vred af Gaard;
Den Tomfru hun ganger i Højeloft,
Hun leger Skaktavel paa Bord.
14. Tak have hver ørlig Moder,
Sin Dotter mon tugte og lære!
Han red genesten til Landsting,
Fæstet hende for Hæder og Ere.
15. Tak have den skjonne Tomfru!
Hun var saa dydefuld;
Den Ridder red sig til Landsting,
Fæstet hende med megen Guld.
Alt om hun vilde hannem naade.

Det var en gang i oldtiden da
en konge havde et datter og
en prinsesse, der var meget
smukke og var en stor hilsning.

CLXXXIX.

Hertug Henrik og Tomfri Malfred.

1ste Vers.

Det var silde om Aften,
Og Duggen den drev paa,
Da lysted hannem Hertug Henrik
Sin gylden Harpe at slaae.
Foroven ved de Bjerger.

2. Ude stod Tomfri Malfred
Og lydte hun derpaa:
"Gud give, at Hertug Henrik
Nu vilde til os gaae!
Foroven ved de Bjerger.

3. Han skulde aldrig sove
Foruden i Armen min,
Han skulde aldrig drikke
Foruden den klare Vin."
Foroven ved de Bjerger.

4. Det var hendes kjær Fosstermoder

Og saa tog hun paa:

"Du qver, Tomfru Malfred!

I facer kun Spot dersor.

4. Du est Dig saa liden

Og et saa liden Kind,

Din Fader vil Dig ikke gifte

I disse Vintre try."

6. "Du lad mig være saa liden,

Saa unger som jeg er,

Og var han min i Aften,

Teg vilde have ham kjær."

7. Ikke vidste Tomfru Malfred andet,

End de vare ene To,

Og ude stod Hertug Henrik,

Og lydte han derpaa.

8. Det var silde om en Aften

Og Duggen den faldt paa,

Udledte Hertug Henrik

Af Stalden sin Ganger graa.

9. Selv sadled han sin Ganger,

Og ene red han did,

Han tog sig hverken Svend eller Dreng,

Han torde ej paa dem lide.

10. Sadel af Sølv og Bidfel af Guld
     Saa lagde han derpaa,
     Saa red han did den lidet Grønsti,
     Hvor Tomfrenens Bure laae.
11. "Stat nu op, Tomfren Malfred!
     Luk mig i Højelost ind!
     Teg er Hertug Henrik
     Den allerkjæreste Din."
12. "J er en vældig Herre,
     J raader for Borge og Fæste;
     Jeg haver ikke Raad i Aften
     Alt til saa rige Gjæste."
13. "Jeg passer ikke paa Din Mjød,
     Jeg passer ej paa Din Vin,
     Du læg mig i Din hvide Arm,
     Kald mig Allerkjæreste Din!"
14. "Lægger jeg Eder i hviden Arm,
     Halder Eder min Kjæreste,
     Fornemmer det min kær Fader,
     Da vorder han mig vred."
15. "Jeg haver sprengt min Ganger,
     For jeg vilde tale med Dig,
     Kommer jeg ikke i Aften ind,
     Ket aldrig seer Du mig."

16. "Jeg skjætter ej Din Ganger graa
Dg ej hans store Umage;
Jeg passer mere paa min Ere
Dg Spotten paa min Bag."
17. "Du stod op, stolten Malfred!
Du lad mig snarlig ind!
Saa rider jeg til Din Faders Gaard,
Dg beder hannem om Dig."
18. "I have Tak, Hertug Henrik!
I komme dog ikke ind,
For I bede Fader og Moder
Dg bertil Frender min."
19. Bort red Hertug Henrik
I Huen saa meget vred;
Allene stod liden Malfred,
Saa højt hun lo derved.
20. Tak have Tomfru Malfred,
Hun torde den Ridder saa svare!
Han red til hendes Faders Gaard,
Dg bad om hende med Ere.
21. Tak have Hertug Henrik!
For han vilde den Tomfru gillie.
Fæstet han hende til Landsting
Med alle hendes Frenders Villie.

22. Det sifl Gomfru Malfred,

Før hun var ærekjær;

Nu er hun en vældig Fyrstinde,

Og raader for Borge flere.

Foroven ved de Bjerge.

CLXXXX.

Hr. Carl og Tomfru Nigmor.

Iste Vers.

Det var ungen Herr Carl
Sik Sot, og syg han laae,
Saa mange mister han Messer
Og halv flere Ottesang.
I bier mig under Ejelden, min Kjæreste!

2. Saa mange mister han Messer
Og halv flere Ottesang;
Hans Moder og hans Søster
De gaae hannem til og fra.
I bier mig under Ejelden, min Kjæreste!

3. Foregaaer hans Søstre to,
De hannem ej vække torde,
Eftergaaer hans kjære Moder,
Hun vækker ham op med Ord.

4. "Sig mig ungen Herr Carl!
Men vi er ene To,
Er det Sot og Sygdom,
Hvoraf Du ligger nu der?"

5. "Det er ikke Sot og Sygdom,
Hvoraf jeg ligger her;
Det er for Tomfru Rigmor,
Thi jeg haver hende saa kjær."
6. "Er det for Tomfru Rigmor,
Den som Din Hu til staer,
Raad skal jeg Dig kjende,
At Du hende fuld vel faae."
7. "Jeg haver spurgt hendes Fader,
Alt med saa fuld god Billie,
Han sagde, jeg skulde hende aldrig faae,
Uden jeg hende lønligen gillier."
8. Saa toge de ungen Herr Carl,
Satte ham paa forgylte Skrin,
Saa vendte de om hans Riddernavn,
Og kaldte ham lidet Kirstin.
9. Det var ungen Herr Carl
Han ganger om Kirkegaard,
Saa højt da Skinner hans Hovedguld
Alt over Lin og Maard.
10. Det var ungen Herre Carl
Han tren ad Dørren ind,
Da maatte de høre hans Brynie blaas
Alt under hans Skarlagenstind.

11. Det meldte Tomfro Rigmor
Saa listelig under Skind:
"Hvo er os denne fremmede Tomfro,
Som der kommer gaaende ind?"
12. Det da meldte den Ejendems
Hun var ej bedre vis —
"Det er hin lidet Kirstin,
Hr. Carls Søster af Ris."
13. Det var Tomfro Rigmor
Hun rækker strax Haanden fra sig:
"Bil I, lidet Kirstin!
Her stande i Stol hos mig?
14. Hør I lidet Kirstin!
Bil I stande i Stol hos mig,
Saa mange Viser og Eventyr
Bil jeg siden følle for Dig.
15. Saa mange Viser og Eventyr
Bil jeg siden sige Dig,
Dg om Hr. Carl Din Broder,
Hvor han vilde svige mig."
16. Det var ungen Herr Carl
Smiler under Skarlagen Skind:
"Aldrig haver jeg det førre hørt,
At han sveg Ms eller Qvind."

17. Messen var udsjungen,

Og hjem da for den Præst:

"Hør G., lidens Kirstin!"

G. bliver i Dag min Gæst."

18. De red over de Enge

I gjennem de grønne Skove,

Aldrig kom lidens Kirstins Haand

Fra Rigmors Sadelbue.

19. Det var silde om den Aften,

Nogen den faldt paa,

Det var Tomfru Kirstin lille

Hun vilde ride derfra.

20. Hun svor om Gud, hun svor om Mænd,

Hun svor om alle dem:

"G. skal ikke i Aften bort,

Og følge de Drukne hjem."

21. Det var Tomfru Rigmor

Hun hysted at soye gaae,

Ester git ungen Herr Carl,

Saa hjertelig han da loe.

22. Han drog af sin Kjortel,

Den var af Silke blaa,

Under var han i Brynie,

Og de var alle smaa.

23. Det meldte Tomfru Rigmor
Ret ud af Hjertens Verk:
"Saa mange Tomfruer haver jeg set,
De havde aldrig slig en Gerk."
24. "Siger mig, Tomfru Rigmor!
Men vi ere ene To:
Er der Nogen i Verden,
Hvortil staaer Eders Attraa?"
25. "Der er Ingen i Verden til,
Som min Hu den til staaer,
Foruden hin unge Herr Carl,
Den jeg ret aldrig faae."
26. "Er det Herr Carl, min Broder,
Og den Din Hu ligger paa,
Raad skal jeg Dig kjende,
Du skal ham fuld vel faae."
27. Og er det ungen Herr Carl,
Du har i Hjertet saa kjær,
Saa mænd ved, Tomfru Rigmor!
Han sover Dig altsaa nær."
28. "Hør I ungen Herr Carl!
Hvi vil I mig saa sjænde?
Hvi red I ej til min Faders Gaard
Med Høg paa højre Hænde?"

29. Hør I, ungen Herr Carl!
 I skal mig intet røre!
 Saaar blev jeg klostergiven
 Med mine elleve Møer."
30. Han lagde sin Haand paa hendes Bryst:
 "I er min Hjertens Kjære,
 Penge og Guld tilbyder jeg Dig
 Dettil baade Hæder og Ere."
31. Det var aarle om Morgen
 Han klædte sig for sin Seng:
 "Stat op Tomfru Rigmor!
 Om Du vil i Kloster ind."
32. "Hvad skal jeg i Kloster?
 Jeg har været i Ridderens Seng.
 I lave nu fast til Bryllup!
 Lader det ej være længe!"
33. Der var Glæde i Gaarde
 Og end halv mere Gammel,
 Saal drukke de baade Bryllup
 Og Fæstensol tilsammen.
 I bier mig under Ejelen, min Allerkjæreste!

CXCI.

Esbær og Sidzellille.

1ste Vers.

Herr Esbern tjener i Kongens Gaard,
Han tjente saa mangen god Dag,
Kongen slog hannem til Ridder,
Og hannem Forleninger gav.
Nu længes mig i Landet hjem til min Kjæreste.

2. Han tjente saavel sin Herre,
Og var hans gjæveste Mand,
Saa gav han ham Tomfru Sidzellille,
Den dejlige Lilievand.
Nu længes mig o. s. v.

3. De levede sammen i Vintre
Og vel i Vintre fem,
Man større Kjærlighed aldrig saae,
End man kunde høre hos dem.
Nu længes mig o. s. v.

3de Del. 2det Afsnit.

R

4. De levede sammen i Glæde stær
 Føst mere end Vintere ni,
 Man hørte af dem ej Bredens Ord,
 Men venlig Kjærlighed fri.
5. Herr Esbern han ganger i Gaarden,
 Han leger med sølvbundet Sværd,
 Saa ofte kom udi hans Hu
 Den lange Torsals Færd.
6. "Hil sidder I, stolten Fru Sidsel!
 Og spinder det Guld paa Ten,
 Den Torsalsfærd, jeg har lovet,
 Staer alt tilbage igjen."
7. "Nok saa havør I Sølv og Gulb,
 Som ligger forinden Eders Kiste;
 I give Eders Svend Eders Wrinde for!
 Edær selv kan jeg ikke miste."
8. Nok saa havør I Guld og Sølv,
 Som ligger forinden Eders Skrin,
 I lade Eders Svend hensfare did,
 Bliver hjemme Allerkjæreste min!"
9. "Hør I stolten Sidsellille!
 I steder Eders Minde dertil!
 At jeg maatte holde Løftet mit;
 Jeg snarlig hjemkomme vil."

10. Det var om en Søndag,
Saa hellige vare de Tide,
Herr Esbern rider til Kirken hen,
Han byder ud Trender sine.
11. "Haver jeg noget mod Eder brudt,
Og været Eder til Men,
I hvorne det paa mig selv i Dag,
Og ej paa min Hustru væn!"
12. Herr Esbern gjorde sig rede,
Ad Stranden lader han staae,
Fru Sidsel græd og klagede fast,
Med vaade Øjne hun saae.
13. Hun fulgte sin Herre til Skibet hen
Med salte Taare paa Kind:
"I komme ihu min kjæreste Ven!
Jeg er en frugtsommelig Øwind."
14. Hun tog den Herre udi sin Favn,
Og bød ham tusind Godnat:
"I lader Eder mindes, min ædle Herre!
Hure det med mig er sat."
15. "Gud signe Dig min kjæreste Ven!
Jeg maa Dig lade her hjemme;
I hvor jeg kommer i Verden hen,
Jeg skal Dig aldrig forglemme."

16. Det var ædle Hr. Esbern
     Han styred' sin Snekke fra Land,
     Ad vilden So han stande lod,
     Saa saare brused' den Strand.
17. Han tænkte ej borte at blive
     Uden Aar og Maaned een,
     Det var fulde femten Aar
     Før den Herre kom igjen.
18. Det var ikke derefter
     Maaned foruden een,
     Fru Sidsel ganger i Højeloft,
     Hun føder en Dotter saa væn.
19. Han var borte i atten Aar
     Ta meer og ikke minde,
     Saa tager han til at længes
     Saa saare hjem til sin Øvinde.
20. Han var borte i atten Aar,
     Man intet af ham vidste;
     Nu kan man tænke, hvad Længsel svar
     Fru Sidsel midlertid fristed.
21. Der atten Aar forgangen vare,
     Da kom han hjem til Land,
     Der saae Herr Esbern, hvor Hyrden, gaaer
     Og vogter sit Øvæg ved Strand.

22. "Hør Du gode Hyrdeemand!
Som driver det Øvæg for Dig,
Er nogen Enke paa dette Land?
Du dølg det ikke for mig!"
23. "Her er en Enke paa dette Land;
Fru Sidsel mon hun hede,
For atten Aar bortdrog hendes Mand
Da misted' hun al sin Glæde."
24. "Hvor lider Folk paa dette Land
Alt baade fjern og nær?
Hvor lider stolten Fru Sidsellille?
Hun er min Hjertens Kjære."
25. "Vel lider Folk paa dette Land
Alt baade ude og inde,
Og vel lider stolten Fru Sidsellille,
Hun er saa dydig en Øvinde."
26. "Herr Esbern sogte slur op paa Land,
Fra Skibet monne han gaae,
Han sogde sin Hjertens Lillievand,
Fandt hende i Gaarden staae.
27. Han havde Posen paa sin Bag,
Og Piligrims stav i Hænde,
Der han kom i sin egen Gaard,
Slet Ingen ham monne kjende.

28. Han hilsede hende med Dalen snild,
     Som hun det værd monne være:
     "J laane mig Hus for Herr Esberns Skild,
     Som er Der Hjertens Kjære."
29. Det spared stolten Fru Sidzellil,
     Dg hende randt Taare paa Kind:
     "Juld gierne i Vor Herres Navn
     For kjære Husbond min."
30. "Hil stander I, stolten Sidzellil!
     I er en Frue saa fin,
     Lad mig dog en Badstue rede
     For kjære Husbond Din!"
31. Selv hented hun ham Lud,
     Dg selv hented hun hannem Vand,
     Saa tjente hun Herr Esbern,
     Den fromme ørlige Mand,
32. "Teg haver en Dotter, er hans og min.
     Hun atten Jar mon være,
     Men aldrig saae hun Fader sin,
     Teg bør stor Sorg for min Herre."
33. Det var stolten Fru Sidzellil
     Hun toede hans hvide Haand;
     "Være sig aldrig Ridders Navn,
     Som længer sig dølge kan!"

34. Han klapped hende paa sit Bryst,
Kaldte hende sin Hjertens Kjære:
"Nu skal Du fange Glæde og Lyst,
Jeg er Din Husbond med Gne.

35. Jeg mig ej længer dølge kan,
Din Venlighed mig moh vinde;
Jeg er Herr Esbern Din Egtemand,
Dg Du min dydige Nyinde."

36. Saa fulgte de Herr Esbern hen
Udi den Fruerstue ind,
Da loe stolten Fru Sidselli,
Som før bar blegten Kind.

37. Der var Glæde i Herr Esberns Gaard
Alt baade ude og inde,
Hans Dotter blev i Stuen indledt,
Den skjønneste, Solen paaskinner.

38. Saa gifted han sin Dotter,
Hun var som Dagen væn;
Han gav hende hin unge Herr Carl,
Han var en Ridder saa skjen.
Nu længes mig i Landet hjem til min Kjæreste.

39. ~~Det er en stor~~
~~Det er en stor~~
~~Det er en stor~~

CXCHI.

B r u d e b y t t e.

Iste Vers.

Det var Herr Peder

Han red sig under Ø,

Fæstet han sig lidet Kirsten,

Hun var saa ven en Ms.

Thi fryder hun mig daglig.

2. Fæstet han lidet Kirsten

Alt med saa meget Guld;

Det vil jeg forsanden sige,

Hun bliver ham aldrig huld.

Thi fryder hun sig daglig.

3. "Hør I min kæreste Fæstemø!

I er min højeste Ms.,

Ieg vil ride mig op ad Land,

Dg lade vort Bryllup bo."

4. "Ieg siger Eder, Herr Peder!

Enddog I have mig fæst,

Dog er det bolde Herr Nielus,

Ieg under i Hjertet bedst."

5. "Under J Herr Nielus bedst,
 Siger J saa paa god Tro,
 Skulde vi tilsammen være,
 Det blev til stor Uro."
6. Hør J, lidt Kirsten!
 J er min Hjertens Kjære,
 Dog maa de bedst tilsammen komme,
 Tilsammen lyster at være."
7. Det var Herr Peder
 Han ganger ad Gaden frem,
 Der møder ham bolde Herr Nielus,
 Saa vel da hilsed han ham.
8. "Vel mødt, Herr Nielus!
 Og kjære Staldbroder min;
 Jeg giver Dig min Fæstemis
 Til kjære Hustru Din."
9. Det svarede Herr Nielus,
 Ham kom saa Meget ihu:
 "Mig tykkes at være et underligt Ord,
 Det Du fremfører nu."
10. "Jeg red til den skønne Tomfru,
 Der jeg havde hende fæst,
 Hun sagde, Du varst den samme Svend,
 Som hun undte allerbedst."

- II. Det var hølde Herr Niels
 Zog Herr Neder i sin Arm;
 "Giver Du mig Din Fæstems,
 Forvunden er al min Harm."
12. Giver Du mig Din Fæstems
 Baade med Glæde og No.
 Da giver jeg Dig min Søster igjen,
 Vi lade port Bryllup bo."
13. "Giver Du mig stolten Mettelil
 Kjæreste Søster Din,
 Fuldbel lader jeg mig noje,
 Hun er en Tomftru saa fin,"
14. Saa gjorde de det Skifte,
 Som Gud gav dem tilraade,
 Nu have de begge Glæde og Gammens,
 De leve med Vre baade,
15. Tak da have de rige Riddere!
 Saa vel hulde deres Tro,
 De lode baade brygge og blande,
 Med Tomfruerne Bryllup at høe.
 Thi fryder hun sig daglig.

CXIII.

Herr Oluf og stolt Mettelis.

Iste Vers.
Herr Lave han kom fra Tingehjem
For Norden,
Hans Dotter ganger hannem igjen.
Nu ligge alle de Aarer ud for Borde.

2. "Bør velkommen, kjær Fader! hjem —
For Norden.
Og hvad var Tidend i Dag paa Ting?"
Nu ligge alle de Aarer ud for Borde.
3. "Og der var Tidende allermest,
Hin rige Herr Oluf haver Dig fæst."
4. "Haver han rige Herr Oluf mig fæst,
Gid det gaae ham til Lykke mest!"
5. Herr Oluf han blev syn under Ø.
Han sender Bud efter sin Fæstemø.

6. "Du bed hende gjøre det for hendes Dyd,
Dg tide til mig, mens jeg er syg."
7. Stolt Mettelil svøbte sit Hoved i Skind,
Dg gaaer i Loftet for sin Moder ind.
8. "Min kjære Moder! er det Skam
At Tomfru rider til Fæstemand?"
9. "Det er hende Gre og ingen Skam,
At Tomfru rider til Fæstemand,"
10. Stolt Mettelil leder ud Ganger graa,
Saa sorgende rider hun derfra.
11. Og der hun kom til Borgeled,
Der staaer hans Moder og hviler ved.
12. "Hil stander I, Fru Sidsellil fin!
Hvor lider Herr Oluf, kjær Herre min?"
13. "Saa lider Herr Oluf kjær Herre din,
Han ligger nu paa Baaren Eig."
14. Hun troede ikke hans Moders Ord,
Selv red hun i Herr Olufs Gaard.
15. Stolt Mettelil ind ad Dørren tren,
Her Oluf rækker hende Haand igjen.

16. Herr Oluf taler til Smaadreng sin:
"Du hente mig ind mit forgylde Skrin!"
17. Herr Oluf satte det Skrin for Knæ,
Han gav sin Fæstems Guld og Fæ.
18. Han gav hende Guldringe fem og ni
Og Edelstene i alle de,
19. Han gav hende de Bræder saa bred,
Dersore blev hans Modet vred.
20. "Du holde op, Søn! Du giv ej saa!
Du tænke paa Dine Sødskende snaa!"
21. "Mine Brødre de have haade Gods og Jord,
Min Kjæreste sad aldrig over mit Bord.
22. Mine Søstre have haade Ager og Eng,
Min Kjæreste kom aldrig i min Seng."
23. Herr Oluf vendtes til Væggen saa bradt,
Han døde end før Midienat.
24. Nu ligger Herr Oluf i sorten Jord —
For Norden.
Hans Fæstems loved hans yngste Broder.
Nu ligge alle Aarer ud for Borde.

CXCIV.

Ingesfred og Gudrune.

1ste Vers.

Ingesfred og Gudrune

De sad udi deres Bure.

Det er saa favert om Sommeren.

2. I deres Bure,

Stolten Ingesfred Guldet gjorde,

Gudrune græd saa saare.

Det er saa favert om Sommeren.

3. Gjorde — Gudrune græd saa saare.

"Hør Du Gudrune Kjær Søster min!

Hvi rinder Dig Taare paa Kind?

4. Søster min! Hvi rinder Dig Taare paa Kind?"

"Guld vel da maa jeg vide,

For jeg maa Sorgen lide.

5. Vide — For Sorgen maa jeg lide.

Hør Ingesfred! hvad jeg siger Dig!

Wil Du i Nat være Brud for mig?

6. Siger Dig, Vil Du i Nat være Brud for
mig?
Alle mine Brudeklæder
Saa gjerne giver jeg Dig.
7. Brud for mig — De Brudeklæder giver jeg
Dig.
Jeg vil Dig give mere
Af min Bruderede.
8. Mere — Af min Bruderede.”
”Ikke vil jeg være Brud for Dig,
Uden jeg faaer Din Fæstemand med.
9. Brud for Dig — Uden jeg faaer Din Brud-
gom med.”
”Mig skee da hvad min Herre Gud vil,
Ikke fanger Du min Brudgom til.
10. Herre Gud vil — Ikke fanger Du min
Brudgom til.”
De klædte Bruden i Silke,
Saa ledte de hende i Kirke.
11. I Silke — Saa ledte de hende til Kirke.
Præsten stod i Guldskrud,
Saa viede han Samsing til sin Brud.

12. I Guldstrud — Saa viede han Samsing
til sin Brud.
De fore over Enge og Majord,
Hvor Hyrden ganger med sin Hjord.
13. "I vogter Eder vel vænne Maard!
Kommer ikke i Herr Samsings Gaard.
14. Herr Samsing haver to Nattergale,
De kunne saa artig om Fruer tale.
15. De kunne saa vel det sige,
Om han faaer Quinde eller Pige."
16. De vendte deres Karm i grønnen Lund,
Og skifted deres Klæder i den samme Stund.
17. De skifted mere de skifted minde,
De funde ej skifte deres Rosenskinde.
18. De førte Bruden i Herr Samsings Gaard,
Det røde Guld det var uspart.
19. De satte Bruden paa Brudebænk,
Før da bare de Riddere Skjent.
20. Det meldte den Legere i sit Sted:
"Mig tykkes, I er stolt Ingesred."

21. Hun tog Guldringen af sin Hånd,
Den gav hun den Spillemand.
22. "Jeg staaer her en drukken Daare,
I tage ej mine Ord ivare!"
23. Silde om Aften Røgen faldt paa,
Den unge Brud skulde til Senge gaae;
24. Herr Samsing taler til Nattergale:
"I skulle for min unge Brud tale!"
25. I synge en Sang til Ende,
Om jeg haver Mø i Senge."
26. "Du haver Mø i Brudeseng;
Stoit Gudrune staaer paa Gulvet end."
27. "Gak af min Seng, stolt Ingefred!
Gudrune! kom igjen herhid.
28. Sig mig Gudrune, Kjæreste min!
Hvi da rommer Du Sengen Din?"
29. "Min Fader boede ved Strande,
Hvor Ufret lagdes til Lande.
30. De vare vel otte mit Bure brød;
En Ridder der min Gre nød."

31. Han klapped hende ved hviden Kind:
"Du sorg' ikke Allerkjæreste min!"
32. Det var mine Svenne, Dit Bure brød,
Selv var jeg den Din Ere nød.
33. Bure brød — Selv var jeg den Din Ere
nød."
Ingefred fik, for Brud hun var,
Saa rig en Ridder i Kongens Gaard.
Det er saa favert om Sommeren.

CXCV.

Magnus Alf Greves Son.

1ste Vers.

Det var Magnus Alf Greves Son

Og al hans største Harm,

Han blev udaf Landet brevet

Alt fra stolt Eltensborg.

De Alf Greves Sønner af Solland bede om Freden.

2. Det var Drost Herr Lovmand

Fæstet sig sat vren en Mø,

Der han med hende vilde leve,

Da maatte han for hende døe.

De Alf Greves Sønner o. s. v.

3. Det var Drost Herr Lovmand

Han lader sit Bryllup boe,

Det var Magnus Alf Greves Son

Han lader sin Ganger stoe.

4. Det var Drost Herr Lovmand

Lader gjøre sit Bryllup med Wre,

Did rider Magnus Alf Greves Son,

Han vil ej hjemme være.

5. Det var Magnus Alf Greves Son
 Han klæder sine Svenne med Pris,
 I Silke klædte han sin Smaadreng,
 Der ham skulde Bejen vise.

6. Ind saa kom den lidet Smaadreng,
 Var klædt saa vel i Maard:
 "Her holde saa mange væbnede Mænd
 Foroven ved vor Gaard."

7. Her holder saa mangen rasker Ridder
 Foroven ved vor Gaard,
 Foruden ere de i Silke,
 Forinden i Brynie haard.

8. Skarpe ere deres Glavind,
 Og spændt er deres Bue,
 Brede ere de i Sindet,
 Og haarde ere de i Hu."

9. Svared det Drost Herr Lovmand,
 De Ord tog han i Agt:
 "Det er Magnus Alf Greves Son,
 Han haver mig længe undsagt."

10. Meldte det stolten Ellensborg,
 Og hende randt Taare paa Kind:
 "Er det Magnus Alf Greves Son,
 Da løber ham mangt i Sind."

11. S tagé af mig mit Hovedguld!

S sætte mig blandt de Kvinder!

Kommer han Magnus Alf Greves Son,

Han monne mig ikke kjende."

12. Ind kom Magnus Alf Greves Son

Med Sværd i høre Haand,

Hans Øje stod til stolten Ellensborg,

Saa gjorlig han hende kjendte.

13. Det meldte stolten Ellensborg

Med Taxare paa hviden Kind:

"S stjænker med Vin den Ungersvend,

Her kom i Aften ind!"

14. "Zeg gider ej ødt, jeg gider ej drukket,

Enddog S giver mig Vin,

Før jeg faaer Eder vundet,

Som er Allerkjæreste min."

15. Det var Magnus Alf Greves Son

Tog hende i sin Arm,

"S mindes det, stolten Ellensborg!

S var mig given et Barn."

16. Meldte det stolten Ellensborg

Med Tugt og megen Snilde:

"Mangen gjor efter Frenders Raad,

Og tykkes det siden være ilde."

17. "Hør Du Drost Herr Lovmand! Z. 11
 Og nu saa skal Du døe,
 For Du drevst mig af Landet ud
 Alt fra min Fæstning." ^{11. 11. 11. 11.}
18. Opstod Drost Herr Lovmand. Z. 11
 Han stod i Skarlagen, rod;
 "Vel op alle mine Hefnænd!
 Som jeg haver givet Brod."
19. Det var Magnus Alf Greves Søn. Z. 11
 Han hug over Bord og Bænke,
 Han hug vel semten rasse Mænd;
 Saal mon han til Bryllup skænke.
20. End brugde Magnus Alf Greves Søn. Z. 11
 Saal vel sit gode Særde,
 Og hug til Drost Herr Lovmand;
 At han ikke en Usærde.
21. Tak have Magnus Alf Greves Søn! Z. 11
 Saal vel holdt han sin Tro,
 Saal lod han brygge og blande Vin; Z. 11
 Og sirax sit Bryllup; ~~bog~~ ^{11. 11. 11. 11.}
 De Alf Greves Sonner bede om Freden,

1. Gærdet valnus hvidt med mørke blad
og røde blomster, som er vist
i en række ved hjælpen af
en hvidt rødt valnus.

CXCVI.

Herr Lave og Herr Son.

Iste Vers.

Herr Lave han red sig under Ø —

I ere vel bon.

Der fæstede han sig saa væn en Mø.

Jeg rider med, sagde Son.

I binder op Hjelm af Guld og følger Herr Son!

2. Han fæstede Brud og førte hende hjem;

I ere vel bon.

Riddere og Svende rendte dem igjen.

Her rider jeg, sagde Son.

I binder op Hjelm af Guld og følger Herr Son!

3. Satte de Bruden paa Brudebænk,

Son bød dennem vel i Skjønk.

Drikker ud flux, sagde Son.

4. Hørde de Bruden til Brudeseng,

De glemte at løse hendes Snørelenk;

Jeg vil løse, sagde Son.

5. Hr. Son han lukte den Dør saa brat,
     ”I sige Hr. Lave fra mig god Mat;
     Teg ligger her, sagde Son.
6. Der kom Bud for Hr. Lave ind:
     ”Hr. Son sover hos unge Brud din.”
     Det gjør jeg, sagde Son.
7. Hr. Lave han klapper paa Døren med Skind:
     ”Staa op Hr. Son! og lad os ind.”
     Staa ude, sagde Son.
8. Han stodte paa Døren med Skjold og Spjud,
     ”Staa op Hr. Son! og kom her ud.”
     See om jeg gjør det, sagde Son.
9. ”Maa min Brud ej med Freben være,
     Da skal jeg det for Kongen bære.”
     Ja vel, sagde Son.
10. Aarle om Morgen, det var Dag,
     Hr. Lave gaaer for Kongen at flage.
     Teg vil med, sagde Son.
11. ”Teg havde mig en Tomfru fæst,
     Nu haver Hr. Son soved hende næst.”
     Det gjorde jeg, sagde Son.
12. ”Men T have begge den Tomfru saa kjær,
     Da skulle T bryde herom et Spær,”
     Teg nøjes, sagde Son.

13. Der Sol om Morgenens mon opstaae,
Fremkomme de Riddere at see derpaa.
Hef er jeg, sagde Son.
14. Den første Dyst de sammen red,
Hr. Sons Hest faldt i Kæerne ned.
Hjelp nu Gud! sagde Son.
15. Den anden Dyst de sammen red,
Her Lave faldt til Jorden ned.
Den ligger han, sagde Son.
16. Hr. Son han ganger i sin Gaard,
Og ude hans Tomfru for hannem staer,
Du rest min, sagde Son.
17. Nu haver Hr. Son forvunder sin Harem.
I ere vel hon
Nu sover han i sin Tomfrues Arm.
Alt sik jeg hende, sagde Son.
I binder op Hjelm af Guld og folger Hr. Son.
18. ~~I~~ Hjelm glemmer jeg ikke
~~at~~ at helle den i min Hjelm
~~og~~ og jeg vil den ikke
~~at~~ at jeg ikke

CXCVII.

Herr Eſtil og liden Kirſtin.

Iſte Vers.

1. Paa Lindholms Bjerg der stander en Lind,
Som bugner til Jordens med Bladet.
Herr Eſtil har lokket hin liden Kirſtin
Sig selv til Angest og Vaade.
Hende beder en Ridder saa lønlig.
2. Herr Eſtil han kommer i Stuen frem,
Sit Harniſe monne han ophænge,
Liden Kirſtin bad hannem velkommen hjem:
"Hvor haver I været saa længe?"
Hende beder en Ridder saa lønlig.
3. "Du tør ikke ved at spørge hos Dig,
Du tør ikke efter mig længe,
En anden Tomfru jeg fæstede mig,
Gud unde mig hende at fange!"
4. Lindholms Bjerg det giver jeg Dig,
Dertil mine Møller ni,
En af mine Svenne saa ypperlig,
Dg hvilken Dig lyster af de."

5. "Fra Ager S ikke lokkede mig,
Fra Skov og grønnen Eng;
Men fra det Tomfruktosse med det Svig
Og af min Tomfruseng.
6. Teg haver slidet det Skarlagen skjøn,
Siden først jeg nam at gange,
Teg lover aldri en Bondeson,
En Ridder kan jeg vel fange."
7. "Du maa afslægge det Skarlagen skjøn
Og slide det Vadmel saa graa,
Og gierne trolove en Bondeson,
En Ridder Du aldri den saae."
8. Det var den liden Kirstin paa stand,
Hun lader de Lonnebreve skrive,
Og sender hun dem op paal Land,
Sin kjære Moder at give.
9. Meldte det hendes Moder saa sin,
Der hun de Lonnebreve saa,
"Gud naade Dig, Du liden Kirstin"
At Dig døde Faderen fra.
10. Herr Peder han var audi Dalem vel snoet,
Og svarede hende saa
"Teg meente, hun ej faderlos var"
Den Stund jeg levo moa,

11. Herr Peder han raabte strar paastand,
     Dg bad lægge Saddel paa Hest;
     Teg vil nu ride mig op paa Land,
     Dg være Herr Estils Gæst.
12. Herr Peder han rider saa hastelig,
     Dg kom snart til den Gaard;
     Herr Estil der stod og hvilede sig,
     Han var vel syvnt i Maard.
13. "Velkommen, velkommen hid til mig,
     Herr Peder, Staldbroder min!
     Teg haver Mjød i Kjelder for Dig,
     Dertil den klareste Vin."
14. "Haver Du Mjød i Kjelder for mig,
     Dertil den klareste Vin!
     Da vil vi drikke Bryllup hos Dig,
     Med Dig og lidens Kirstin."
15. "Lindholms Bjerg jeg hende gav,
     Dertil mine Møller ni,
     Dg een af mine Djænere brav,
     Den hende besaldes af deg!"
16. "Hun haver slidet det Skarlagen skøn,
     Siden hun først nam at gange,
     Hun skal ej love den Bondeson,
     En Ridder kan hun vel sangen!"

17. "Hun maa afslægge det Skarlagen stjøn,
Og slide det Bædmel graa,
Og gjerne trolove en Bondeson,
En Nidder hun aldrig kan faae."
18. Herr Peder han blev saa vred udi Sind,
Og drog strax ud sit Sværd:
"Om Du ej ægter den liden Kirstin,
Da skal Du faae en Usærd."
19. Herr Peder blev grum udi sit Mod,
Thi tog han til sin Kniv:
"Bil Du ej ægte det ædle Blod,
Da skal det koste Dit Liv."
20. Herr Eskil han gav sit Minde dertil,
At han vilde hende fæste,
Der blev stor Glæde, jeg sige vil,
Der komme snart fremmede Gjæste.
21. Did komme saa mangen Nidder-Søn,
De ønskede dennem til Lykke,
Dertil de dejlige Tomfruer stjøn,
Den Bryllupsdag at smykke.
22. Stor Glæde blev der i Gaarden da,
Blandt deres Frender saa gjæve,
Herr Eskil mon liden Kirstin faae,
I Wren med hende at leve.

23. Heri Estil drak Bryllup med lidens Kirstin,
     Det var stor Lyst at høre,
     Hun blev ham given af Stiffader sin,
     Det kunde Herr Peder gjøre.
24. De drukke Bryllup udi den Gaard,
     Og Gjæsterne bare saa glade,
     Saa levede de i mange Aar,
     Med Glæde og Lyshighed baade.
25. Nu haver lidens Kirstin forvunden sin Nød,
     Og al sin lønlige Øvide,
     Hun haver hver Nat en Sovn saa sød
     At hos sin Kjærestes Side.
26. Nu lever hun med Glæde og Fryd,
     Og har forvunden sin Harm,
     Hjertet var fuldt af Ere og Dyd,
     Thi sover hun i hans Arm.
     Hende beder en Ridder saa lønlig.

CXCVIII.

Somfru Gundelille og Herr Palle.

1ste Vers.

Det var Somfru Gundelille
Sin Moder spurgde hun ad:
"Maa jeg drikke Tuledrik
Med unge Herr Palle iaar?"
Der springe ud Løvene saa grønne.

2. "Vel maa Du drikke Tuledrik
Med rige Herr Palle iaar,
Saa krænker han Din Ere,
Som han saa længe eftertraaer."
Der springer ud Løvene saa grønne.

3. "Hør I Somfru Gundelille!
Ville I have mig kjær,
Alle de Dage jeg leve maa,
Bil jeg Eder elске og øre."
Der springer ud Løvene saa grønne.

4. "Hør I Ridder Herr Palle!
I gjøre mig ingen Meen,
Naar Messen er udsjungen,
Saa vil jeg følge Eder hjem;

5. Hør I Ridder Herr Palle!
I gjøre mig ingen Harm,
Naar Messen er udsjungen,
Saa sætter Eder i min Karm."

6. Der Messen var udsjungen,
Og Folkene de foer hjem,
Det var Tønsru Gundelille
Glemte sig i Kirken igjen.

7. Saa klædte hun sin Kjøresvend
Udi Skarlagen blaa;
Selv drager hun Tønsru Gundelille
Sin Kjøresvends Klæder paar.

8. Det var Tønsru Gundelille
Hun kom der kjørendes i Gaard,
Ude stod rige Herr Palle,
Han var vel soobt i Maard.

9. Det var rige Herr Palle;
Han ganger til hendes Karm,
Minder han Tønsruens Kjøresvend;
Han tog hannem i sin Arm.

10. Tog han Somfruens Kjøresvend,
Fulgte hannem i Stuen ind,
Efter ganger Somfru Gundelille,
Hun bar sin Kjøresvends Skind.
11. Toge de Somfruens Kjøresvend,
Satte hannem til Brudebænk,
Selv ganger Somfru Gundelille
Dg Mjøden for hannem stjænker.
12. Saa tog de den Kjøresvend,
Og satte de hannem til Bords,
Selv ganger Somfru Gundelille,
Dg giver fine Heste Foer.
13. Alt da sidder hendes Kjøresvend,
Og drikker den klare Vin,
Selv ganger Somfru Gundelille,
Dg vander Heste sin'.
14. Det var sildig om Aftenen,
Der Mørket det faldt paa,
Det var Somfruens Kjøresvend,
Han skulde til Senge gaa.
15. Saa toge de Somfruens Kjøresvend,
Fulgte hannem til Brudehus,
For ganger Somfru Gundelille,
Hun bar de Brudeblus.

16. Det var Tomfruens Kjøresvend
     Satte sig udi Brudeseng,
     Det var Ridder Herr Palle,
     Han dvælde ikke heller længe.
17. Det var Ridder Herr Palle,
     Satte sig udi Sengen ned,
     Det var den Kjøresvend,
     Bendte sig til Væggen derved.
18. Det var Ridder Herr Palle,
     Klappede hannem ved hviden Kind:
     ”Vender Eder om, Tomfrau Gundelille!
     I er Allerkjæreste min.”
19. ”Teg er ikke Tomfrau Gundelille,
     Men er hendes Kjøresvend,
     Teg beder Eder, rige Herr Palle!
     Teg gjøre mig ingen Meen.”
20. ”Er Du ikke Tomfrau Gundelille,
     Men er hendes Kjøresvend,
     Net aldrig skal Du levende komme
     Af denne Brudeseng.”
21. Det var Ridder Herr Palle,
     Han ledte efter Glavind og Spjub,
     Det da var den Kjøresvend,
     Han sprang af vinduet ud.

22. Det var den Kjøresvend,
Han ud af vinduet sprang,
Der holdt hun Somfru Gundelille
Alt med sin hængendes Karm.
23. Det var Somfru Gundelille,
Kjørte selv den Karm af Gaarde,
Det vil jeg forsanden sige,
Hun løe derved saa saare.
24. Det var Somfru Gundelille
Skriver de Breve under D.,
Lader spørge Ridder Herr Palle,
Om hendes Kjøresvend var Mø.
25. Det var Somfru Gundelille,
Hun gjorde hannem halv større Harm,
Hun sendte hannem Bugge og Svobetlæder
Alt til hendes Kjøresvends Barn.
26. Det var Ridder Herr Palle,
Han blev i Huen saa mod:
"Give Gud Gader i Himmerig
Teg var i sorten Jord!"
27. Det var Ridder Herr Palle,
Han sørger sig selv til Døde,
Endnu lever hun Somfru Gundelille,
Og er saa ven en Mø.
Der springer ud Lovene saa grønne.

CXCIX.

Herr Lovmand og Herr Thor.

Iste Vers.

Herr Lovmand rider sig under Ø —

Dandser I vel mit skjonne unge Liv.

Fæstet han stolt Ingelil saa ven en Mø.

Hun maatte end vorde min.

2. "Hør I stolt Ingelil under Ø —

Dandser I vel mit skjonne unge Liv.

Hvor længe vil I bie mig Mø?"

Hun maatte end vorde min.

3. "Det vilde jeg, om jeg fulde,

I otte Aar tilfulde,

4. Det vilde jeg, om jeg maatte,

I fulde Vintre otte."

5. "I bier ikke saalænge hen,

I venter mig halv før igjen."

6. De otte Aar forgangen var,
Stolt Ingelil begyndte at længes saare.
7. Stolt Ingells Brødre gif sammen i Raad:
"Og vi vil gifte vor Søster i Aar.
8. Da giver vi hende den rige Herr Thor.
Han haver meer Guld end Herr Lovmand
Tord.
9. Han haver meer Guld oppaa sit Bryst,
End Herr Lovmand haver udi sin Kist.
10. Han haver meer Guld paa Arm og Haand,
End Herr Lovmand haver i alt sit Land."
11. De drukke Bryllup i Dagene fem,
Ikke vilde Bruden til Seng udi dem.
12. Og de drukke Bryllup i Dagene ni,
Ikke vilde Bruden til Seng udi de.
13. Den tiende Dag ad Nuelde,
Da toge de Bruden med Nuelde.
14. "Skal jeg da til Brudeseng gaa,
I følge mig først paa Højelofts Bro!"
15. Og der de kom paa Højelofts Bro,
Der saae de Skibene store og smaa.

16. "Der seer jeg Sejlene brune og blaa,
Dem syede jeg med mine Fingre smaa.
17. Hisset seer jeg Seilene gule og grøn,
Dem syede jeg med mine Fingre i Lon,
18. Hisset seer jeg Seilene gule og rod,
Det er vist Herr Lovmand sonder under Ø.
19. Hør Du Herr Peder kjær Broder min!
Drag Du til Strande for Søster Din."
20. Og der han kom til Strande,
Der lagde Herr Lovmand for Lande,
21. "Hør Du Hr. Peder kjær Staldbroder min!
Hvor lever stolt Inger Allerkjæreste min?"
22. "Saa lever stolt Inger Allerkjæreste Din,
I Dag saa drinker hun Brylluppet sin."
23. "I syv Aar laae jeg syg under Ø,
Det var stor Unk jeg kunde ikke døe,"
24. Og saa banded han den Bolge blaa,
Hun maatte have slaget mit Skib saa smaa,
25. "Vi stille Hr. Lovmand! hånd ikke Din Død,
I Aften finder Du stolt Ingerlil Mø.

26. "Vi stille Hr. Lovmand! Du skynde Dig brat,
Stolt Inger bier Dig Mø i Nat."
27. "Hør Herr Peder kær Staldbroder min,
Vil Du laane mig rød Ganger Din.
28. "Og vil Du laane mig Ganger Din,
Saa vil jeg laane Dig Snekken min."
29. Herr Lovmand stiger til Ganger rød,
Han red langt faster end Fuglen sloj.
30. Herr Lovmand han kom dog intet før,
Før Blussen brændte ved Brudehus-Dør.
31. Herr Lovmand satte sig i Brudeseng brak:
"I sige Herr Thor saa mangen god Nat.
32. I sige Herr Thor saa mangen god Nat,
Jeg sover hos hans Brud i Nat.
33. Jeg sover hos hans unge Brud,
Og giver hannem min Søster prud.
34. Syv Tønder Mjød og otte Amer Most,
Dem giver jeg hannem for Bryllupskost."
35. Der kom Bud for Herr Thor og ind,
Nu sover Herr Lovmand hos Bruden Din.

36. "Sover Herr Lovmand hos unge Brud min,
Da var hun hans før hun blev min."
37. "Han sover hos Din unge Brud,
Dg han giver Dig sin Søster prud.
38. Søv Tønder Mjød og otte Amer Most,
Det giver han Dig for Bryllupskost."
39. "Saa gjerne lover jeg hans Søster under Ø,
Som han sover hos min Fæstemsø."
40. Der var Glæde og halv større Gammel,
Herr Thor og Herr Lovmand drukke Bryllup
til sammen.
41. Der kom Glæde for Sorrig igjen —
Dandser I vel mit skjonne unge Liv.
Der hver førte selv sin Tomfru hjem.
Hun maatte end vorde min.

CC.

Torkild Trundeson.

Iste Vers.

Torkild han er den gjæveste Svend,
Som Sværdet kan bære ved Side,
Og hver den Dag der østen dages,
Da lyster hannem at ride.
Saa fælder hun Lyden for hannem.

2. Han rider sig saa aarle ud
Som Fuglene under Ø,
Fæster han sig stolten Adeluds,
Hun er saa ven en Ms.
Saa fælder hun Lyden for hannem.

3. Han rider sig at bede Øyr
Udi Herr Laves Have,
Lover han stolten Adeluds
Han agter at ville hende have,
Saa fælder hun Lyden for ham,

4. Der var han i Nætter,
     Og her var han i to,
 Ingen Mand det vidste,
     Og ingen Mand det fro;
5. Ingen Mand det vidste,
     Og ingen Mand det fro,
 Foruden Adeluds's Ejene stem
     Dertil hans Svenne to.
6. Torkild tager Tomfruen i sin Gavn,
     Han taler til hende med Gammel :
- "Det er stor Ynk at skille dem ab
     Som gjerne ville være til sammen."
7. Det svarede Adeluds's Ejene stem
     Hun kunde haade Lugt og Ere:
 "Torkild! I vogte og være Eder vel;
     I spilde ikke min Tomfrues Ere!"
8. Svarede det Torkild Trundeson
     Han ikke af Hjertet loe:
 "Hør Du Eline lille!
     Du skal det ikke troe."
9. Torkild han lader hende Klæder skære,
     Hvordanne hun vilde dem have,
 Hver den Som som der laae paa,
     Lod han med rode Guld drage.

10. Meldte det stolten Adeluds
 Der hun de Klæder saae:
 "Christ signe alle de Skrädere,
 Som her lagde vin oppaa!"
11. Christ signe alle he Skrädere
 Som her lagde vin oppaa,
 Baade først og sidst Torkild Trundesen,
 Som al den Bekosing mon staae!"
12. Kongen han lader en Herredag gjøre
 Med Riddere og rafle Hosmænd;
 Og ikke kom Torkild Trundesen,
 For Herredagen var endt.
13. Det var om en Sondag.
 Saa hellige varer de Tide,
 Det var Torkild Trundesen,
 Han lyster til Kongen at ride.
14. Torkild han kem der ribendes i Gaard,
 Og fremmerst for alle sine Svenne,
 Kongen han spurgde hannem selv ad,
 "Hvor haver Du været saa længe?"
15. "Med min Hund og med min Høg
 Var jeg reden i grønnen Lund,
 Hvilkens Svend som Dyrene vil bede,
 Han skal end tøve en Stund."

16. "Du rider saa længe at bede Dyr
 Udi Herr Laves Have,
 Det samme Dyr Du lyster at bede,
 Det lægger Dit Liv i Grave."
17. Jeg skal saa Dig andet at gisre,
 End bede de Dyr i Have,
 Du skal fare til Island,
 Alt med Herr Esbern Snare."
18. Det svarede Torkild Trundesøn,
 Han svarede sin Herre med Wre:
 "Jeg haver saa ofte i Island været,
 Teg maatte end skjont hiedme være."
19. Det var Dannerkonning,
 Han slog sin Haand imod Bord,
 Han sad alt saa længe,
 Og tænkte paa dette Ord.
20. "Her er vel de Dig ynke,
 Og ikke forglemme Dig;
 Hør Du Torkild Trundesøn!
 Til Island skal Du for mig."
21. Det var Torkild Trundesøn,
 Sine Ord kunde han vel vende:
 "J er min Herre, jeg er Eders Svend,
 J hvor J ville mig sende."

22. Det var om en Søndag,
Saa hellig var den Tid,
Torkild han sender sin Svend for sig,
Bad Præsten skulle efter hannem bie.
23. Det var Torkild Trundesøn,
Bad sadle sin Ganger med Ere,
Han rider til den samme Kirke,
Som Adeluds mon inde være.
24. Det var Torkild Trundesøn,
Han ganger ad Kirken ind,
Hilsen han Fruer og stolte Tomfuer,
Saa hæderlig hilsen han dem.
25. Han taler til Fruer og stolte Tomfuer,
Som hannem stod allernæst,
Baade først og sidst til stolten Adeluds,
Han undte hende allerbedst.
26. Det var stolten Adeluds,
Hun spurgde ab Moder sin:
"Hvem da er det Sendebud,
Der skal til Island ride?"
27. Det svarede hendes kjære Moder,
Hun smilede under sit Skind:
"Det skal Torkild Trundesøn,
Den Allerkjæreste Din."

28. "Zeg haver ikke mere med Torkild
 End med en anden unger Svend,
 Herre Gud lade mig leve den Dag,
 At Torkild kommer glad igjen!"
29. Messen den var sungen;
 Og Folket det føer hjem;
 Torkild og stolten Adeluds lå
 De gjorde deres Tale saa længe.
30. "Hør Du stolten Adeluds!
 Du skal hverken sørge eller qvide,
 En lidet Stund ikke heller længe
 Skal jeg til Island ride."
31. En stakket Rejse er snarlig endt,
 Til Island hen at ride."
 "Den tøkkes en stakket Lid at være lang,
 Som baade skal sørge og qvide!"
32. Det var stolten Adeluds
 Fulgte Torkild til Ganger sin,
 Der hun vendte tilbage igjen,
 Da randt hende Taare på Kind.
33. Der var lidet Glæde,
 De bør hinanden god Mat,
 Saa singe de Bør hin blide,
 De sejlede til Island saa brat.

34. Fire af sine Svende,
Tog han af Landet med sig:
"I andre skulle være hjemme,
Dg vogte min Kjærest for mig!"
35. De vunde op deres Silke Segl
Under deres forgylde Raa,
Saa sejlede de til Island
I mindre end Maanedet to.
36. De vunde op deres Silke Segl,
Dennem blæste baade Vejr og vind,
Alt sad Torkild Trundeson
Med Haand under hviden Kind.
37. Bejret det blæse og Skibene Fred,
Dg Bølgernes legde for Borde,
Stille sad Torkild Trundeson,
Han talede ikke et Ord.
38. Det var Herr Esbern Snare,
Han svarede hastelig under Skind:
"Ikke er her sejlet den Ss i Dag,
At Torkild tør blegne om Kind."
39. "Jeg vil sejle en Ss med Dig,
Om tusind Gylden at være,
Jeg vil bryde en Stang med Dig
For alle Tomfuers Ere!"

40. Saa fasted de Deres Anfer
     Alt paa den hvide Sand,
     Torkild og Herr Esbern Snare
     De tren der først i Land.
41. Midt udi den Borge-Gaard
     Der axled de deres Skind,
     Og saa gaae de i Højenloft
     Før Islands Konge ind.
42. "Hil sidde I Islands Konge,
     Alt over Eders brede Bord!
     Kongen udaf Dannemark
     Haver sendt Eder Brev og Ord."
43. Det var Islands Konge,
     Der han udi Brevet saae,
     Saa tog han ud en liden Kniv,
     Og skar det istykker smaa.
44. Det meldte Islands Konge,
     Han kom saa meget ihu:
     "Jør haver man hørt, saa fattig en Svend
     Haae saa rig en Tomfru."
45. Det svarede Torkild Trundesøn,
     Han stod Kongen allernæst:
     "Jkke var Brevet saa ilde strevet,
     At I maatte det jo før have læst."

46. "Hør Du Torkild Trundesøn!
Guld vel kñender jeg Dig,
Svø Tønder af det hvide Sølv
Dem skattede Din Fader fra mig."
47. Svø Tønder af det hvide Sølv
Dem skattede Din Fader fra mig,
Otte Tønder af det røde Guld
Vil jeg ikke have for Dig."
48. Det svarede Torkild Trundesøn,
Det meste der han torde:
"Guld libet kan jeg volde deri,
Hvad min Fader gjorde."
49. "Hør Du Torkild Trundesøn!
Haver Du det ikke før hørt;
Det skal Grisene gjælde,
Det gamle Svin have gjort."
50. "Det svarede Torkild Trundesøn,
Det bedste alt der han kunde:
"Op da vører den lille Nakke
Med hvæsse Tænder i Mundet."
51. Alle da singe de Kongens Mænd
Orlov hjem at fare,
Foruden Torkild Trundesøn,
Han maatte der ene være.

52. Alle Danner-Kongens Mænd
 Føre hjem hvæ til sin Mø,
 Foruden Torkild Trundesøn,
 Han stulde ubi Zaarnet døe.
53. Toge de Torkild Trundesøn,
 Ledte hannem i Tagnet ind;
 Han tænkte paa Fruer og stolte Tomfrier,
 Og mest paa Kjærste sin.
54. Alle da stode de danske Hofmænd
 De saae saa ilde derved;
 Toge de Torkild Trundesøn,
 Bunde hannem i Zaarnet ned.
55. Det svarede Torkilds liden Smaadrieng,
 Var klædt i Kjortel rød:
 "Enten skal jeg følge Torkild hjem,
 Eller jeg skal med hannem døe."
56. "Hør Du nu Hr. Esbern Snare!
 En Bon saa beder jeg Dig;
 Sig stolten Adeluds tusind Godnat,
 Bed hende ikke forglemme mig.
57. Du ved hende dandse og qvæde,
 Og være baade glad og fro;
 Jeg vil inden Aar og Dag
 Med hende bygge og boe."

58. De vunde op deres Silfesæjl¹¹²
Under deres forgylde Raa;¹²³
Saa sejlede de til Danmark¹²⁴
Mindre end Maaneder.^{103 112}
59. Kasted de deres Anker¹¹²
Alt paa den hvide Sand;¹²⁵
Det var Hr. Esbern Snare¹²⁶
Han tren der først paa Land.¹²⁷
60. Det var Hr. Esbern Snare,¹²⁸
Han tren der først paa Land;¹²⁹
Det var stolten Adeluds,¹³⁰
Hun rakte hannem hviden Haand.
61. "Velkommen Hr. Esbern Snare!¹³¹
Og vil Du sige mig:^{132 133}
Hvor lider Torkild Trundesøn¹³⁴
Af Landet foer med Dig?"^{135 136}
62. "Torkild han tjener udi Island¹³⁷
Baade for Guld og Wre;^{138 139}
Han sender Eder tusind Godnat,^{140 141}
S er hans Hjertenskjære."^{142 143}
63. Han bad Eder hverken sørge eller gride,
S skulde være baade glad og fro;
Han vil inden Aar og Dag
Med Eder bygge og boe."^{144 145}

64. Da svarede stolten Adeluds,
     Og hende randt Taare paa Kind:
     ”Det raade Gud Fader i Himmerig,
         At Torkild bliver nogen Eid min.”
65. Det da svarede den liden Smaadreng
     Var klædt i Kjortel rød:
     ”Torkild han sidder udi Æsland,
         I Taarnet monne han døe.”
66. Torkild han sidder udi Æsland
     Alt inden saa haarde Gjemme;
     Han bad Eder for den øverste Gud,
         I skulde hannem ikke forglemme.”
67. ”Er nu Torkild udi Æsland
     Alt udi Taarnet sat,
     Det vil jeg for sandingen fige,
         At mig nyder han det ad.”
68. Sidder nu Torkild Trundesøn
     Alt inden saa haarde Gjemme;
     Teg vil mit Liv for Torkild vove,
         Teg vil hannem aldrig forglemme.”
69. Det var ikke derefter,
     Maaneder uden to,
     Det var Hr. Sti Jonsøn
         Han boede for Synden under Ta.

70. Det var Hr. Sti. Jonsøn,
Han bad sadle sin Hest;
Teg vil ride mig oppaa Land,
Hr. Lave vil jeg gæste.
71. Det var Hr. Sti. Jonsøn,
Han kom der ridende i Gaard;
Ude stander Hr. Lave,
Han var vel svøbt i Maard.
72. "Hil stander Du Hr. Lave!
Du est vel svøbt i Skind,
Du give mig stolten Adeluds,
Den kjæreste Datter Din."
73. Det svarede Hr. Lave,
Han var baade klog og snild:
"Teg vil spørge min Datter ad,
Om det er hendes Willie."
74. "Hil sidde Du stolten Adeluds!
Vel Dig Du lever,
Dig beder Hr. Sti. Jonsøn,
Dg hannem vil jeg Dig give."
75. Hil sidde Du stolten Adeluds,
Vel er Dig alle Dine Dage;
Dig beder Hr. Sti. Jonsøn,
Dg hannem skal Du have."

76. Det svarede stolten Adeluds;
 Hun soer om Gud og Mænd:
 "Det kom aldrig i min Hu,
 At jeg vil gifte mig end."
77. Det svarede hendes Hær Moder,
 Og svarede hun da saa:
 "Den Svend han er i Island
 Der hendes Hu ligger paa."
78. Den Svend han er udi Island,
 Der al Din Hu ligger paa;
 Var han endnu af Island
 Du skal hannahem ret aldrig faae."
79. "Jeg haver ikke mere med Torkild,
 End med en anden unger Svend;
 Herre Gud lade mig leve den Dag,
 At Torkild kommer glad igjen."
80. Det svarede Adeluds's Ejendems,
 Og svarede hun dertil:
 "J give ikke min Tomfru anden Svend,
 End hun selv have vil."
81. Fuld snart da svarede Hr. Lave,
 Han var en Mand saa bradt:
 "Fuld vel giver jeg min Datter bort,
 Og spørger ikke min Terne til Raad."

82. Aldrig singe de hendes Billie,
Og aldrig sagde hun ja; og nog
Drukke de deres Bryllup med gæl og
Den samme Maanedsdag, sund 2
83. Drukke de deres Bryllup;
Alt baade med Glæde og Gammel;
Adeluds og hendes Ejendems
De vidste vel Snildhed tilsammen.
84. Det var silde om Aften,
Der de fulgte Bruden til Sengs.
Stolten Adeluds og hendes Mø
De gjorde deres Tale saa længe.
85. "Hør Du Elline lille!
Vil Du være Brud for mig;
Alle de Dage jeg heve maa,
Tuld vel skal jeg lønne Dig."
86. Det svarede Elline lille,
Hun svarede sin Frue med Tre:
"Gjerne vil jeg det giøre,
Hvad Eder til Billie kan være."
87. Silde om den Aften,
Da skikkede de det saa;
Elline lille hun ganger til Brudehus,
Og stolten Adeluds ganger herfra.

88. Det var Hr. Sti. Jonsen
       Han klapper hende ved hviden Kind:
       "Er jeg den Allerkjæreste,
       I have udi Eders Sind?"
89. Det var Ellinelille,
       Hun svarede sin Domfrues Ord:
       "Alt er I den Allerkjæreste,
       Men jeg maa ikke Torkild faae."
90. Jeg vil det aldrig forsøge,
       At Torkild haver mig kjær;
       Men det vil jeg for sanden sige,
       Han bød mig aldrig Uære."
91. Karle om den Morgen,
       Da stistede de det faa,
       Adeluds hun gif til Brudehus,
       Og Eline hun gif derfra.
92. Karle om den Morgen,
       Det første Dagen var ljuſ,
       Det var Danner-Konning
       Han ganger til Brudehus.
93. "Jeg giver Dig det hvide Solv,
       Og faa det Guld faa rød,
       At Du tier vær Hr. Sti. Jonsen,
       Din Bruden var ikke Ma.

94. Jeg giver Dig det hvide Sølv,
Ogsaa det røde Guldbaand,
Du tie qaer Hr. Sti Jonson,
Om der var Dvivl iblandt."
95. "Havde I selv Eders hvide Sølv,
Dg Eders Guld saa rød;
I gave mig stolten Adeluds,
Hun var saa ven en Mø."
96. "Er det sandt Du siger for mig,
At Adeluds hun er Mø,
Da skal Torkild Trundeson
Udi Island for hende ikke døe."
97. Drukke de deres Bryllup
Baade med Skenk og Vin;
Otte Dage der efter kom,
Da fulgte de Bruden hjem.
98. Det var ikke derefter
Maaneder uden sem;
Det var Torkild Trundeson
Han kom fra Island hjem.
99. Det var Torkild Trundeson,
Han kom fra Island hjem;
Stærke var de Tidender
Hannem ginge imod igjen.

100. Sterke da være de Tidende,
Der gik Torkild allernæst,
Det var, Hr. Sti. Jonsøn
Havde stoltet Adelus fæstne
102. Det var om en Søndag,
Saa hellige varé de Tide;
Torkild sendte sine Svenne for sig,
Bad Præsten skulde efter hannem bie.
102. Torkild han ganger ad Kirken ind,
Hans Haar det skinner som Guld;
Det maatte man vel paa hannem see,
Hans Hjerte var sorrigfuld.
103. Det var Torkild Tiundeson
Han meldte et Ord med Greb
"Hvem tog af det røde Guld,
Stolt Adeluds plejede at bære?"
104. Dertil svarede den lidet Smaadreng,
Dg svarede han Torkild saa
"Det gjorde Hr. Sti. Jonsøn,
Han boede for Sønden under Aa."
105. Messen hun var udssjungen,
Dg folket det soer hjem;
Torkild han ganger ad Kirken frem
Han hilser Bonner sinig

106. Han taler til Gruer og stolte Bonfrier,
Som hannem stode allernast,
Først og sidst til stolten Adeluds,
Han undte hende allerbedst.
107. "Hør Du stolten Adeluds
Og hvad jeg adspør Dig:
Var det med Din Billie,
At Du brødst Tro imod mig?"
108. Det svarede stolten Adeluds
Med Tugt og fuld god Sinde:
"Det gjorde alt Venner og Frender mine,
Det var aldrig med mit Minde."
109. "Hør Du stolten Adeluds,
Og er det med Din Billie;
Da vil jeg slæge Sti Jonson ihjel,
Og Dig fra hannem adskille."
110. "Hør I Torkild Trundeson,
Det var aldrig med min Billie;
Den samme Gud os sammenkom,
Han kan os bedst adskille."
111. Hør I Torkild Trundeson,
En Bon skulde I mig vide;
I skulde ride op paa Land,
Om Hr. Peders Datter at bede.

112. *I bede ikke om den Yngste,
I bede ikke om den Eldste;
I bede om stolten Sidselille,
Hun er den allerbedste.*
113. *I bede om stolten Sidselille,
Hun er baade favr og hvid;
Det sige de alle hende see,
Det hun er mig saa lig.*
114. *"Hør Du stolten Adeluds,
For Din Skyld skal det saa være,
Dog vil jeg Dig for sanden sige,
Jeg fanger hende aldrig kær."*
115. *Det var Torkild Trundesøn,
Han bad sadle sin Hest;
Jeg vil ride mig oppaa Land,
Hr. Peder saa vil jeg giæste.*
116. *Det var Torkild Trundesøn,
Han kom der ridende i Gaard;
Ude stander Hr. Peder,
Han var vel svøbt i Maard.*
117. *"Hil stander I Hr. Peder,
I er vel svøbt udi Skind;
I give mig stolten Sidselille,
Allerkjæreste Datter Din."*

118. Det svarede Hr. Peder,
 Han var en Mand saa klog:
 "Jeg gaaer mig i Højelost,
 Og spørger min Datter til Raad."

119. "Hil sidder Du stolten Sidselille,
 Vel er Dig Du lever;
 Dig bedes Torkild Trundeson,
 Og hannem vil jeg Dig give."

120. Dertil svarede stolten Sidselille,
 Hun kunde baade Tugt og Gre:
 "Det er ikke godt at love den Svend,
 En anden Ms haver kjær."

121. De singe hendes Villie der paa,
 Gladelig sagde hun Sa;
 Drukke de deres Bryllup
 Den samme Maanedsdag.

122. Det var Torkild Trundeson,
 Han beder sadle sin Hest,
 "Jeg vil end i Aften
 Min kjære Moder gieste."

123. Det var Torkild Trundeson,
 Han spurgte sin Moder med Gre:
 "Hvem skal være den ene Frue,
 Der min Brud skal fremføre?"

124. Det svarede hans kjære Moder,
 Saa listelig under Skind:
 "Du bede hin stolten Adeluds,
 Den Allerkjæreste Din."

125. Det var Torkild Trundesøn,
 Han beder sadle sin Hest:
 "Jeg vil ride mig op paa Land,
 Hr. Sti Jonsen vil jeg gjæste."

126. Det var Torkild Trundesøn,
 Han kom der ridendes i Gaard;
 Ude staer Hr. Sti Jonsen,
 Han var vel svøbt i Maard.

127. "Hil stander Du stolten Adeluds,
 Du est vel svøbt i Skind;
 Vil Du være den ene Frue,
 Der skal føre Bruden min?"

128. Længe stod stolten Adeluds,
 Og intet torde hun svare;
 "Ja sagde Hr. Sti Jonsen,
 Du skal det gjerne gjøre."

129. Hun står neder to Silke,
 Og saa to Sindals-Bæve,
 Ingen der til Bryllup kom,
 Gav Bruden saadan Gave.

130. Ingen der til Brylluppet kom,
Der Bruden gav saadan Gave;
Hun gav hende den samme Svend,
Som hun agted selver at have.
131. Det var stolten Adeluds,
Rider Torkilds Brud imod,
Sikke og saa det rode Simbal
Hængde over Gangerens Hod.
132. De rede over de grønne Enge,
Igjennem de grønne Skove;
Aldrig kom Torkilds hvide Haand
Af Adeluds's Sadelbue.
133. "Hør Du stolten Adeluds,
Jeg spørger Dig under D:
Hvad sagde Hr. Sti Jonson,
For Du varst ikke Ms?"
134. "Jeg takker Elline min Ejendems,
Brud var hun før mig;
Hun løste dermed Gre min,
Og hviden Hals for Dig."
135. Det var Torkild Trundeson,
Og smiled han derved:
"I Aften skal jeg mig vogte
For saadan Drinde-sned."

136. Det svarede stolten Adeluds,
    Så listelig under Skind:
"Hvor singe I det udydelig Ord,
    Hjertallerkjæreste min?"
137. Det var silde om Aftenen,
    De fulgte Bruden till Seng;
Torkild og stolten Adeluds
    De gjorde deres Tale saa længe.
138. "Hvi stande vi her saa længe,
    Det vorder end halver værre,
I fanger Utak af Eders Brud
    Og jeg udaf min Herre."
139. "Hjelp mig saa sandt den sande Gud
    Baade af Sorg og Dvide!
At jeg vilde heller med Eder tale,
    End sove hos Brudens Side.
140. Hjelp mig saa sandt Gud af Himmerig
    Baade af Sorg og Harm!
Jeg vilde heller med Eder snakke,
    End sove i Brudens Arm."
141. Det var stolten Adeluds,
    Hun drog Sparlagene sammen,
Hendes Øjen runde og Hjertet græd,
    Hun gjorde der af godt Gammen.

142. Det var stolten Adeluds,
 Hun drog over dem Silke=Veld:
 "Det veed Gud Fader i Himmerig,
 At jeg heller laa der selv."
143. Det var stolten Adeluds,
 Hun lukte den Dør saa brat,
 Torkild og hans unge Brud
 Sagde hun tusind god Nat.
144. Det var Herr Sti Jonsøn,
 Af Sot og Sygdom laa,
 Det var stolten Adeluds
 Hun gik hannem til og fra.
145. Det var Herr Sti Jonsøn,
 Han meldte et Ord af Harm:
 "Det være Gud kjært i Himmerig,
 Vi have ikke tilsammen et Barn."
146. Det svarede stolten Adeluds,
 Saa listelig under Skind:
 "Det baader rige Frender Din,
 Og Skaden bliver min."
147. Det var Herr Sti Jonsøn,
 Han vendtes til Væggen derved,
 Det vil jeg før Sandingen sige,
 Han døde ved samme Slæt.
 2de Del. 2det Afsnit. D

148. End saa kom den lidne Smaadreng,
Var kledt i Kjortel toed,

Et Paternoster for Herr Sti Jonsøn
Han bad før han blev død.

149. Det var Torkild Trundesøn,

Han slog de Tabelbord sammen,

Et Paternoster for hans Sjæl han bad,
Det var alt udaf Gammel.

150. Det var ikke derefter meer

, End Maanedet tre,

Det var stolten Sidsel,

Hun fødte sad sáver en Son.

151. Det var stolten Sidsel,

Hun var saa ven en En,

Det vil jeg for Sandingen sige,

Før hennem sit Liv hun lod.

152. Det var stolten Adeluds

Hun breder sine Bønke,

”Herre Gud Fader i Himmerig

Han give mig det jeg tænker!

153. Herre Gud Fader i Himmerig,

Han vide mig det jeg tænker!

Lad mig være inden Dag og Aar

Hverken Mo eller Enke.”

154. Det var Torkild Trundeson,

Han beder sable sin Hest,

"Teg vil mig ride oppaa Land,

Stolten Adeluds vil jeg giæste."

155. Det var Torkild Trundeson,

Han kom der ridendes udi Gaard,

Ude staær stolten Adeluds,

Hun var vel soebt i Maard.

156. Det var Torkild Trundeson,

Han taler til hende saa bratt;

"Hører I stolten Adeluds!

I laaer mig Hus i Nat."

157. "Høret I Torkild Trundeson,

I staae ned af Eders Hest!

I skal have her hjemme,

Og være her aldrig Gjæst.

158. Hører I Torkild Trundeson!

I tør ikke andet troe,

Et Aar vil jeg efter Eder Enke sidde

Allt I mit eget Bo."

159. Der var megen Glæde,

Der de vare kommen sammen,

Det var alt deres meste Sorg,

Den Sommers-Nat var ikke lang.

160. Det gjorde stolten Adeluds,
   Alt men hun sad saa ene,
   Gav hun Eline sin Ejenestems
   En af Hr. Torkilds Svenne.
161. Det var Torkild Trundesøn,
   Og han bad sadle sin Hest,
   Teg vil ride mig oppaa Land,
   Her Lave saa vil jeg giæste.
162. Det var Torkild Trundesøn
   Han kom der ridende i Gaard,
   Ude stander Herr Lave,
   Han var vel svøbt i Maard.
163. "Hil stande Du Herr Lave!
   Du est vel svøbt i Skind,
   Giv mig stolten Adeluds
   Allerkjørreste Datter Din."
164. Det svarede Herr Lave,
   Han var en Mand vel klog:
   "Jeg vil gange mig udi Højenloft,
   Og vil spørge min Datter ad."
165. "Hil sidde du stolten Adeluds!
   Vel er Dig Du lever,
   Om Dig beder Torkild Trundesøn,
   Og hannem vil jeg Dig give."

166. "Med min Sax og med min Søm,
Dermed vil jeg mig føde,
Jeg vil ikke gifte mig igjen,
Jeg gider ikke havt den Møde."
167. "Med Din Sax og med Din Søm,
Dermed kan Du lidet vinde,
Du skal gifte Dig igjen,
Som andre gode Kvinder."
168. Det svarede stolten Adeluds,
Saa gladelig der hun lo:
"Det kom mig aldrig i min Hj,
At vilde gifte mig før nu."
169. Det var stolten Adeluds,
Hun taler til sin Moder saa:
"Alt er Torkild den samme Svend,
I sagde jeg aldrig skulde saa."
170. Saa singe de hendes Billie,
Saa gladelig sagde hun ja,
De drukke deres Bryllup
Den samme Maaneds Dag.
170. Drukke de deres Bryllup
Med Lyst og vare glade,
Der var ikke det røde Guld
For de Legere spart.

171. Drukke de deres Bryllup
 Alt baade med Glæde og Gammel,
 Nu sidde de i megen Glæde,
 De have syv Sønner tilsammen.
 Saa følder hun Lyden for hannem.

—
 —
 —
 —
 —

—
 —
 —
 —
 —

—
 —
 —
 —
 —

ro. "Det er ikke godt at høre om en død
Hed skænke os også et lidt godt
"Det er ikke godt at høre om en død
Hed skænke os også et lidt godt

xi. "Det er ikke godt at høre om en død
GCI.
De næste vers var det da jeg hørte
Grimer og Globz melle

1ste Vers.
1. Jeg vil Eder en Rise gevæde,
Hun er mig saa rede for Munde,
Hvorledes han hin unge Hr. Glob
Somfrou Margrete vel under,
I mindes, jeg sover i Ridderens Arm.

2. Hr. Grimer Somfrou Margrete fæstet,
Men Hr. Glob hende mistet;
Saa saare da sorged de unge To
Som fuglen paa vilden Kviste.

I mindes, jeg sover o. s. v.

3. Hr. Glob han ganger ad Gaden frem,
Og Raadene vidste han ikke;
"Havde jeg Nogen mig hjelpe vilde,
Han skulde ej Bryllup drikke."
I mindes, jeg sover o. s. v.

4. Svared det hans kjære Morbroder,
For han vidste bedre Raad:
"Tag Du Dig en anden Tomfru!
Saa vel kan Du den faae."
5. "Ingen skjøn Tomfru vil jeg have,
Og ingen jeg øegle vil,
Kunde jeg end Keiserens Datter faae,
Men Tomfru Margrete er til."
6. Det var Tomfru Margrete
Hun skulde til Kirken fare,
Der blev hun var hin unge Povel Glob,
Den ypperste i den Skare.
7. Hr. Glob han holder paa brynet Hest,
Han sukker og førger saa saare;
Tomfruen holder paa Ganger graa,
Og følder saa modige Taare.
8. Det var den skjonne Tomfru
Hun gaaer den Kirke omkring,
Der møder hun den Ridder gjæv,
Og dem randt Taare paa Kind.
9. "Hør Du, skjonne Frø Margrete!
Alt hvad jeg siger Dig:
Var det med Din Villie
Du brøbst Din Tro mod mig?"

10. Det svared Fru Margrete
Med Suk og Taare paa Kind:
"Det var min Faders Raad
Og ej med Villien min."
11. "Hør I skjonne Fru Margrete!
Vil I følge mig af Land,
Da vil jeg slaae Hr. Grimer ihjel,
Og bære for Eder den Baande."
12. "Hør I det, min kjæreste Glob!
Det skal ej være min Villie;
Den samme Gud os sammen kom,
Han kan os bedst adskille."
13. Det var Hr. Globs Moder
Hun var en Frue saa fin:
"Skynder Eder, Fru Margrete!
Skynder Eder fra Kirken hjem!"
14. Det var Hr. Povel Glob
Han fulgte den Frue tilhest:
"Eder mindes vel, Fru Margrete!
Hvilken Svend I under bedst."
15. "Ja vid det, min kjære Ven!
Jeg drages det vel tilminde;
Maatte jeg leve i tusinde Aar,
I gaaer mig aldrig affinde."

16. Det var Ridder Hr. Glob
 Han bød den Frue Godnat;
 Det vil jeg forsanden sige,
 Sorgen havde hans Hjerte sat.
17. Det var stolten Fru Margrete
 Hun kom fra Kirken hjem;
 Det var Hr. Grimer
 Han gaaer hende ud igien.
18. "Velkommen skjonne Fru Margrete!
 Hvi have Eders Dine saa rundet?
 Haver I været i Kirke i Dag,
 Og der Hr. Glob fundet?"
19. "Alt var jeg mig i Kirke,
 Men hennem jeg ikke fandt;
 Jeg har mist mine Guldringe ni
 Og saa mit gode Guldbaand."
20. "Hør I det, stolten Fru Margrete!
 Og græder ikke fordi!
 Vil Gud at jeg leve maa,
 Jeg vil Eder fast flere flye."
21. Var det ikke for Dine rige Frender,
 Som hoe i dette Land,
 Jeg seer saa megen Unk paa Dig,
 Jeg gav Dig Hr. Glob i Haand."

22. Det var Ridder Hu Globe
Sik Sot, og syg han lage;
Det var hans fære Møder, soj pris hende.
Hun ganger ham til og fra.
23. "Hør Du det, min fære Son!
Hvad jeg vil sige Dige endig
Haver Du Sorg og Sygdom
Da dølg det ikke for mig."
24. "Jeg veed ikke det i Verden er,
Hvortil min Hu kan staae,
Foruden hin skønne Fru Margrete,
Og hende maa jeg ej staae."
25. Derpaa lader hun stabe en Trold
Udi en Hinde-lige;
Den sender hun til Hr. Grimer's Gaard,
At hun funde hennem syige.
26. Hr. Grimer spendte Byen for sit Knæ,
Og Hinden vilde han syde,
Pilen vendtes tilbage igjen,
Og menne hans Hjerte bryde.
27. Det var Herre Grimer
Han laae i Helletraa,
Det var stolten Fru Margrete
Hun gaaer hennem til og fra,

28. Det var Ridder Grimer
 Vendte sig til Væggen bradt,
 Det vil jeg forsanden sige,
 Han døde den samme Nat.
29. Saa toge de Hr. Grimers Lig
 Og lagde det i Jord;
 Det var Fru Margrete
 Hun sendte den Ridder Ord.
30. Det var hin unge Ridder Glob
 Han beder lægge Sadel paa Hest:
 Vi ville ride os op paa Land,
 Saa rig en Enke at gjæste.
31. "Hil stande I skjonne Fru Margrete!
 I er vel svøbt i Skind;
 Vil I laane mig Hus i Nat,
 Og være allerkjørreste min?"
32. "Hør I Ridder unge Hr. Glob!
 I staae af Eders Hest;
 I skal have her hjemme
 Og være her aldrig Gjæst."
33. "Hør I det, skjonne Fru Margrete!
 I er en Rose rød;
 Maa jeg Eder nu Enke faae,
 Men jeg sik Eder ej Mo?"

34. "Et Aar vil jeg Enke sidde
Dg raade selv for min Bo,
Saa spørger jeg Fader og Frender mine,
Dg giver Eder Ansvar god."
35. Det var hin unge Hr. Glob
Han red baade til og fra;
Han bad derom saa mindelig,
Det Aar det vilde forgaae.
36. Tak have hin unge Hr. Glob,
Han holdt saavel sin Tro;
Maanedsdag derefter kom
God han sit Bryllup boe.
I mindes, jeg sover i Ridderens Arm.

CCII.

Svend og hans Søster.

1ste Vers.

- Jeg stod mig ved en Bæk at toe, —
Under Lide.
Der kom ridende de Riddere to.
Hvor vil I Herr Hogens Sonner udride?
2. Den Enne han red sin Bej forbi, —
Under Lide.
Den anden stod og snakked med mig.
Hvor vil I Herr Hogens Sonner udride?
3. "Skjøn Tombru! skjøn Tombru! trolov nu
mig!
Saa godt et Guldbaand giver jeg Dig."
4. "Hvad skulde jeg min Fostermoder svare,
Maar hun saae mig det Guldbaand have?"
5. "Du sig, Du gifede ved Strandé,
Du fandt det Guldbaand paa Sande."

6. "Hvad skulde jeg være Fostermoder min,
Naar hun seer mig med blegen Kind?"
7. "Naar hun seer Dig blege Kinder at bære,
Da sig, jeg vil Dig hædre og ære."
8. Men vil Du ikke trolove mig,
Da sæt Dig ned og snak med mig.
9. Du sæt Dig ned paa brede Stene,
Og sig mig ud af Frender Dine!"
10. En Aftenstund saa var jeg født,
For Hanen gæl, min Moder var død.
11. Den Tid de lagde min Moder i Grav,
Da ringede de for min Fader i Stad.
12. Der de lagde min Fader i Grav,
Da ringede de for mine Søskend' i Stad.
13. Nu ere de alle døde,
Som mig skulde klæde og føde,
14. Saa nær som Svend, min yngste Broder,
Han satte mig til min Fostermoder.
15. Min Fostermoder gav mig at die,
Fremmede Gomfruer lærte mig at sye.

16. Fremmede Hømfruer lærte mig at sye,
Teg lærte mig selv til Ere og Dyd."

17. "Det hører jeg nu paa Talen Din,
At Du er kjære Søster min.

18. Velan min Søster! tro Du mig,
Saa høvist en Ridder giver jeg Dig.

19. Søster! Søster! hørst Dit Haar!
Saa rig en Ridder skal Du faae.

20. Glæd Dig, et Bryllup skal Dig gjøres —
Under Eide.

Det skal over Danmark spørges."
Hvor langt vil Herr Hogens Sønner ud-
ride?

CCIII.

Kirstenlille fra Fyn.

Iste Vers.

Kirstenlille tjener i Kongens Gaard —

Kirstenlille af Fyn.

Hun slider Silke, hun drager Maard.

Kirstenlille kan dølge for de Runer.

2. De Riddere og Svende de have hende kjær —

Kirstenlille af Fyn.

Men Dannerkonning træder hende for nær.

Kirstenlille kan dølge for de Runer.

3. "Gud give, lidén Kirsten! min Dronning var
død!

Da skulde Du være min Fæstemø."

4. "J lader, Dannerkonning! J siger ikke saa!
En Pige sin Dronning ej lig være maa."

5. De vidste ej andet end de vare ene To,
Da lydte den danske Dronning derpaa.

6. Danske Dronning hun heder paa Svenne to:
"J hebe liden Kirsten for mig indgaae."
7. Indkom liden Kirsten og stebes for Bord:
"Haver min naadig Dronning sendt mig Ord?"
8. "Hør, liden Kirsten! hvad jeg siger Dig:
Hvad snakked Du igaar med Kongen om mig?"
9. "Jeg snakked ej anbet, saa Gud hjelpe mig!
End J var dannes og dyderig."
10. Dronningen raader med sine Frender:
"Vi ville liden Kirsten stege og brænde."
11. "Vi ville hende hverken stege eller brænde,
Men til den heden Konge hensende."
12. "Wil han stege og brænde hende,
Saa gjerne lader jeg dertil mit Minde."
13. De Breve hun skrev, og var ej sen,
De skulde blive liden Kirsten til Men.
14. Saa flyede hun dem de Svenne i Haand,
Dertil liden Kirsten, den Lilievaand.
15. Men der de komme til Stranden hen,
De omskreve dem alle paa ny igjen.

16. "At han skulde vorde liden Kirsten huld
Og ægte hende som var dydefuld."
17. Liden Kirsten kom ind i den heden Konges
Gaard,
Ude stod den Herre, var svøbt i Maard.
18. "Før jeg vilde være heden Konges Liv,
Da vilde jeg lade mit unge Liv."
19. "Før jeg skulde flig en Somfri miste,
Da vilde jeg lade mig døbe og christne."
20. Løverdag Aften lod han sig døbe,
Søndag Morgen sit Bryllup gjøre.
21. Liden Kirsten ofred det røde Guld,
Hendes Svenne de ofred to Skaale fuld.
22. "I sige Dannerkongen saa mangen Godnat,
Som Himlen er med Stjerner besat.
23. I sige danske Dronning saa mangt et ondt
Aar,
Kirstenlille af Fyn —
Som Linden bær Løv og Hinden bær Haar.
Kirstenlille kan dølge for de Runer.

CCIV.

Det hurtige Svar.

Iste Vers.

Broder spurgte Søster ab —

Tidt og mange Sinde —

"Wil Du Dig ej mandgive istad?"

Alt sørger hun for Hjertekjære sin.

2. "Nej, oh nej, o Broder kør!

Tidt og mange Sinde —

Teg ikke endnu mandvoren er."

Alt sørger hun for Hjertekjære sin.

3. "Hvi hør jeg da baade fra og til

Saa ofte, at Du giftes vil?"

4. "Man siger saa meget til og fra,

Det er en Daare, der lid sætter paa."

5. "Hvad var det for en Ridder sin,

Imorges red af Gaarden Din?"

6. "Det var ingen Ridder fin,
Det var min Dreng paa Hesten fin."
7. "Hvad var det for to Par Sko,
Forleden som for Sengen stod?"
8. "Det var ingen to Par Sko,
Det var mine egne Løfle to."
9. "Hvad var det for Kinder smaa,
Hin anden Dag i Din Seng laae?"
10. "Det var ingen Kinder smaa,
De Legedukker hos mig laae."
11. "Hvad var det for Børneskrig,
Som jeg imorges hørte hos Dig?"
12. "De Børn sig ikke klage saa;
Min Pige græd for Nøglene smaa."
13. "Hvad var det for en Bugge skjøn,
Som jeg har seet hos Dig i Løn?"
14. "Det var ingen Bugge gjæv,
Det var min liggende Silkevæv.
15. Broder! vedst Du Spørgsmaal flere?
Teg veed Dig Gjensvar mere."

16. Naar Qvindfolk flettes Svar paastand —
Tidt og mange finde.
I Vesterhav da flettes Vand.
Alt sørger hun for Hjertekjære sin.

CCV.

Somfru Kragelil.

Iste Vers.

Herr Earl sidder over Tavelbord
Og taler til Svenne sine:
"J skulle mig en Somfru hente,
Den venneste Solen overskinner.
Imedens han rider mod hende.

2. J skulle lede over Lande
Og over de nordre Riger,
Og hente mig en Somfru ven,
Der vel kan være min Lige.
Imedens han rider mod hende.

3. J skulle mig den Somfru faae,
Der vel kan være min Lige,
Er hun dannes og dyderig,
Teg agter ej om hendes Rige."
Imedens han rider mod hende.

4. Bort da rede de Dannesvenne
Baade over Land og Rige,
Og de funde ikke finde den Mø,
Som dem tykte være hans Lige.
5. Hjem da rede de Dannesvenne
Aft over de grønne Tvede,
Da funde de saa skjøn en Tomfru,
Som vogtede Bøndernes Fæ.
6. Det da meldte den gamle Svend,
Han red i Kjortelen rød:
"Nu seer jeg under Lide
Og en saa ven en Mø."
7. Det da var den gamle Svend
Han red af Bjerget ned,
Taled han til den skjønne Mø,
Bad, hun vilde følge med.
8. "Sig mig nu o skjønne Mø!
Og sig mig det i Løn:
Hvad Adel er I kommen af
Imeden I er saa skjøn?"
9. "Hyrden er min Fader
Han vogter det Fæ under Lide,
Selv heder jeg Kragelil,
Imeden I vil det vide."

10. Revne saa vare hendes Klæder
 Til sammen i Stykker smaa,
 Haar havde hun som spundet Guld,
 Som mellem hendes Hærder laae.

11. Hendes Hals var hvid som Hermelin,
 Hendes Kinder rosenrød,
 Det undred alle de danske Hofmænd,
 At hun skulde lide den Nød.

12. Det da var den gamle Svend
 Svøbte hende i Skarlagen smaa,
 Saa løfted han hende saa listelig
 Alt paa sin Ganger graa.

13. "Ville J mig saa bortføre
 Saa bradt og overfus?
 Lader mig paa Marken blive
 Og gjenne det Fæ til Hus!"

14. "Hør J det, min sjonne Somfru!
 J skal hverken sørge eller quide,
 Jeg fører Eder af Landet ud,
 Saa rig en Ridder at give."

15. Klædte de hende i Silke
 Og saa i Skarlagen Skind,
 Saa fulgte de hende i Højeloft
 For unge Herr Carl ind.

16. Det var ungen Herr Carl
 Han flapped paa Hyndet blaa:
 "Hør I det, min skjonne Somfru!
 I hviler her lidet paa.

17. I sige mig nu min skjonne Mø!
 Imens vi ere saa ene:
 "Hvad for Adel er I af,
 Men I er Mø hin venne?"

18. "Herr Carl hedte min Fader,
 En Ridder kjæk og kjøn;
 Fru Brynial hed min Moder,
 Selv heder jeg Adelbrun.

19. Jeg var mig saa liden
 Og end saa liden en Maar,
 De Bønder de slog min Fader ihjel,
 Kasted hannem i Drmegaard.

20. De Bønder slogs min Fader ihjel,
 Der de mod hannem strede,
 Min Moder blev af Landet ført
 Mig selv til Sorg og Øvide.

21. Min Moder blev af Landet ført,
 Jeg veed ej, om hun er død,
 Siden var jeg hos de Bønder,
 Og de have mig opfødt."

22. Det var ungen Herr Carl
Klapped hende ved hviden Kind:
"J skal hverken sørge eller quide,
J er Allerkjøreste min."

23. Vil Gud ubi Himmerig
Mig dertil give Evne,
Da skal jeg, inden Maaneds Dag,
Dig over de Bonder hævne."

24. "Vil J mig over de Bonder hævne,
Det er mig ikke imod,
J skaane Bondens Hustru!
Hun var mig altid god."

25. Tak have unge Herr Carl!
Saa vel holdt han sin Tro;
Maanedsdag derefter kom,
God han sit Bryllup boe.
Jmedens han rider mod hende.

CCVI.

Herr Normand og liden Kirsten.

1ste Vers.

De Ledingsmænd lagdes under Ø —

Der vises Villien min.

De træted om saa ven en Mø. —

Hun lover hannem sin Tro.

2. "Jeg tør sætte væd mit Guld saa rød —

Der vises Villien min.

Liden Kirsten skjætter ej Normands Død.

Hun lover hannem sin Tro.

3. Jeg tør sætte væd min hvide Hals,
Liden Kirsten er Herr Normand falso."

4. Herr Normand stod og hørte derpaa:
"End skal jeg prøve begge deres Ord."

5. Herr Normand klædte sig i Silke rød,
Og lagde sig ned, som han var død.

6. De Kongens Mænd styred deres Snekke til
Land,
Liden Kirsten ganger paa hviden Sand.
7. "Bærer velkommen I Kongens Mænd!
Hvor har Eder lidt i Ledingen hen?"
8. "Saa haver os lidt i Ledingen hen,
At vi have mist en Mand saa ven.
9. Vi have mist saa fin en Mand,
Hin unge Normand saa heder han."
10. Liden Kirsten stod og hørte de Ord,
Hun daanede vel ti Gange til Jord.
11. "Er det nu sandt, Hr. Normand er død,
Teg bygger over ham en Kirke saa rød.
12. Murene af graa Marmorsten,
Og Graven af det hvide Hvalsben.
13. Teg skal hans Kiste med Sølv beslægge,
Og sætte forgylde Bogstaver paa.
14. Saa sige de Alle, som der gaae fram:
Der ligger liden Kirstens Fæstemand."
15. Herr Normand kunde ej lide den Harm,
Stod op, tog hende ti Gange i Arm.

16. Tak have Herr Normand! han holdt sin ær
Tro,
Med Ere lod han sit Bryllup boe.
17. Tak saa have den Gomfru god!
For hun var hannem huld og tro.
18. Nu havet den Gomfru forbundet sin Harm —
Der vises Willen min —
Hun sover hver Nat i Herr Normands Arm.
Hun lover hannem sin Tro.

CCVII.

Carl Høfding.

Iste Vers.

Carl Høfding han sidder paa Ravnsø —
Min hjertelige Rose og min Kjære. —
Taler han om en Vennemø. —
Mens hannem vindes Livet.

2. "Jeg vil ride mig op under Ø —
Min hjertelige Rose og min Kjære —
Dg fæste Inger Ternskjæg saa ven en Mø."
Mens hannem vindes Livet.
3. Det svared den Svend i Kjortelen fort:
"Den Tomfru hun er givet bort."
4. Det svared den Svend som der stod næst:
"Herr Magnus haver den Tomfru fæst."
5. "Før end hun skulde blive Hr. Magnus's Liv,
Før skal det koste mit unge Liv.

6. Hvilke af mine Svenne vil med mig fare,
Dg sit Liv ej for mig svare?"
7. Torkil han svor om Gud og Mænd,
Bruden ikke kom fra Kirken end.
8. Hør Du Torkil, kjær Staldbroder min!
"Wil Du laane mig Gangeren Din?"
9. Wil Du skifte Dine Klæder med mig,
Alt mit Smykke det giver jeg Dig."
10. "Teg gjør det ikke for Gave eller Gulb,
Teg sviger ikke Hr. Magnus, han er mig hulb."
11. "Wil Du skifte Dine Klæder med mig,
Liden Kirsten, min Søster, giver jeg Dig?"
12. De fulgtes giennem den gronne Lund,
De skifted deres Klæder i den samme Stund.
13. "Imedens Du harer skift Klæder med mig,
Lad mig i Dag skænke for Dig!"
14. Nu harer vi skift Klæder med Ere,
Lad mig nu Vin for Bruden bære!"
15. De ride dem i Brudeskar,
De vidste ikke, hvilken Earl Høfding var.

16. Han red frem for den Brudekarm,
Han havde deraf baade Glæde og Harm.
17. De forte Bruden i Hr. Magnus's Gaard,
Der var ikke Guld for Legeren spart.
18. De satte Bruden paa Brudebænk,
Carl Høvding gaaer paa Gulvet at skænke.
19. Carl Høvding han lader over breden Bord,
Han taler til Bruden de følgende Ord:
20. "Hvad heller vil I være Hr. Magnus's Mø,
Eller I vil følge mig til Ravnsø?"
21. "Heller vil jeg følge Eder til Ravnsø,
End jeg vil være Herr. Magnus's Mø.
22. Før end jeg vilde være Hr. Magnus's Liv,
Før vilde jeg vove mit unge Liv."
23. "Du qvær Ullerkjæreste! sig ikke saa!
Et bedre Raad saa ville vi faae!"
24. Gilde om Aftenen Kim faldt paa,
Den unge Brud lysted sove at gaae.
25. De fulgte Bruden til Brudeseng,
Dronningen fulgte hende selv derhen.

26. De fulgte Bruden til Senge,
Carl Høfding dvælte ej længe.
27. Carl Høfding han i Brudeseng sprang,
Han slukte ud Lys med højre Haand.
28. Det meldte Dronningen, og hun blev vred:
"Hvo slukker Lys, man skal ved se?"
29. Hvem er Niding i Brudehus,
Som slukte for den unge Brud Blus?"
30. "Jeg er ej Niding, jeg vil have den Ma,
Jeg heder Carl Høfding til Ravnsø."
31. Dronningen taler til sine Moer:
"Hvo haver hørt sligt Under for?"
32. Udgik Dronningen med sine Moer;
Carl Høfding lukte det Loftes Dør.
33. Dronningen ganger ad Salen frem,
Hun rækker Hr. Magnus sin højre Haand.
34. "Saa underlig Tidende jeg til Dig mon bære,
Carl Høfding sover hos Din Hjertens Kjære.
35. Carl Høfding sover hos Din Lilievaand;
Hør nu det, Herr Magnus! om Du kan."

36. Herr Magnus han tog til sin Kniv:
"Det skal koste hans unge Liv."
37. Saasnart var Brynien af Bjelken rykt,
Og haarden Hjelm paa Hoved trukket.
38. De stodte paa Døren med Glavind og Spydt
Stat op, Herr Carl! og gak herud!"
39. Carl Høvding han udad Binduet saae:
"I ere saa mange, vi ere saa faa."
40. I ere saa mange, vi ere kuli Bo,
Dog skal jeg ud til Eder gaae.
41. Det er min allersørste Harm,
Teg skal af denne Tomfriues Akm."
42. Carl Høvding han paa Gulvet sprang,
Den Tomstu slog Sejersklæder over ham.
43. Her haver I saa godt et Sværd,
Udi Ormeblod saa er det hårdt.
44. Intet Sværd Eder skade kan,
Imedens I haver det Sværd i Haand.
45. Her haver I en Brynie god,
Der bider ingen Staal oppaa.

46. Tager I nu det Sværd i Haand!
I skaane min Fader! om I kan."
47. Carl Høfding ud af Døren løb,
Sit gode Sværd han for sig stjød.
48. Han vejed i den første Flok
Herr Magnus med sin gule Løk.
49. Han vejed i den anden Skare
Herr Magnus's Brødre og Brudens Fader.
50. Stolt Inger sit stor Møde,
Hun sage sin Fader bløde.
51. "I en sorrigfuld Stund saa er jeg født,
Min Fader er for min Skyld død."
52. Han klapped hende ved hviden Kind:
"I sørge ikke, Allerkjøreste min!"
53. Jeg funde det ikke volde,
Om jeg mit Liv vilde holde."
54. Carl Høfding stak sit Sværd ved Side:
"Jomfru! vil I med mig ride?"
55. "Jeg vil dog følge Dig af Land
Alt for nogen Verdens Mand."

56. Saa glade vare alle Carl Høsdings Svende,
De fulgte den Tomfru over de Enge.
57. De fulgte den Tomfru til Strandet,
Hendes Broder fulgte hende paa Sande,
58. De vandt op Segl og forgylde Fløj,
Saa seglede de til Ravnsø.
59. Tak have Carl Høvding! han holdt sin Tro,
Saasnart lod han sit Bryllup boe.
60. Han lod sig dertil lyste,
Han gav Torkil sin Søster.
61. Han gav ham sin Søster saa ven en Mø —
Min hjertelige Rose og min Kjære.
Med hende gav han halve Ravnsø.
Mens ham vindes Livet.

CCVIII.

Herr Peders Formaninger.

Iste Vers.

Herr Peder tager sin Fæstemis at lære,
Hvor hun skulde leve med Tugt og Ere.
Wren er det fejreste Træ i Skoven.

2. "Naar Du sidder med Riddere til Bord,
Du agte fuldt vel Din Tale og Ord.
Wren er det fejreste Træ i Skoven.
3. Skal Du med Ungersvende træde i Dands,
See vel til, hvo Du tager i Haand.
4. Du skjøt ikke om deres Skjamt og Tant,
Der er alt noget andet iblandt.
5. Naar andre Mør gaae i By,
Saa sæt Du Dig paa Dit Hynde og sy.

6. Naar andre Mør gaae til Waagesue,
Da gaf Du Dig til Seng at sove.
7. Slig er Ungersvend i sin Tro
Alt som man træder paa Trøskebro.
8. Slig er Ungersvend i sin Tale,
Ligesom man tager en Aal ved Hale.
9. Aalen strider bort og sjunker til Bunde,
Igjen staae Tomfren med bare Haande.
10. Hvo som lader en Skalk sin Enne,
Skal staae mangen bleger Stevne.
11. Det er fast bedre med Gren at døe
End staae for hver Mand blez og rød.
12. Det er alt som den vise Mand sagde,
At lidens Lyst gjør langvarig Skade.
13. Den Kjærlighed som ilde begyndes,
Den ilde brænder og ilde endes."
14. Sildig om Aftenen, Røgen faldt paa,
Den Tomfren tog over sig Kaaben Blaa.
15. Saal gaaer hun ud i grønnet Lund,
Hun havde med sig en lidens Hund.

16. Herr Peder beder sadle Ganger graaz
Til Rosens Lund jeg tide maa.
17. Herr Peder red og var ej seen,
Han fandt den Tomfru under en Gren.
18. "Hil stander I Tomfru faver og sin!
Hvi staær I her saa ganske allene?"
19. Hvad heller staær I her for Fuglesang?
Eller I staær her for Ridderes Gang?"
20. "Teg staær her ikke for Fuglesang,
Fast mindre for ædele Ridderes Gang."
21. Teg staær her med min liden Hund
Mig at forlyste en liden Stund.
22. Min Faders Gaard er her saa nær,
Vore mange tro Ejnere her hos vi seer."
23. "Eover I mig, Tomfru faver og sin!
Dg bliver I nu Allerkjæreste min."
24. Teg giver Eder Guld og ædele Stene,
Teg gjør Eder aldrig noget til Men."
25. "Teg haver selv en Fæstemand huld,
Teg sviger ham ikke for al Verdsens Guld."

26. Min Fæstemand er i Nørre - Sudtland,
Teg. følger ham ikke for Danmarks Land."
27. "Forlader I hannem og følger mig,
Teg holder Ider Tro foruden Svig.
28. Eders Fæstemand haver en Anden kjær,
Han kommer til Eder ret aldrig meer."
29. "Hør jeg lader fare til hannem min Tro,
Vil jeg langt heller i Døden gaae.
30. Og Skam da saa det Guld saa rød!
Det daarer saa mangen unger Ms.
31. I hvo som Tro udi Wren haver kjær,
Den elster sin Ven baade fjern og nær."
32. Herr Peder fra graa Ganger sprang,
Han tog sin Fæstems i sin Favn.
33. "Haver Du Din Fæstemand saa kjær,
Hin unge Herr Peder, da er han her.
34. Tak saa have Du Fæstems min!
Saavel forvarer Du Wren Din."
35. Maanedsdag derefter blev,
Venner og Frender han tilskrev.

36. Sit Bryllup lod han med hende boe,
Saa levede de sammen med stor Ro.
37. Slig er Wren at gjemme og vare,
Dg lade Utugt og Falskhed fare.
38. Christ signe hver Ms som Wren haver kjær,
Dg hver den Ms som trofast er!
Wren er det fejreste Dræ i Sloven.

CCIX.

Herr Helmer Blaa.

1ste Vers.

Herr Helmer Blaa rider sig i Rosens Lund,
Selv førte han sin Høg og Hund.
Saa fri rider han i Sadelen.

2. I Rosens Lund — Selv førte han sin Høg
og Hund.

Han saae sig under Lide
Tomfrenens syv Brodre ride,
Saa fri rider han i Sadelen.

3. Under Lide — Tomfrenens syv Brodre ride.
Helmer raader med sin Dreng:
"Bedst Du nogle gode Raad, sig mig dem!"

4. Med sin Dreng — Bedst Du nogle gode
Raad, sig mig dem!"
"De bedste Raad som jeg kan vide,
J skal ej töve men strax bortride."

5. "Det skal min Fæstemis ej spørge til Gy,
At jeg skal for hendes Brødre flye."
6. Herr Helmer var ved et frit Mod,
Saa fræk red han hendes Brødre imod.
7. "Herr Helmer! hvi rider Du os imod?
Du vejed vor Morbroder, bød os ej Bod.
8. Du vejed vor Morbroder, bød os ej Bod,
Troloved vor Syster, spurgde os ej tilraad."
9. "Ti Mark Guld ligger i mit Skrin,
Det er Bod for Morbroder Din."
10. "Leg vil ikke have anden Bod
End højre Haand og venstre Fod."
11. "Før Du skal enten faae Haand eller Fod,
Da skal Dig hende et Gedermod."
12. Herr Helmer han sit Sværd uddrog,
Herr Ebbes Hoved han afhug.
13. Først vejed han Ove, saa vejed han Lang,
Og da var Sværdet kommen paa Gang.
14. Saa vejed han Ulf og Adzer Hvid,
Saa vare fire slagne tillig'.

15. Saa vejed han Torkil og saa Thor;
Saa være ses Brodre slagne til Jord.
16. Opstod Herr Palle, rød som Blod,
Alle sine Venner var han god.
17. "Herr Helmer Blaa! stil Du Din Kiv!
Teg vil Dig min kær Søster give."
18. Helmer støtted sit Sværd mod Jord:
"Nu hører jeg en Broders Ord."
19. Hav Tak, Hr. Palle! for Din Gave,
Du est min Broder alle Dage."
20. Og de rede dem som Brodre hjem,
Herr Helmer gav ham sin Søster igjen.
21. Som Brodre hjem — Herr Helmer gav
ham sin Søster igjen,
Saa drukke de Bryllup med Glæde og
Gammien,
Foruden al Hartn de leve tilsammen,
Saa fri rider han i Sadelen.

CCX.

Tyge Hermandsen og Nilaus Benditson.

Iste Vers.

Det var om en Løverdag

Det regned under D.

Det var Tyge Hermandsen

Skulde hente sin Fæstems.

Teg skal ride ud mod saa ven En.

2. Herr Tyge uaf Binduet saae,

De Bække de lobe saa stide:

"Teg kjøber ikke saa dyrt min Mø,

Teg rider mig selv til Qvide."

Teg skal ride ud mod saa ven En.

3. "Hør Du Nilaus Benditson!

Din Hest haver lange Ben,

Teg beder Dig for den vældige Gud,

Hent mig min unge Brud hjem!"

4. Svared det Nilaus Benditson

Han svared et Ord for sig:

"Skal jeg hente Din unge Brud,

Teg gjør Dig vißelig Svig."

5. Det var Nilaus Benditssn
Han red den Brud imod,
Der hængde Silke og Sindal grøn
Alt for hans Gangers Fod.
6. De klædte dem i Silke
Og saa i gyldene Skrud,
Saa rede de til Kirke
Alt med den unge Brud.
7. Bruden staer for Kirkedør,
Rød som en Rosensblomme,
Alt bad Bruden til Vandet see,
Om Brudgommen ej mon komme.
8. Svared det Nilaus Benditssn,
Hans Ord laae hannem tilrede:
"Han torde ej fare over Bække i Dag
For Strommene løbe saa stride."
9. De satte Bruden paa Brudebænk
Baade med Tugt og Sømme,
Alt monne de til Vandet see,
Om Brudgommien ej vil komme.
10. Saa skjæntte de baade Øl og Mjød
Udi den Sølvstaal;
Det led fast mod Aften
Og fast mod Sengemaal.

11. Løstet de den unge Brud
Udi den Brudeseng,
Hun sad der vel i Timer tre,
Ikke kom Brudgommen end.
12. De Præster stode for Brudeseng
Og sjunge som bedst funde være.
"Hvo skal sove hos Bruden i Nat,
Men Brudgom er ej here?"
13. Frem gik Nilaus Bendtsøn,
Skjød af de solvspendte Sko;
"Teg vil sove hos Bruden i Nat;
Teg giver hende min Tro."
14. Saa drukke de det Bryllup,
Og gjorde sig glade og blide,
Foruden Enge Hermansøn,
Han torde ej over Bækken ride.
15. Det var om en Odensdag
Bandet tager til at falde,
Over kom Enge Hermansen
Med sine Brudmænd alle.
16. Han kom i den Bryllupsgaard
Og til det skønne Gilde,
Det da svared den unge Brud:
"Rid bort! Du komst for silde!"

17. "Hør Du, stolten Sidsellil!

Det haver jeg med Dig,
At Du har lovet en Anden,
Men ilde sveget mig."

18. "Hør Du, Tyge Hermandsen!

Det maatte Du vel vide,
Teg vilde ikke have den Svend,
I Regn ej tør udride.

19. Havde Du været en Tomfrusvend

Og havde Du mig kjær,
Du havde brudt den Bølge blaa
Alt med Dit blanke Sværd."

20. "Da vil jeg mig i Kloster give,

En Munk saa vil jeg være,
Men vider, stolten Sidsellil!
Teg kommer her aldrig mere."

21. "Falder dog Din Vej her frem,

Og stilles da den Bæk,
Haver jeg Øste flere end to,
Du faaer een i Din Sæk."
Teg skal ride ud mod saa ven En.

CCXI.

Svar som Tiltale.

Iste Vers.

Saa mange sadde de Riddere
Alt over Dronningens Bord,
De begyndte at tale
Saa mangt et Gammens Ord.
Under den Lind der skal I mig bide.

2. De talte ej om Kirke
De talte ej om Klostre,
De talte om de Fruer,
Som Døttre have i Fostre.
Under den Lind o. s. v.

3. Det meldte Herr Peder
Han talte saa stort et Ord :
"Teg vil have den Tomfru
Der har baade Hus og Jord.
Under den Lind o. s. v.

4. Teg vil have den Tomfru
 Som kan med Silke sye,
 Den vil jeg ikke have,
 Som ganger for meget i By.
5. Teg vil have den Tomfru,
 Som vel kan brede sit Bord,
 Den vil jeg ikke have,
 Som er for dørv i Ord."
6. Alle da sadde de stjonne Tomfruer,
 De talde aldrig et Ord,
 Foruden liden Kirsten,
 Som stod for Dronningens Bord.
7. "Var jeg mig saa voren,
 Jeg skulde en Ridder love,
 Hjelpe mig Gud i Himmerig!
 Dig vilde jeg aldrig have.
8. Teg sidder mig i Højeloft
 Jeg mon baade skjære og sye,
 Du sidder alt paa Din Hest
 Du farer saa længe af By.
9. Teg sidder mig i Højeloft
 Jeg lader vel brede mit Bord,
 Imens Du stander paa Zinge
 Og kan ikke tale Dine Ord.

10. Jeg gaaer mig i Højelost
 Jeg lader vel brede mine Bænke,
 Imens sidder Du blandt Herrer og Fyrster,
 Og kan Dine Ord ikke betænke."
11. Opstod Herre Peder
 Hans Ord laae hannem saa rede:
 "Nu haver jeg fundet den Tomfru,
 Jeg længe har efterledt."
12. Det var savrt i Dronningens Gaard
 Og savrt at lyde derpaa,
 Dronningen gav sin Tomfru bort,
 Herr Peder han hende tog.
 Under den Lind der skal I mig bide,

CCXII.

Klosterranet №. 5.

1ste Vers.

Jeg vil Eder en Wise quæde,
Hvo den vil lyde paa,
Alt hvor hin unge Herr Morten
Troloved' en skjon Tomfru.
Men de Roser og de Lilier de groe vel.

2. Han fæstet stolten Adeluds
Baide dannes og dyderig,
Dg det fortrød hans Frender,
For hun var ikke rig.
Men de Roser o. s. v.
3. Det spurgde Tomfruens Frender
At Tidender ginge saa,
De svore om den øverste Gud,
Han skulde hende aldrig faae.
Men de Roser o. s. v.

4. Hans Fader sendte hannem af Land,
   Alt over den salte Rhin,
   Saa gave de hende i Kloster ind,
   Det var imod hendes Minde.
5. Herr Morten var borte i Vintre,
   Og vel i Vintre ni,
   Og i den lange Tid han var
   For Længsel aldrig fri.
6. Saa saare længdes Herr Morten
   Hjem til sin venne Mø,
   Han vilde ej længer fra hende være,
   Skulde han end derfor do.
7. Det var Herre Morten,
   Han kom i Landet hjem,
   Saa stærke var' de Tidender,
   Som ginge hannem igjen.
8. Saa stærke var' de Tidender,
   Det smerted' ham allermest,
   At de havde givet i Kloster
   Den Tomfru, han havde fåst.
9. Han talde til sin kjær Fader:
   "Jeg klager for Eder min Mø;
   Nu have de givet i Kloster
   Min kjæreste Fæstems."

10. "Hør Du det, min kjære Søn!

Du bære ej for hende Øvide,
En halve riger' Tomfru,
Og den vil jeg Dig give.

11. Hør Du det min kjære Søn,

Du tænke efter mine Ord,
Saa lidet har Adeluds rosden Guld
Og mindre af grønnen Jord."

12. "Langt heller vil jeg min Fæstemø,

Udi hendes Skarlagen smaa,
End jeg vil have Ridder Stigs Datter,
Med alt det Gods hun aa.

13. Jeg agter ej det mogte Guld

Ej heller den gronne Jord,
Jeg haver givet Tomfru Adeluds min Tro,
Jeg holder den om jeg kan.

14. Jeg agter ej om mine Frenders Brede,

Bare de end mange flere,
Skal jeg end drage i fremmede Land'
Jeg vil hende holde med Gre."

15. Det var Herre Morten,

Han raader med Broder sin:
"Hvor faaer jeg af Klosteret
Allerkjæreste Fæstems min?"

16. "Lad Du Dig Ligklaerer skjære,
Og læg Dig paa Baaren død,
Saa rider jeg til Klosteret
Og flager dem af denne Nød."
17. Han lagde sig paa Baaren,
Det spurgdes saa vide under D,
Herr Niels rider til Klosteret
Og flager sin Broders Død.
18. "Hil sidde I, skjonne Tomfri!
Jeg giver saa rig en Gave,
Om jeg maa Herre Mortens Lig
I Eders Kloster begrave."
19. Alle da sadde de Tomfruer
Og gave det lidet igjem,
Foruden Tomfri Adeluds,
Hun fasted' baade Søn og Søm.
20. Da svared' Tomfri Adeluds,
Og hende randt Taare paa Kind:
"Begraver hans Lig i Klosterets Kirke,
I have mit Minde dertil."
21. Begraver hans Lig i Kirken,
Mens han ikke leve maa,
Saa maa jeg for hans rige Frender
Hver Dag ind til hennem gaae.

22. Jeg var kun et lidet Barn
 Den Tid Herr Morten mig sættesb',
 Det veed Gud Fader i Himmerig,
 Saa nødig jeg ham mistede'.
23. I Kloster blev jeg indgivet
 Imod mit Ja og Billie,
 Hans Fader og Frænder ham sendte af Land,
 For de vilde os adskille."
24. Det var Herre Nilaus,
 Klapped' hende paa hvide Kinde,
 "Sørger ikke, Tomfru Adeluds!
 I kan Eders Sorg forvinde."
25. "Aldrig forvinder jeg denne Sorg,
 Og aldrig min store Øvale,
 Borte er Herre Morten,
 Som mig funde best husvale."
26. Saa saare græd Tomfru Adeluds
 Saa stride randt Zaarer paa Kind,
 Der de førde Herr Mortens Lig
 I Klosterkirken ind.
27. Hun gif til hans Lighøjt
 Og bad godt for hans Sjæl,
 "Den Stund Du i Live var,
 Da undte jeg Dig saa vel."

28. Hun tændte op de Vorlys to,
 Og græd af Hjertens Nod,
 "Det være for Vor-Herre kjært,
 Jeg maatte ej i Buggen ds.

29. Ni Vintre Du af Lande var,
 Jeg leved' der sorgelig,
 Jeg Dig ret aldrig med Øjen saae,
 Førend jeg nu seer Dig Lig."

30. Saa saare sorged' den skjonne Tomfru,
 Og hvide Hænder hun slog,
 Herr Morten hørde paa hendes Ord,
 Saa hjertelig han loe.

31. Op da stod Herr Morten,
 Han kunde ej taale den Harm,
 Han fasted' sine Ligklæder af,
 Og tog hende i sin Arm.

32. "Hør min kjære Fæstems,
 Lad fare Din Sorg paa Stand,
 Alt skal Du mig af Klosteret følge,
 Om Hesten Dig bære kan.

33. Hestene stande i Klostergaard,
 Og de ere alle sorte,
 Gernklædte ere alle min Mænd,
 Som Dig skulde følge bort."

34. Det var Herre Morten,
Slog over hende Sabel og Maard,
Saa fulgte han hende saa gladelig
Udaf den Kirkegaard.
35. Alle da stode de Kloster-Somfruer,
Og læste i deres Bog,
De tænkte det var Guds Engel,
Som Somfri Adeluds teg.
36. Alle da stode de Kloster-Somfruer
Og tænkte hver ved sig:
Gud give der kom flig Engel
Der ogsaa vilde tage mig!
37. Tak have Herre Morten,
Saa vel holdt han sin Tro,
Han førde hende til sin Gaard,
Eod strax sit Bryllup bo.
38. Nu slider hun baade Sabel og Maard,
Hende tjene Mør og Svenne,
Herr Morten har hende i Hjertet fjær,
Han kan hende aldrig forglemme.
Men de Roser og de Lilier de groe vel.

CCXIII.

Tomfru Ellensborg.

Iste Vers.

1. "Hør I flønne Ellensborg!
Hvor længe vil I mig bie,
Imens jeg rider mig op paa Land
Og bedrer Synderne mine?"
Og nu da længes mig.
2. "I otte Aar vil jeg Eder bie
Med alle mine Frenders Raad,
Jeg vil mig ikke gifte,
Det Kongen mig selber bad."
Og nu da o. s. v.
3. De otte Aar forginge snart,
Stolt Ellensborg tager til sat længe,
Saa tog hun over sig Haaben blaa,
Til Stranden monne hun gange.
Og nu da o. s. v.

4. 4. Det var skønnen Ellensborg,
Hun gaaer ud med den Strand,
Der saae hun den Styresmand,
Han styred' sin Snekke til Land.
5. 5. "Hør I gode Kjøbmand,
Og hvad have I at sælge?"
"Vi have baade Lærred og Lin,
Det bedste Jomfuer vælge."
6. 6. Og vi have Lærred, og vi have Lin,
Og Silke grøn som Løg,
Min kjære Jomfru! I kjøbe med os,
Vi stæde Eder fuldt godt Kjøb."
7. 7. "Teg spørger ej efter Lærred og Lin,
Ej Silke grøn som Løg,
Have I ej seet min Søstersøn?
Teg sørger mig for ham til Død."
8. 8. "Ile kjende vi Eders Søstersøn,
Vi kjende Herr Peder hin rige,
Han haver sig en Jomfru fæst
I Øster-Kongens Rige."
9. 9. "Og haver han sig en Jomfru fæst
I Øster-Kongens Rige,
Det forbyde den øverste Gud
At han skulle mig saa svige."

10. Det var skjønnen Ellensborg
     Hun tager over sig Skind,
     Og saa gaaer hun i Højelost
     Alt for sin Broder ind.
11. "Hør Du det, kjære Broder min,
     Giv mig hvad Raad Du kan,
     Maa jeg fare til Øster-Rige
     At hente min Fæstemand?"
12. "Hør Du, kjære Søster min!
     Det er saa stor en Skam,
     At Tomfru drager i fremmede Land
     At hente sin Fæstemand."
13. "Broder! laan mig Skibet Dit,
     Lad Dine Svenne mig følge,
     Da vil jeg selver vove det,
     Og bryde den salte Bølge."
14. "Hør det kjære Søster min,
     Herre Gud stille vel Dit Sinde,
     Bil Du bie til Sommerdag,
     Da vil jeg selv Dig følge."
15. Udgik skjønnen Ellensborg,
     Alt med saa megen Graad,
     Og saa gif hun til sit Bure,
     Og fandt paa andre Raad.

16. Saa tog hun alle sine Mør,
Hun satte dem i en Ring,
Saa tog hun en Sar af Guld,
Hun flipped' deres Haar omkring.
17. Saa lod hun sig Klæder skjære,
Alt udi Ridder Rige,
Saa foer hun over salten Sø
Til Øster-Kongens Rige.
18. Hun satte sig selv til Styresmand,
Sine Mør til Aaren at roe;
Og saa drog' de fra Landet bort,
De var' hverken glade eller fro.
19. Og de vunde op deres Silkesegl
Saa højt i forgylde Maan,
Saa sejled' de til Østerrig'
I mindre end Maaneder to.
20. Det var skønnen Ellensborg,
Hun skjod sin Snekk til Land,
Der gik en liden Smaadreng,
Alt paa den hvide Sand.
21. "Hør Du liden Smaadreng,
Alt hvad jeg siger Dig,
Veed Du, hvor Herre Peder er,
Du dølge det ikke for mig."

22. Svared' da den liden Smaadreng,

Han stod i Kjortel rød,

"I Dag da drinker han Bryllup sit

Alt med saa høvist en Ms."

23. Det var stolten Ellensborg,

Log Sværdet under Skind,

Saa gif hun i Højelost

Før Fruer og Tomfruer ind.

24. Det var skønnen Ellensborg

Hun ind ad Øren tren,

Det var Herre Peder,

Han stod hende op igjen.

25. Opstod Herre Peder,

Med Sølvkar paa hviden Haand:

"Vær velkommen min Søstersøn,

I disse fremmede Land.

26. Vær velkommen min Søstersøn,

Og vær velkommen her,

Og hvor da lader min Fader og Moder,

Og hvor da lader dem der?"

27. "Hør I det kjær Morbroder min,

I skynde Eder snarlig hjem,

Eders Fader ligger paa Baaren død,

Eders Moder paa Sotteseng.

28. "Og ej er det Eders Søsterson,
 Det er saa lig en Qvinde,
 Hendes Haar det skinner som draget Guld,
 Er slettet i Silketvinde."
29. "Hør I det, mine gode Folk!
 I følge min Brud til Senge,
 Imens jeg følger min Søsterson,
 Alt over de grønne Enge."
30. "Alt ere her Ridder og Svenne,
 Som Eders Søsterson kan følge,
 Hør I Herre Peder!
 Her maa I selver blive."
31. Det var Herre Peder,
 Han triner i Fremmerstavn,
 Det var skønnen Ellensborg,
 Hun syrer sit Skib af Havn.
32. Der hun kom der midt paa Sund,
 Da slog hun ud sit Haar:
 "Nu har Uden Kirsten
 Den Sorg, jeg havde igaar."
33. Tak have skønnen Ellensborg,
 Hvort finder man hendes Lige?
 Hun torde hente sin Fæsiemand
 I Øster- Kongens Rige.
34. Del. abet Afsnit.   S

34. Nu haver skjønnen Ellensborg

Førvundet Sorg og Harm,

Nu sover hun saa gladelig

I Herre Peders Arm.

Og nu da længes mig.

Det var en smidt hund der var
Hun havde gule øjne og hvidt hår.
Den hvide hund var den dygtigste
Den hvide hund var den dygtigste.

Hun var en smidt hund der var
Hun var en smidt hund der var.
Sommeren var den dygtigste hund der var
Sommeren var den dygtigste hund der var.

CCXIV.

Taalmodigheds Sejr.

1ste Vers.

Det var stjonne Ellensborg
Hun var ikke uden et Barn,
Der hendes Fader og Moder
De fulde hende fra.

2. Fader og Moder de fulde hende fra,
Sødskend' og Brødre alle,
Hende bad til saa rig en Ridder,
Lave Stisen monne de ham falde.

3. Fæstet' han liden Ellensborg,
Hun var saa smal som Vaand,
Han satte hende hos sin Moder,
Og saa drog han af Land.

4. Det var Lave Stisen,
   Han skulde i Leding fare,
   Saa glad var Esbern Andersen,
   Han skulde hjemme være.
5. Det var Lave Stisen,
   Han skjod sin Snekke fra Land,
   Det var Esbern Andersen
   Han rider sin Ganger paa Sand.
6. Det var Esbern Andersen,
   Han svøber sit Hoved i Skind,
   Dg saa gaaer han i Højeloft
   For liden Ellensborg ind.
7. "Hil sidde I liden Ellensborg!
   Gid I ville være mig huld!
   Da syer I mig en Skjorte,
   Dg singler den vel med Guld."
8. "Syer jeg Eder en Skjorte,
   Dg singler den vel med Guld,
   Spør det nu min Fæstemand,
   Han bliver mig aldrig huld."
9. Ikke vidste de andet,
   End de var ene To,
   Ude stod den Djælestems,
   Dg lyded' hun derpaa.

10. Det var lidet Ejenestemø,
 Hun skrev de Breve paa stand,
 Dem sendte hun Lave Stisen
 Saa langt i fremmede Land.

11. "Her er en Hjort vant i vor Gaard,
 Han blæd'r af de øverste Blade,
 Kommer G ikke snart i Landet hjem,
 Da blæder han Roden til Skade."

12. Det var Lave Stisen,
 Der han de Breve saae:
 "Hjelp nu Gud i Himmerig
 Hvor det nu vil tilgaae!"

13. Det var Lave Stisen,
 Han kom der ridend' i Gaard,
 Hans Moder og hans Fæstemø
 De ginge hannem imod.

14. Saa fulgdes de i Stuen ind
 Alt i den samme Sinde,
 Saa lidt vidste lidet Ellensborg,
 Hvad hannem var i Sinde.

15. "Welkommen Lave Stisen
 Og kjære Fæstemand!
 Hvor haver Eder lidt saa længe
 Alt udi fremmede Land?"

16. "Den Tid jeg ud af Landet drog,
 Bar Du en Tomfru kjær,
 Nu haver jeg de Tidender spurgt,
 Esbern Andersen har Dig kjær."
17. "Hjelpe mig Gud, som over os er,
 Og saa dertil Vor-Frue,
 Jeg havde aldrig mere med ham,
 End om han var min Broder."
18. Han satte hende i en Stenshue,
 Der sad hun i tre Aar,
 Saal tog han liden Ejenesiem
 Alt til sin Slegfred-Maar.
19. Ingen maatte der til liden Ellensborg
 Enten tale eller gaae,
 Foruden Herr Laves Moder,
 Hun gik hende til og fra.
20. Ind da kom Herr Laves Moder,
 Hun var en Frue saa fin:
 "Gud naade Dig liden Ellensborg!
 Alt hvor Du blegner om Kind."
21. Det svared' Tomfru Ellensborg,
 Hun var saa ven en Mo:
 "Gud naade mig alleneste,
 Min Fader og Moder er døb."

22. Det var Herre Laves Moder
 Tager over sig Skarlagen Skind,
 Og saa gaaer hun i Højeloft,
 Alt for Herr Lave ind.

23. "Hil sidde Du Herr Lave!
 Du est min kjære Son,
 Vil Du ej øgte Din Fæstemø?
 Hun er en Tomfru saa skøn."

24. Det svarede Herr Lave,
 Han var i Huen saa vred:
 "Saamænd ved, min kjære Moder!
 Det skal ret aldrig skee.

25. Nej, Moder! det skal aldrig skee,
 Imens mig vindes Liv,
 Paa Søndag skal mit Bryllup staae
 Alt med min Slegfred = Viv."

26. "Vil Du nu Dit Bryllup giøre
 Alt med Din Slegfred = Viv,
 Da give det Gud i Himmerig
 Du faaer et stakket Liv!"

27. Det var Lave Stisen,
 Tager over sig Skarlagens Skind,
 Saa gaaer han sig i Bure
 For Tomfru Ellensborg ind.

28. "Hør Du liden Ellensborg,

Du est en Mø saa ven,

Du skal gaae til Bure

Og rede min Brudeseng.

29. Foroven bred Du Silke,

Forneden bred Du Vjeld,

Det er min Slegfred,

Som her skal sove imellem.

30. Jeg vil give min Slegfred

En Kjortel af Fløjel blaa,

Og Dig vil jeg give

En Kjortel af Badmel graa.

31. Jeg vil give min Slegfred

Et Belte af Guld saa fast,

Dig vil jeg og give et,

Og det skal være af Vast."

32. Det svared' liden Ellensborg

Alt med saa megen Ere:

"Hvad for Klæder I mig ville give,

Dem vil jeg gjerne bære."

33. Det var om en Søndag,

Saa hellig var den Død,

Til Kirken vilde Lave Stisen

Alt med sin Slegfred-Wiv.

34. Hans Slegfred stod i Højeloft,
 Klædte sig i Fløjel blaa,
 Tomfru Ellensborg stod der udenfor,
 Klædte sig i Vadmel graa.
35. Hans Slegfred tog paa det Belte,
 Var gjort af Guldet fast,
 Tomfru Ellensborg tog og sit paa,
 Og det var gjort af Basf.
36. Det da meldte hans Møber
 Og saa tog hun oppaa:
 "Gud naade Dig min Datter!
 For Bryllupsklæder Du faaer."
37. Saa glad da var hans Slegfred,
 Hun skulde til Kirken fare,
 Saa saare grød hans Fæstems,
 Hun maatte hjemme være.
38. Messen var udsjunget
 Og saa den lange Læst,
 Det var Lave Stisen
 Han fulgte sin Slegfred til Hest.
39. Ind kom den liden Småadreng,
 Var klædt i Kjortel rød:
 "Nu kommer Herr Laves Slegfred
 Op under saa grønnen Lide.

40. Forgyldt saa er hendes Hengekarm,

Hendes Heste ere abildgraa,

Saamænd ved, lidet Ellensborg!

En skønner' I aldrig saae."

41. Saa toge de den Slegfred,

Satte hende paa Brudebænk,

Det var Esbern Andersen,

Han bar for Bruden Skærn.

42. De aade og de drukke,

En lidet Stund og ej længe,

Det var Lave Stisen

Han vilde da til Senge.

43. Satte de da den Slegfred

Alt i den Silkeseng,

Det var Lave Stisen

Han biede ej ret læng'.

44. Det var Lave Stisen,

Hans Kjortel faldt paa Jord,

Det var Tomfru Ellensborg,

Tog den op, for hun var ham god.

45. Det var Tomfru Ellensborg

Tog op hans Kjortel med Hast,

Det var hendes gode Belte

Det ud i Stykker brast.

46. Det svared' Tomfru Ellensborg
     Hun var en Tomfru saa bold:
     "Nu brast det der holde skulde,
     Og nu holdt det der briste skuld."
47. Det var Lave Stisen,
     Han svared' et Ord med Hast:
     " hvad var det dor holde skulde,
     Og hvad var det der brast?"
48. "Det var mit gode Belte,
     Der om min Side brast,
     Det var mit Hjerte, der briste skulde,
     Og det holdt i saa fast."
49. Det svared' Hr. Laves Slegfred,
     Hun ret af Hjertet lœ:
     "Det var en ringe Skade
     Om Dit Hjerte brast ito."
50. Meldte det Lave Stisen,
     Han var en Mand saa god:
     "Saamænd ved, Tomfru Ellensborg!
     Nu ynkes jeg over Din' Ord.
51. Her Du det min Slegfred!
     Og gak Du ud fra mig,
     Og kommer I hid min Fæstemø!
     I skal være Kjæreste min."

52. Lave Stisen og hans Fæstemø
Blev viet sammen for den Seng;
Give Gud, sagde Tomfru Ellensborg,
Det Venstebåt kan være længe.

53. Nu haver liben Ellensborg
Forvundet al sin Harm,
Hun sover sig saa gladelig
I Herre Laves Arm.

54. Det var aarle om Morgen
Det første Dagen var lys,
Det var Herr Laves Moder
Hun gif til Brudehus.

55. "God Morgen Lave Stisen,
Og kjære Sønnen min!
Hvor da haver Dig lidt i Nat,
Alt med den unge Brud Din?"

56. "Wel saa haver mig lidt i Nat
Alt med min unge Brud,
Det angrer mig saa saare,
Teg kom Sorgen i hendes Hue."

57. "Hør Du Lave Stisen!
Du er en Mand saa fin,
Giv Du Eßbern Andersen
Din Slegfred til Hustru fin."

58. Der var da stor Glæde
 Udi Herr Laves Gaard,
 Han gav Esbern sin Slegfred
 Og dertil Gaarde to.

Hv. heller du kære hat Christian hørte

Hin rige Germund **VXO**

Gedächtnis **zu** **größter** **E**
 Hillel De iugur hane Broder i mng.
1798 **9.11.**

Christian giengt' i godes si idyll **Q**
Sonni trættet i gitte me sigt' **Q**
Tilid med mid vortet **Q**
Hun drog og med en **Q**

Son (andriga hels) min grøde me tilid **Q**
gangt' bortet tot med vortet vortid **Q**
Gud er der **Q**

Hun drog i en dertil **Q**

I et godt ommer **Q** **M** - **I** et godt ommer **Q**
 ; **Q**

Gentil giengt' han me godemidde **Q**
Gentil giengt' han me godemidde **Q**
Gentil giengt' han me godemidde **Q**

Gentil giengt' han me godemidde **Q**
Gentil giengt' han me godemidde **Q**

CCXV.

Ellensborg og Herr Zennus.

1ste Vers.

Der fulde et Bryllup i Bestervig være,
Dg. sligt var aldrig i Danmark førre.
End sørger hun den Lillie.

2. Karle om Morgenens Solen oprand,
De Tomfruer klædte dem for deres Seng.
End sørger o. s. v.
3. Somme drog sig i Silke, somme drog sig i
Guld;
Stolt Ellensborg var saa forrigfuld.
End sørger o. s. v.
4. Hun drog sig udi en Kjortel blaa,
Hun gik ind for sin Moder at staa.

5. Hun snørde sig saa liste,
Hende randt Taare paa Bryste.
6. Hendes Moder klapped hende ved hviden
Hvi fælder Du Taare hjær Datter min?
7. "Min Moder! det duer ikke at dølge for Eder,
Hin rige Tennus haver mig trolovet."
8. 8. "Haver Herr Tennus trolovet Dig,
Ikke skal Du længer have Moder i mig."
9. Stolt Ellensborg gaaer til Kiste,
Hun tog op Guld med Liste.
10. Hun drog sig udi en Silkesærk;
Saa saare hun græd, hendes Hjerte mon værk'.
11. Hun drog i en Kjortel blaa,
Derom hun en Søm med røde Guld laae.
12. Hun gjorted' sig med en Silkesnor,
Femten Guldstager efter hende drog.
13. Hun tog op et Guld-Belte lang,
Hun gjorted' sig vel i Midien trang.

14. Saa lagde hun Guld paa Arelbaand,
Og femten Guldringe paa hver hendes Haand.
15. i Saa slog hun ud sit favre Haar,
Saa hærligt et Hovedguld satte hun derpaa.
16. Saa svæbte hun sig i Fløjel rød;
Saa bød hun god Nat baade Fruer og Møer.
17. Hun satte sig paa en Ganger graa,
Saa spurgde hun Vej til Herr Jennis's Gaard.
18. Hun red sig over Enge,
Hun skinned' som Guld hin rene.
19. Hun red sig over Bolde,
Hun skinned' som Guld hin bolde.
20. Stolt Ellensborg red udi Herr Jennis's Gaard;
Ude stod hans Moder vel svæbt i Maard.
21. "Hil staær I Fru Mettelille Svogerste min,
Hvor er Herr Jennis kjære Sonnen Din?"
22. "Min Son han sidder og drinker Vin,
Og lidet saa ventet han Komme Din."

23. Men om jeg Din Svogerske var,
Det skulde Dig intet skade."
24. Fru Mettelille svøber hun sig udi Skind,
Hun ganger for sine syv Sønner ind.
25. "Hil sidde I mine Sønner over Eders Bord!
Og vil I høre Eders Moders Ord.
26. Siger mig, mine Sønner! om I saa vil,
Om nogen af Eder haver Tomfuer i Ver-
den til?"
27. Alle hendes Sønner de taugde
Foruden Herr Jennis, han svarede:
28. "Trolovet haver jeg stolt Ellensborg —
I hvor hun er; da bær hun Sorg."
29. "Da sig mig det, kjære Søn min!
Om Du vil have den Tomfuu sin?"
30. "O ja saamænd da vil jeg saa,
Om, min kjære Moder! det maa saa gaae.
31. Jeg haver hende kjærer end Guld eller Jord,
Og min kjære Moder! I være hende god."

-
32. Fru Mettelille tager Ellensborg ved sin
Haand,
Saa fulgtes de baade i Stuen frem.
33. "I medens Du haver den Tomfro kjær,
Da vil jeg give Dig hende her."
34. Saa var der Glæde og halv meer Gammel,
Saa lod hun give de unge To sammen.
35. Hun lod dem give sammen med No,
Med Ere lod hun deres Bryllup bo.
36. Saa lod hun gjøre deres Bryllup med Ere,
Og hun haver hende i Hjertet kjær.

CCXVI.

Ingerlille og Herr Tord.

1ste Vers.

1. Jeg var mig paa Ting, —

Fuglene de sjunge —

Der de gifted' stolt Ingerlille.

Mens jeg sover ene.

2. De gave hende Hus, de gave hende Tord, —

Fuglene de sjunge —

De gave hende en Svend, han hedte Hr. Tord.

Mens jeg sover ene.

3. De gave hende Ager, de gave hende Eng,

De gave hende Tord saa rast en Svend.

4. De vare sammen i otte Aar,

Ingerlille sit Sot, og syg hun laae.

5. Ingerlille sit Sot, og syg hun laae,

Herr Tord han ganger hende til og fra.

6. "Hvad saa skal jeg gjøre af mig,
Naar de Præster skrifte Dig?"
7. "Naar de Præster skrifte mig,
En gudelig Bon saa bed for mig."
8. "Hvad saa skal jeg gjøre af mig,
Naar de Fruer klæde Dig?"
9. "Naar de Fruer klæde mig,
Saa sør en Sovn da sov Du Dig."
10. "Hvad saa skal jeg gjøre af mig,
Naar de lægge Dit Lig i Grav?"
11. "Naar de lægge mit Lig i Grav,
Da sku den Mø, den Du vil ha'.
12. Sku ikke ester hendes gule Løk;
Du sku fast meer hendes gode Tykke.
13. Sku Du ikke hendes favre Haar;
Du sku fast meer hvad Sind hun har.
14. Du see ikke ester hendes hvide Lin;
Du see fast meer ester hendes dydelig Sind.
15. Der boer en Frue ubi Slesvig,
Og hun er mig saa sværlig lig.

16. Den første Datter hun fanger med Dig,
Du kald hende Ingerlille efter mig."
17. Naar Døren er lukt og Lyset er slukt, —
Fuglene de sjunge —
Da er den glemt, derude er luft.
Mens jeg sover ene.

Det var en gang med vinteren komme
Mogen med sin sultne hund til byen.
Hundet var tæt på at få et stykke brød
Men da Mogen så det, saa sagde han:
"Hundet skal ikke få et stykke brød,
For jeg vil ikke have min hund dø.
Han skal ikke få et stykke brød,

CCXVII.

Malfred og Mogens.

Iste Vers.

1. Jarlen blev paa Valstedet vejet,
Der lod den Herre sit Liv;
Der var saa mangen drabelig Mand
Der faldt udi den Kiv.

2. Norgelands Konning lader byde Udbud
Over sine Lande saa stærke,
Beder han Ivar den gode Jarl
At føre sit Skjoldemærke.

3. Det var Norgelands Konning
Han klapper paa Hyndet blaas:
"J kommer hid Ivar Ulfssen Jarl!
Og hviler Eder herpaa.

4. Mig haver Sverrigs Konning undsagt
 Baade paa Ere og Liv,
 Mit Rige vil han have fra mig
 Og dertil Datter min.
5. Hør G, Herr Ivar Ulfson!
 Jeg troer Eder allerbedst,
 Jeg fanger Eder den bedste Brynie
 Dertil baader Sadel og Hest.
6. Jeg fanger Eder mit Skjoldemærke,
 I føre det som en Mand,
 I lade ikke Kronen af Norge falde
 Udi den Svenskes Haand!
7. "Saa hjelpe mig Frigge Frue og Thor!
 Og vogte mit Liv fra Baande!
 Jeg skal værge det Skjoldemærke
 Thvor mig ganger ihaande."
8. Det var Ivar Ulfson
 Svøber han sig udi Skind,
 Saa gaaer han i Højeloft
 For Norriglands Dronning ind.
9. "Hil sidde G Norriglands Dronning!
 Født af Englands Konges Blod,
 Eder giver jeg mine Døtre smaa,
 Jeg beder, G blive dem ged.

10. Den Ene kan kjæde Guldlokker,
     Den Anden kan somme Lin,
     Den Tredie er et Ebblebarn,
     De følge hende ud og ind.
11. Den Tredie hun er et Ebblebarn,
     Hun monne med Ebler lege;
     Deres Moder ligger under sorten Jord,
     Det gjør deres Kinder saa blege."
12. "Hør I Hr Ivar Ulffen!
     Bærer hersor ingen Harm,
     Teg skal dennem elsko og Ere,
     Som de vare Kongens Børn."
13. De ledte graa Ganger af Stalden ud,
     De lagde Guldsadel paa;
     Saa førte de Farlens Døttre tre
     I Norriglands Konges Gaard.
14. Farlen for i Sverrig ind,
     Og Sejeren han der vandt;
     Kronen blev beholden
     Den norske Konge tilhaand.
15. De Skjalte sjunge en Wise
     Farlen til Hæder og Ere,
     Rygtet gaaer mens Norge staaer,
     Dog lod han Livet der.

16. Dronningen ligger udi Højelost
Udi saa haard en Traa;
Det var Garlens Døtre smaa
De gaae hende til og fra.
17. Dronningen heder paa Svende
Og taler til dem saa:
"Bede I den Spaakone
I Stuen ind for mig gaae."
18. Ind da kom den Spaakone
Og stedes hun for Bord:
"Hvad vil I mig, Norriglands Dronning!
Mens I haver sendt mig Ord?"
19. "Hør Du goden Spaakone!
Hvad jeg vil sige Dig:
"Bedst Du Tomfruerne Skjebne,
Du dølg det ikke for mig."
20. "Gjerne vil jeg det sige
Men vi ere ene to:
Den yngste som er vænnest
Hende times den meste Uro."
21. Stolt Ulvilde bliver til Skotland sendt
Hun bliver en Greves Liv;
Det skeer end førend Jamling,
Den Frue lader sit Liv.

22. Stolt Ragnfred bliver udi Norges Land,
 Hende sommer baade Ere og Pris,
 Hende flettes ikke Guld, hende flettes ikke Sørd,
 Hun bliver i Ord saa vis.
23. Malfredlille den vænneste
 Hende times baade Angst og Harm,
 Hende fæstet Mogens Kongens Søn
 Den Stund hun var et Barn."
24. Det var Norriglands Dronning
 Hende rinder saa meget i Hu:
 "Han skal love et Kongebarn
 Og ikke en fattig Tomfru."
25. Det var Dronning Syftelille
 Hun falder paa Riddere og Raab:
 "Bede S. Mogens, Kongens Søn,
 S. Stuen ind for mig gaae."
26. Indkom Mogens, Kongens Søn,
 Og stedes han for Bord:
 "Hvad vil S. min kjær Moder!
 Men S. haver sendt mig Ord?"
27. "Du sig mig, Mogens Kongens Søn!
 Alt paa Din stadige Tro,
 Er der nogen Tomfru i Norges Land
 Du est af Hjertet god?"

28. "Jeg elsker ingen Verdsens Mø
    Og ingen Forderigs Qvinde,
Foruden Farlens mindste Datter,
    Kjær Moder! I give mig hende!"

29. "Hvad skulde Du med Malfred gjøre?
    Hun kan ikke røde Guld slæe.
Hør Du Mogens Kongens Søn!
    En Rigere kan Du faae.

30. Hvad skulde Du med Malfred gjøre?
    Saa ungt et faderløst Barn.
Hør Du det, min kjære Søn!
    Du gjøre mig ikke den Harm!"

31. "Maa jeg ikke stolt Malfred faae
    Og ikke med Wren vinde,
Da lover jeg mig slet ingen Viv
    Hverken Mø eller hovisken Qvinde."

32. Dronningen lader en Knar bygge
    Af Egen saa lidet stærk;
Det voldte Malfred Farlens Datter
    Saa mangt et Hjertens værk.

33. Dronningen lader en Knar bygge,
    Af Tommer var den svag;
Det da voldte de unge To
    Saa mangen sorgelig Dag.

34. Hun satte deri liden Malfred,
     Hun skjod den ud i Strand:
     "Give det Gud og Drotten,
     Alt Du kommer aldrig til Land!"
35. Dagen led, og Snekken skred,
     Og Bølgen slog ud og ind,
     Alt da sidder Farlens Datter
     Og hende rinder Zaare paa Kind.
36. Snekken drev for Spanieland ind,
     Og stodte paa hviden Sand;
     Der kom ridende en Fyrste rig,
     En Høfding over det Land.
37. Han tog liden Malfred
     Løfted hende paa sin Hest;
     Førte han hende til Moder sin
     Alt som han kunde bedst.
38. Der var hun i Maaneder
     Og der var hun i tre,
     Malfred var den vænneste Mø
     Man vilde med Djæn see.
39. Dronning syntte hun døde i Højeloft
     Alt paa det Højlofts Villie;
     Hr. Mogens han sadler Ganger graa,
     Han red af Gaarden saa filde.

40. Der han kom i grønnen Skov,

Han var saa langt fra By,

Der mødte hannem Røvere tolv,

Han kunde ikke for dem flye.

41. De første hannem til Strande,

Kod slaae den Herre i Baand;

Saa første de hannem i fremmede Land,

Han led baade Sorrig og Evang.

42. Det var Malfred Jarlens Datter:

Hun stander på Højelofs Bro,

Da saae hun Mogens Kongens Søn,

Han sidder ved Naren og roer.

43. Det var liden Malfred

Svøber hun sig udi Skind,

Saa ganger hun i Højelost

Før Spanielands Frue ind.

44. "Hil sidde I, Spanielands Frue!

I kjende mig gode Raad,

Hvor jeg kjære Broder min

Kan fra de Røvere saae."

45. "Raad skal jeg Dig kjende,

Kjære Datter min!

Teg skal give Dig Guld og Sølv

At løse med Broder Din."

46. Løste hun Mogens Kongens Søn,
Hun løste hans Hænder saa hvide.
Den Frue gav ham baade Sadel og Hest,
Hun savned hans Komme saa blide.
47. Det var Spanielands Høfding
Lader brygge og blande Vin,
Han byder saa mangen Ridder
Alt hjem til Bryllup sin.
48. "Jeg haver fået en fremmed Tomfru
Alt for mit røde Guld,
Hende vil jeg til Hustru have
For hun er dydefuld."
49. Satte de Bruden paa Brudebænk
De skjænte hende Mjød og Vin,
Saa stride da runde de Zaare
Alt over hendes hvide Kind.
50. Silde om den Aften
Der Duggen drev over de Spange,
Det var Malfred den unge Brud
Hun skulde til Senge gange.
51. Satte de den unge Brud
Ubi den Brudeseng,
Det var Spanielands Høfding
Han dvælte ikke ret længe.

52. Det var Mogens Kongens Son,
Klædte han sig udi Tern,
Krøb han under den Brudeseng
Saa stille laae han der.

53. Det var Mogens Kongens Son
Drager ud sit sølvbundne Sværd,
Saa vejer han den ædelige Herre,
Det var en ynfelig Færd.

54. Saa vejede han den Høfding god
Lagde hannem paa Gulvet Big.
”J stander op, vænne Malfred!
Vi ville af Landet flye.”

55. De gif dem til Stalde
De tog der Hertugens Hest,
Saa red de dem til Strandé
Som de kunde allerbedst.

56. De tren dem i Snekken ind,
Den Bør blæste dem til Bille,
De kom under saa grøn en Skov,
Det var om en Aften silde.

57. Tog han skjonne Fru Malfred
Saa listelig i sin Arm,
Løfted ham hende paa grønnen Jord,
Det kom dem Begge til Harm.

58. De gif dennem til Nosens Lund,
     De hvilte dennem under en Lind.
 Det fornam den Bjergetrolde
     Som sad i Bjerget ind.
59. Det da var den Bjergetrolde
     Han gjorte det dem til Harm,
 Stjal han bort Fru Malfred
     Udaf Hr. Mogens's Arm.
60. Han ledte udi Dage tre
     Han kunde hende ikke faae;
 Saa vandt han op sit Silkesegl,
     Ad Norge lod han staae.
61. Hr. Mogens laber saa vide spørge
     Alt efter sin vænne Bib,
 Han sparar ikke det røde Guld
     Langt mindre hviden Sølv.
62. Ikke kunde han hende spørge,
     Ikke kunde han hende finde,
 Den Frue udi Bjerget laae
     Alt hos de Elveqvinder.
63. Det var Mogens Kongens Son
     Han rider sig op ad Land;
 Fæstet han Tomfru Thorelille,
     Hun var en Lilievand.

64. Det stod saa udi Maaneder
Og det stod saa udi sem,
Den Fru som var i Bjerget inde
Hun fødte saa høvist en Son,
65. Der var hun udi Vintre
Og der var hun udi ni,
Hendes Son var da saa voren,
At han kunde Hesten ridt.
66. Det var en Suleafsten
Der dandsed de Bjergeqvinder,
Malfred tager sin Son om Haand,
Hun monne af Bjerget rende.
67. Hun gif over de Bjerger
Hun gif over den Sand,
Saa fandt hun en Snekke,
Den skjod hun ud fra Land.
68. Hun styred' hende med Roret
Hun styred' hende med Agres
Belgen legte baade ude og inde
Alt hen over de Skibbsborde.
69. Det da var Fru Malfred
Hun styred' Snekken for Land,
Saa tager hun sin Son om Haand
Saa gange de begge paa Sand.

70. Det var Frue Malfred
 Hun ganger i Hr. Mogens's Gaard,
 Ude stod Mogens Kongens Son,
 Han var vel svøbt i Maard.
71. "Hør Du, Mogens Kongens Son!
 Hvad jeg nu siger Dig,
 Drages Du vel til minde
 Den Tro, Du jættede mig?"
72. "Al den Tro jeg lovede Dig,
 Den haver jeg givet Fru Thore;
 Jeg vidste ikke andet, end Du var død
 Og lage under sorten Jord."
73. Det da svared Fru Malfred
 Hun havde baade Angst og Harm:
 "Skal jeg da bære det Fridlenavn,
 Og have det faderløse Barn?"
74. "Teg vil give Dig Guld og Sølv
 Dertil baade Slotte og Borg';
 Fød op vor Son, Du i Bjerget sit,
 Og lev foruden al Sorg."
75. "Teg lever ikke foruden Sorg
 Og ikke foruden Harm,
 Saalønge som stolten Fru Thore
 Gover udi Din Arm."

76. Det var Mogens Kongens Søn
 Sosber han sig udi Skind,
 Saa gaaer han udi Højeloft
 For stolten Fru Thore ind.
77. "Hør E. skjonne Fru Thore!
 Hvad give E mig for Raad?
 Her er Malfred kommen til Lunde,
 Den jeg først lovede Tro."
78. "I sadle mig min Ganger graa!
 I føre mig snart herfra!
 Er Malfred kommen til Lunde,
 I lade hende ikke bortgaae!"
79. Det var skjonne Fru Malfred
 Hun ind ad Dørren tren,
 Det var stolten Fru Thore
 Hun stander hende op igjen.
80. "I være velkommen, Fru Malfred!
 Alt fra de Bjergetrolde;
 Jeg vil hjem til Moder min,
 I skal Eders Herre beholde."
82. "I tie qvær, Fru Thorelille!
 I ville lade Eder raade,
 Jeg vil stæde mit Minde dertil,
 Dr. Mogens beholder os baade."

82. Det stede udi Norriges Land,
Hs drages det vel tilminde;

Hr. Mogens han levede atten Aar
Med begge disse to Kvinder.

83. De levede tilsammen i atten Aar
Med Elskov og gaden Billie,
Der var ingen Norriges Mand
Der hørte dem et Ord avskille.

CCXVIII.

Zomfru Gisselmaar.

Iste Vers.

Norgelands Konning og Dronningen med,
Da Snekk'en kunde ikke skride,
De hvilte dennem under Ørkenser,
Til der blæste Bor hin blide.
Zomfuer! G lader af at lege!

2. Konningen staer i Højelost
Og seer han ud i Strand'e,
Der kom en Svend seglende under Ø,
Forgylde da vare de Brande.

Zomfuer! G lader af at lege.

3. Der kom en Ridder seglende,
Hans Segl vare brune og blaa,
Han kasted Anker paa hviden Sand,
Paa Land monne han opgaae.
Zomfuer! G lader af at lege.

4. Hans Klæder de var udaf Silke
 Med røde Guld satte udi Rene,
 Hans Svende bar hans forgylde Skjold,
 Bar sat med ædele Stene.
5. Det var Ulf hin unge,
 Han ganger for Kongen at staae;
 "Er her Nogen inde,
 Der Tavel vil lege saa?"
6. Han tog ud et Tavelbord
 Det skinned som lysen Brand;
 Der var ingen af Kongens Mænd,
 Som Legen kunde vinde fra ham.
7. Det meldte Norgelands Kønning
 Og saa tog han oppaa:
 "Beder I Tomfru Gisselmaar
 I Stuen for mig indgaae."
8. Indkom Tomfru Gisselmaar
 Og stedes hun for Bord:
 "Hvad er Eders Villie, min naadige Herre!
 Eders Maade haver sendt mig Ord."
9. "Hør Du lidet Gisselmaar!
 De Tavle ere Dig vel kjendt,
 Du skal lege en Skaktavel-Leg
 Alt med den fremmede Svend."

10. Herr Alf og liden Gisselmaar
De legte Skaktavel baade;
Den Ridder han gilled den stolte Somfru
Alt med sine listelige Ord.

11. De satte dennem baade til Tavelbord
De legte med Nakket og Hinde:
"Hvad svater I mig, stolte Somfru!
Med Ene vil jeg Eder vinde."

12. Hør I liden Gisselmaar!
Med Ene trolove I mig,
Teg er saa højt af Eten baaren
Teg kan vel være Eders Lige."

13. "Der skal I spørge min Broder ad
Dg saa mine Frender bolde,
I vide det, favren Ungersvend!
Teg har det ikke selv at volde."

14. "Ikke spør jeg Eders Broder ad
Han boer saa langt af Nige;
I love mig selber Eders stadige Tro,
Teg vil Eder aldrig svige."

15. Han fasted et Guldbaand i hendes Skjød
Med Roser og Lilier i Fæste,
Da randt først liden Gisselmaar
Elskovens Sorrig i Bryste.

16. "Tre Vinter skal I mig bide Mø
 Men jeg bryder Bolgen den blaa,
 Siden maa I mig vente til Ø,
 Saa skal vort Bryllup staae."
17. Tomfruen svared: "Teg vil Eder bide
 Med alle mine Frenders Raad,
 Teg vil mig ikke gifte i dem,
 Kunde jeg en Earl end faae."
18. Med Sorrig og Suk i Wre og Tugt
 Den Ridder skiltes fra den Mø,
 Den Tomfro ganger i Højelost
 Den Herre til salten Ø.
19. Hun biede hannem de otte Jar
 Mere og ikke minde.
 Hende bad Ridder og Riddersmænd
 Og hende kunde Ingen vinde.
20. Hende beder Bjørn af Varenæs
 En Ridder over femten Bo,
 Hun visste den Herre baade Wre og Tugt:
 "Hun havde forlovet sin Tro."
21. Herr Alf han segler den salte Ø
 Alt med saa megen Møde,
 Han kom før en Høsdingstad,
 Der monne ham Boren hensøre,

22. Der gjæstet han en Enke
Hun var baade mægtig og rig,
Der blev hans Hjerte med Elskoven bunden,
Det angred ham alle hans Tide.
23. Der draf han en Elskovens Drif,
Han glemte sin stolte Somfrue,
Saa have de Ungersvenne gjerne for Sæb,
De bryde saa gjerne deres Tro.
24. De Tidende spurgtes saa vide om Land,
De spørges til Norges Konges Gaard:
Herr Alf han havde en Enke fæst
Og havde sit Bryllup gjort.
25. Alle sad Dronningens Somfuer
De syede deres Silkesømme,
Foruden Gisselmaar den veneste Mø,
Hendes Øjne de randt i Strømme.
26. Det var Somfru Gisselmaar
Og svøber hun sig udi Skind,
Saa ganger hun udi Højeloft
For Norgelands Dronning ind.
27. "Jeg var Kloster lovet
Førend jeg var født paa Jord;
Hør I det, min naadige Frue!
I give mig Drøv nu.

28. Jeg var Kloster given
Udi saa stor en Nød,
Hør I det, min naadige Frue!
I Kloster vil jeg døe.

29. De lagde Gabbel paa Ganger graa,
Forgylde vare de Mile;
Saa forte de Gisselmaar til Klosteret ud
Mod alle hendes Frenders Villie.
Somfruer! I lader af at lege!

CCXIX.

Liden Kirstens Dands.

Iste Vers.

"Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dandsen
med mig —

For jeg vender mig om —
En Silke Særk saa giver jeg Dig."
For jeg tænkte der var Ingen skulde kjen-
de mig.

2. "En Silke Særk jeg selv formaaer —
For jeg vender mig om,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Aar."
For jeg tænkte o. s. v.

3. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
Et Par sølvspendte Sko saa giver jeg Dig."

4. "Et Par sølvspendte Sko jeg selv vel formaaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Aar."
5. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
Et rødt Guldsplund saa giver jeg Dig."
6. "Et rødt Guldsplund jeg selv vel formaaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Aar."
7. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
En halv Guldring saa giver jeg Dig."
8. "En halv Guldring jeg selv vel formaaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Aar."
9. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
Et Par sølvslagne Knive saa giver jeg Dig."
10. "Et Par sølvslagne Knive jeg selv vel for-
maaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Aar."

11. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dandsen
for mig,
Min Ere og Tro saa giver jeg Dig."
12. Liden Kirsten hun traad udi Dandsen saa let,
Ja 15 skjonne Riddere dandsede hun træt.
13. Liden Kirsten hun træder i Dandsen saa
haard,
At Blodet over hendes selspendte Sko
staer.
14. De slog over hende det Skarlagens-Skind,
Saa fulgte de hende i Stenstuen ind.
15. De bredede ud den Kappe saa blaa,
Der fødte liden Kirsten to Sønner saa
smaa.
16. Og der ganger Bud for Dan-Konning at
staae:
"Nu ligger liden Kirsten med Sønner to
smaa."
17. Dan-Kongen han ganger for Sengen at
staae:
"Og hvem er Fader til Sønnerne smaa?"
18. "Ja hjelp mig Gud Fader af al min Nød!
Teg veed hverken han er levend' eller død.

19. Min Fader han var saa ufrist en Mand,
Han bygte mit Bure langt nede ved Strand.
20. Han bygte mit Bure langt nede ved Strand,
Hvor alle de Baadsmænd de lagdes til Land.
21. De vare vel otte mit Bure brød,
Men ikkun En af dem min Ere nød."
22. "Og hør siden Kirsten! hvad jeg siger Dig:
Hvad gav han Dig for Wren Din?"
23. "Og han gav mig en Silke Særk,
Den sled jeg med stor Hjertens Bærk.
24. Og han gav mig et Par sølvspendte Slo,
Dem sled jeg med stor Hjertens Uro.
25. Og han gav mit et rødt Guldsplund,
Der fandtes ej bedre i Kongens Land.
26. Og han gav mig en halv Guldring,
Gid han saae Skam hvor han farer omkring!
27. Og han gav mig et Par sølvslagne Kniv,
Krist give de sad i hans unge Liv!"
28. "Og hør siden Kirsten! band ham ikke saa;
Jeg er selv Fader til Sønnerne smaa."

29. Han tog liden Kirsten udi sin Savn,
Gav hende Guldkrone og Dronningenavn.

30. Nu havør liden Kirsten forbunden sin Øvide—
For jeg vender mig om,
Hun sover hver Nat ved Dan-Konningens
Side.

For jeg tænkte der var Ingen skulde kjen-
de mig.

— Kong af Danmark med god råd
— nærmest høres den store konge i land.
— skænker med usædvanlig godhet,
— og gør dem glæde i land.

CCXX.

Paris og den skjonne Helena.

Iste Vers.

Paris han var saa lidet en Dreng,

Han tjente Kong Nilaus for sin Seng,

Væller op Roser! om I vil Paris følge.

2. Kong Nilaus var saa riger en Mand,
Men end var Paris rigere end han.
Væller op Roser! om I vil Paris følge.

3. Paris han var saa riger en Mand,
Vel sju Kongeriger dem aatte han.

4. Vel sju Kongeriger og end et Land;
Ligevel tjente han en anden Mand.

5. Han tjente Kong Nilaus ikke for anden Son,
End for Dronning Helena var saa skjøn.

6. Kong Nilaus skulde i Beding fare,
Dg Paris skulde hjemme tage Landet vare.
7. "Hør Paris! Du est min Frende næst,
Du vogte nu Land og Riger bedst!"
8. Paris han ganger til Smidie,
Han lader Guldharpen vride.
9. Harpen af Sølv og Strengene af Guld —
Sølv leger den Herre saa frydesuld.
10. Paris han tager Guldharpen i Haand,
Dg gaaer i Loftet for Dronningen at staae.
11. Han legte i Timer, han legte i to,
Alt sad Dronning Helena og lydde derpaa,
12. "Heller er I, Paris! nogen Engel lig,
Eller er I Christ af Himmerig."
13. "Teg er ikke nogen Engel lig,
Ikke heller Christ af Himmerig."
14. "Hjelp Gud! Paris! hvor væn I er;
Gud give min Herre var halo saa væn!"
15. "I lader, Dronning Helena! I siger ikke flig!
Der maa ingen Svend være sin Herre lig.

16. Hør! Dronning Helena! hvad jeg sige vil:
J forlade Kong Nilaus og trolove mig!"
17. "Ja gjerne vilde jeg det gjøre,
Bidste jeg, hvor vi i Fred for Kong Nilaus
funde være."
18. "Jo, Trojeborg er fast haade ude og inde,
Der skal os aldrig Nogen ud vinde."
19. "Hvor fulde vi saa megen Fetalie faae,
Det vi vor Livstid funde holde paa?"
20. "Under Jorden der er en halv Mil at gaae,
Der funde vi Øl og Mad nok faae."
21. Mellem Portene er Rum at gaae,
Der kan vi vel syv Pund Korn faae."
22. Saa lod han grave under Jorden med hvi-
den Haand,
Med Rulder at løbe fra Slottet og neder
til Strand.
23. Der blev Gilke paa Jorden lagt,
Dronning Helena vilde til Stranden gaae.
24. Den Sid de komme til Strande,
Da lagde Kong Nilaus til Lande.

25. "Hil staer Du, Paris! min Frende god!
Hvor haver Du faaet den stolte Tomfru?"
26. "J lader det, kjære Herre! tager det ikke
isinde;
Det er Dronning Helenas Ejendomme."'
27. "Aldrig faae jeg nogen Tomfru saa dejlig,
Eller være Dronning Helena saa lig."
28. "J lader, kjære Herre! J sige ikke fligt;
Der er saa meget hinanden ligt."
29. "Da holdt nu, Paris! herude,
Men jeg rider og taler med Dronningen
prude."
30. Kong Nilaus han red, Helena under Toren
den rand,
End kom hun forre til Slottet end han.
31. Den Tid han kom til Bure,
Der stod Dronning Helena saa prude.
32. "Her sidder Du Dronning Helena med hviden Haand,
Aldrig faae jeg ligere end at Du stod ved
Strand."

33. "J lader, kjære Herre ! J sige ikke sligt,
Der er saa meget hinanden ligt."
34. "Hør Du, Dronning Helena ! Allerkjæreste
min,
Wil Du give Paris Din Tjenesteqvind?"
35. "Wil han ikke Andet have for lang Tjene-
ste sin,
Saa gjerne giver jeg ham Tjenesteqvind
min."
36. Kong Nilaus kom til Strandé,
Der stod Dronning Helena paa Sande.
37. Paris han styred' sin Snekke fra Land,
Kong Nilaus han red sin Ganger paa Sand.
38. Dronning Helena hun visiter med Paris's
Hat:
"J sige Dronning Helena tusind Godhat!"
39. Kong Nilaus kom til Bure,
Borte var Helena saa prude.
40. Kong Nilaus han vred sin hvide Haand:
Nu er Helena med Paris af Land.
41. Kong Nilaus lader de Lønnebreve skrive,
Menige Mand lader han i Striden byde.

42. Han bød ikke ud enten flere eller færre,
End alle de som Sværd kunde bære.
43. "Den som ikke haver Son, i Striden kan
staae,
Han lade sin Datter for Sonnen gaae!"
44. Saa tog han med sig sirsindstyve tusinde
Mænd,
Og drog til Trojeborg, at vinde den.
45. Han laae dersor i Vintere fem,
Ikke kunde han vinde i nogen af dem.
46. Han laae dersor i Vintere ni,
Han kunde ikke vinde i nogen af de.
47. Der kom gangendes saa gammel en Mand,
Zachæus Konge saa hed han.
48. "Hvi ligge her saa mange Folk ved Navn?
Hvad heller ville I gjøre Skade eller Gavn?"
49. "Vi have ligget her i Vintere ni,
Vi kunde ikke vinde Trojeborg i nogen af de."
50. "Hjelp Gud! hvilke Daarer maa I være,
Men I ligge saa længe for een Gaard here!
51. Her staaer jeg saa gammel en Mand,
Det siger jeg Eder paa min Haand,

52. Havde jeg været her tre Maaneder sid'n,
Da skulde nu Trojeborg været min.
53. Hvad torde I vel give den Mand,
Som Eder Trojeborg vinde kan?"
54. "Vi ville give hannem baade Sølv og Guld,
Og maale hannem det med Skjepper fuld."
55. "Lader gjøre en Hest af Kobber og ikke af
Bly;
Et Hundrede Hofmænd I sætte deri!"
56. Saa lader Skruer i Benene staae,
Der Hesten kan have at gange paa.
57. Foruden lader ham male med Sølv og
ikke med Guld;
Forinden er han saa svigefuld.
58. Saa lader hannem Isbe for Porten at staae,
Saa snart lade de hannem Porten opgaae."
59. Der kom Bud i Loftet for Paris den Herre:
"Der staaer en Hest for Porten, vi saae al-
drig sūg en førre."
60. Det svarede Dronning Helena: "det er mit
Raad,
I lade den Hest for Porten staae."

61. Det svarede Paris: "det er mit Sind,
J lade den Hest gaae ad Porten ind!"
62. Hesten begyndte at rude,
Gloendes Ild han sprude.
63. Ette Dage Trojeborg brændte,
Før man det rettelig paa hende kjendte.
64. Paris han sværer sit Hoved i Skind,
Saa gaaer han i Loftet for Dronning Helena ind.
65. "Hvad heller ville J med mig døe,
Eller J ville følge Kong Nilaus under D?"
66. "Langt heller vil jeg med Eder døe,
End jeg vil følge Kong Nilaus under D."
67. "Da ville vi drikke Mjøden hin fode,
Og lade hannem fuld vel gløde.
68. Saa ville vi lade baade vore Medianarer
flaae;
End lettere Død kan vi ej faae.
69. Saa ville vi lade Blodet løbe os ihjel,
Besale saa Gud Legem og Sjæl."
70. Saa lode de deres Medianer bløde,
Saa sorgendes ginge de tildøde.

-
71. Det var Kong Nilaus's største Øvide,
At Dronning Helena døde hos Paris's Side.
72. Det var Kong Nilaus end større Harm,
Dronning Helena døde i Paris's Arm.
73. Hvilken fast Gaard maatte Trojeborg være
Baade ude og inde fjern og nær!
74. For den laae firsindstype tusinde Mænd
I ni Aar, og kunde ikke vinde den.
75. De havde ikke vundet den paa min Sand,
Havde ikke kommet den gammel Mand.
76. Den gamle Mand, Gud give hannem Æ!
Han skilte ad baade Glæde og Fryd.
Væller op Roser! om I vil Paris følge.

CCXXI.

Alleghast.

Iste Vers.

Greven han var en Herre saa rig
Udi alle Lande var ikke hans Eig'.

2. Han var ræd som en Hare,
For alt det han saae, bar han Fare.
3. Dog bliver han saa modig i Sind,
At han lader om en Kongedatter bede.
4. Carl Kongens Son svarede et Ord dertil:
"Jeg vil aldrig give mit Minde dertil.
5. Thi han tjente min Fader som en Skjelm,
Han duer slet intet i sin Hjelm.

6. "Sjor røgted han Kongens Heste,
I Kar vil han hans Datter fæste!"
7. Det kunde ikke gjelde Carl Kongens Sons Ord,
Man gav hende bort hendes Broder imod.
8. Carl Kongens Søn, drømte om Natten han laaε,
At han skulde stjæle gaaε.
9. "Gud lade mig finde paa den Mand,
Der bedst i Verden stjæle kan!"
10. Gud lade mig finde Allegast!
For alle Tyve stjæler han fast."
11. Var'le om Morgen'en Dagen var ljuß,
Carl Kongens Søn han red af Gaarden fuß.
12. Der han kom til Borregaards Led,
Der stod Allegast og hvilte sig ved.
13. "Hvad for en Mand mon Du være?
Men Du nu staer saa ledig here."
14. "De monne falde mig Allegast,
For alle Tyve stjæler jeg fast."

15. "Da ville vi svørge os i Staldbredrelag,
At stjæle og røve alle vore Dage.
16. "Vi ville os til Grevens Gaard,
Dg stjæle den Ganger han rider paa."
17. "Og der de kom til Slette,
Da hæppede de dem en Drætte,
18. "Hvilken der skulde de Mure nedbryde,
Og hvilken der skulde gjennem krybe.
19. Allegast skulde de Mure nedbryde,
Han skulde og der igjennem krybe.
20. "Hvor skal vi Grevens Sadel faae?
Der hænge saa mange Bjelder paa."
21. Greven taler til sin Dreng:
"Visk af min Sadel, før Du gaaer til seng.
22. "Morgen skal jeg til Tinge,
Carl Kongens Son at lade hænge."
23. Det svarede Grevinden af stor Nod:
"J lever aldrig Carl Kongens Sons Død.

24. Ifjor var I min Fåders Dreng,
I har gaaer I med hans Datter til Seng."
25. Greven vredes ved det Ord,
Han slog Grevindens Næse i Blod.
26. Ude stod Carl Kongens Søn og hørte derpaa:
"Det skal nu snart en Ende faae."
27. Carl han ind ad Døren tren
Med dragen Sværd i højre Haand.
28. "Nu skal Du aldrig mere
Slaae Konge-Døstre flere."
29. Nu skal Du ikke mere true
Kongens Sønner i Din Stue."
30. Saa tog han Greven i gule Løk,
Hug Hovedet af over Sengestok.
31. "Eig Du nu, det Du faae Skam!
Teg giver min Søster en anden Mand.
32. Teg giver hende Herr Allegast,
Han er en Ridder saa tro og fast."

-
33. Han haver nu Kongens Datter fæst,
Og det skete ikke for Grevens Bedste.
34. De monne ikke andre Thyve være,
End de vilde tugte Greven den hoffærdige
Herre.
35. Men kunde alt Thyveri stig Ende face,
Da skulde der Mange at stjæle gaae.

CCXXII.

R a m u n d.

1ste Vers.

Namund var sig en bedre Mand,
Om han havde bedre Klæder.

Dronningen gav hannem Klæder påastand
Af Blaargarn Bast og Læder.
Saadant vil jeg ikke hå, sagde Namund;
Saadant staaer mig intet brav, sagde Ra-
mund den Unge.

2. "Bast og Blaargarn er værre end Ry,
Det kan Du give Ejenerne Dine."
Frøkenen gav hannem Klæderne ny
Af Silke og Sammete fine.
Saadant vil jeg heller hå, sagde Namund,
Saadant staaer mig meget brav, sagde Ra-
mund den Unge.

3. Ramund gik sig i Stuen ind
Alt til den netteste Skræder:
"Hør Du Skræder baade faver og fin!
Vil Du gjøre Ramund Klæder?"
Hvorfor ikke det, sagde Skræderen;
Da gjør Du megel vel, sagde R. o. s. v.
4. Halvtredssindstyve Alen til Buxetøj
Og femten til Buxeremime,
Det skal Du gjøre mig stærk og drosj,
Om Du skal Buxerne somme. —
Dette er mig meget trægt, sagde Ramund,
Teg kan ikke skræve min Gang, sagde R. o. s. v.
5. Ramund udtakler Skibene sine
Med udslagne Segl ved Strande,
Saa segled han sig over salten Sø
Alt ind paa Sætternes Lande.
Nu er vi kommen her, sagde Ramund,
Foruden stor Besøær, sagde Ramund o. s. v.
6. Ramund gik sig ved salten Søstrand,
Der saae han syv Sætter stande.
"Tager jeg Ramund paa min mindste Haand,
Teg faste hannem langt fra Lande."
Det gjør ikke allene Du, sagde Ramund,
Komme maa I alle syv, sagde R. o. s. v.

7. Ramund tog til sit dyre Sværd,
   Det han kaldte Dymlingen røde,
   Han hug de syv Tætter med een Færd,
   At Blodet randt dennem til døde.
   Der ligge I alle syv, sagde Ramund,
   Alt staer jeg her endnu, sagde R. o. s. v.

8. Ramund gik frem ved samme Hævred,
   Der saae han den store Tætte;
   Halvtresindstyve Allen var han bred,
   Og hundrede var hans Længde.
   Vel er Du bred og lang, sagde Ramund,
   Haver Du Vist at kjempes engang, sagde o. s. v.

9. "Kjære Ramund! Du lad mig leve,
   Og gjør mig ingen Skade,
   Teg giver Dig syv Tønder Guld saa gjæv,
   Og vil Dig i klaren Vin bade."
   Den ottende slunter med, sagde Ramund,
   Dog sabler jeg Dig ned, sagde R. o. s. v.

10. Den første Dag de sammendrog,
   De kjæmpedes med bare Hænder,
   Ramund napped i Tættens Skjæg,
   At Kjødet løsnes fra Tænder.
   Ide griner Du, sagde Ramund;
   Værre seer Du ud, sagde o. s. v.

11. Den anden Dag de sammen lod staae,
 De ginge sammen med Brede,
 Det store Stenbjergr, de stode paa,
 De ned i Veret mon træde.
 Den Leg er vel haard, sagde Fætten,
 Vi begyndte den først igaar, sagde R. o. s. v.

12. Namund tog til sit gode Sværd,
 Som han kaldte Dymlingen dyre,
 Saa hug han Fætten's Hoved højt i Vejr,
 Som fire Par Dren knap kunde røre.
 Jeg mente det bed ej med Skjeld, sagde Namund,
 Det bed alligevel, sagde R. o. s. v.

13. Namund gif sig i Bjerget ind
 Til alle smaa Troldes Gode,
 Saa stride randt Taare de Trolde paa Kind,
 De maatte for Namund græde,
 Græder Du for mig? sagde Namund,
 Jeg græd aldrig for Dig, sagde R. o. s. v.

14. Namund han rykte og sloges omkring
 Alt som den rafkeste Heite,
 Med alle de Trolde han fjørte i Ning,
 Og dennem til Jorden nedfældte.
 Her inde raader jeg brav, sagde Namund,
 Det falder mig saavel i Lav, sagde R. o. s. v.
 2die Del. 2det Afsnit. V

15. Ramund steg ind i Skibet fulb snart,
 Det knagede i hver en Bunke;
 Alle de Baadsmænd i Skibet var,
 De tænkte at de skulde sjunke.
 Vi sjunke ikke her, sagde Ramund,
 Vi segle lige vel, sagde R. o. s. v.

16. Ramund han ladede Skibene syv
 Med Guld og ædele Stene,
 Og segled saa over den Sø saa stiv
 Hen ind paa Kejserens Lande.
 Nu er vi kommen her, sagde Ramund,
 Nu har vi bedre lært, sagde R. o. s. v.

17. Ramund kasted Anker paa hviden Sand,
 Og Stavnen mod Landet lod svinge,
 Selv var Ramund den første Mand
 Som ind paa Landet mon springe.
 Over intet fleer, sagde Ramund,
 Over intet meer, sagde R. o. s. v.

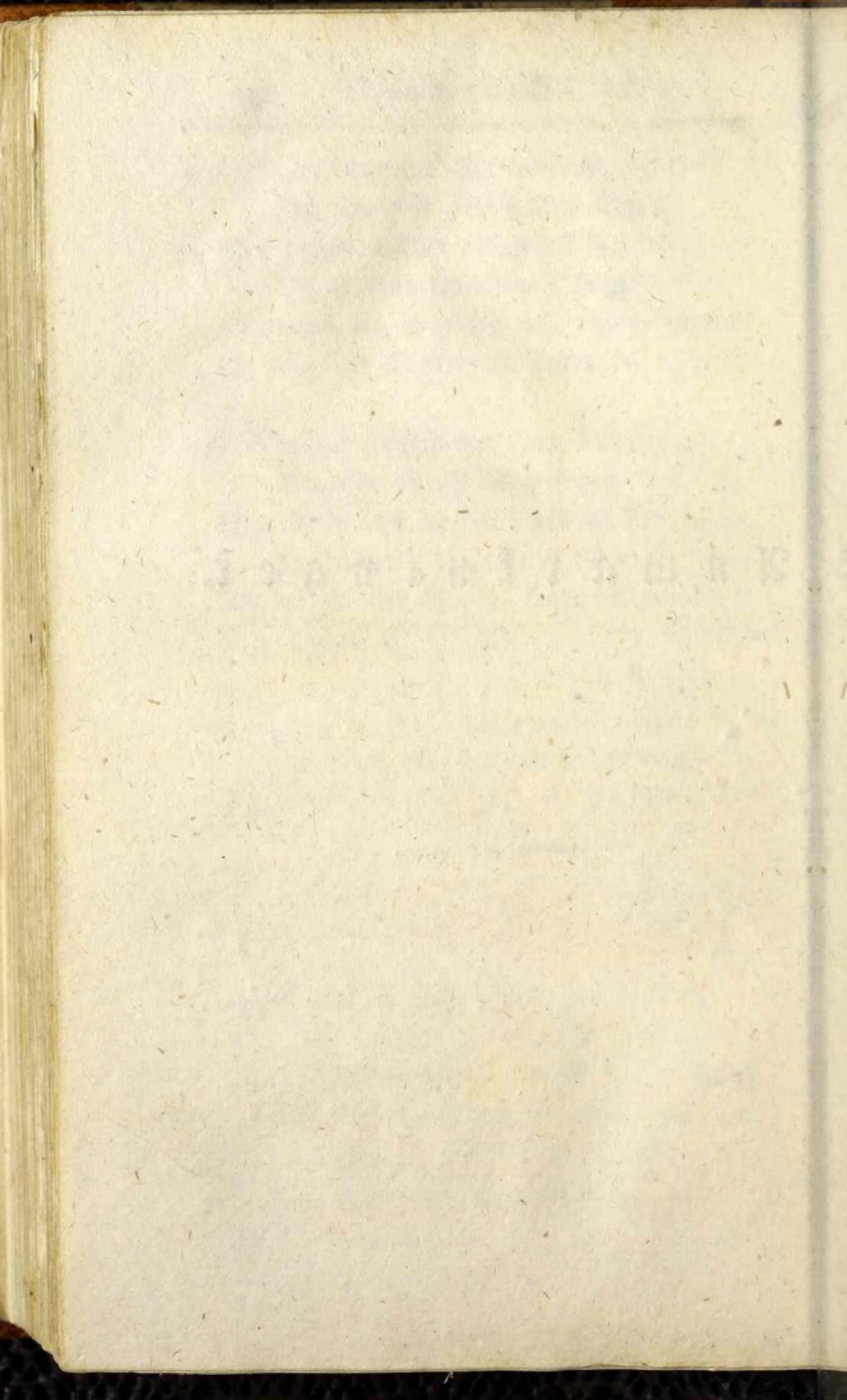
18. Ramund gik sig ad Boldhuset ind,
 Der de legde Bold og Guldtning;
 Alle forskräckedes for Ramunds Skind
 Og for hans grumme Gebærder.
 Bakker Leg er det, sagde Ramund,
 Jeg faaer at lege med, sagde R. o. s. v.

19. Kejseren udaf vinduet saae
 Med Angst og sorrigfuld Mine:
 "Hvo er den Mand i Gaarden mon staae
 Og der saa hæsselig grine?"
 Det er mig; jeg har Lyst — sagde Ramund
 At vove med Dig en Øyst, sagde R. o. f. v.
20. Ramund slog paa sit gode Sværd,
 At Jordens hun gunged og rysted,
 Fuglene daaned og faldt ned til Mark,
 Som tilsorn sjunge paa Øviste.
 Net nu bliver jeg vred, sagde Ramund,
 Kommer Du ikke ned, sagde R. o. f. v.
21. Ramund han gik til Dørren ind
 Med ivrigt Sind og Mod,
 "Jeg skal nu ind i Salen trine,
 Var Jern og Staal end imod."
 Agte Dig nu grant, sagde Ramund,
 Her blir en haarder Kamp, sagde R. o. f. v.
22. Ramund han stodte paa Dørren med Stang,
 At hele Slottet det revned,
 Vindver og Dørre af Bæggen udsprang,
 Og Muren med Jordens blev jævnet.
 Saae Du, jeg flag ind, sagde Ramund,
 Det vil gjelde Dit Skind, sagde R. o. f. v.

23. "Kjær Ramund Du lade mig leve!
 Jeg saae end aldrig Din Lige;
 Min yngste Datter vil jeg Dig giv'
 Og Halvparten af mit Rige."
 Det tager jeg naar jeg vil, sagde Ramund,
 Og saa Din Datter til, sagde R. o. s. v.

24. Ramund tog til sin store Kniv,
 Den han kaldte Dymlingen dyre,
 Saa stilte han Kejseren ved sit Liv,
 At Hovedet sløj femten Mile.
 Jeg mente, den ej bed, sagde Ramund,
 Dog rinder Blodet ned, sagde Ramund den
 Unge.

2 Annær Feninger.

Ligesom zbie Dels 1ste Afsnit indeholdt Ballader eller Viser af et tragisk og sorgeligt Emne, saaledes bestaaer nærværende Afsnit for storstedelen af saadanne Sange og Romantser, der enten i sig selv aande Munterhed og Glæde, eller, om de og — hvilket er Tilsædet med mange — iforstningens skildre Vold og Mord, Sorg og alstens Gjenvordighed, dog til sidst faae et godt Udfald. Og da hedder det i Ordsproget: Naar Enden er god, saa er altig godt.

Hvad Ordenen angaaer, som er fulgt ved denne Tzomes Trykning, da bestaaer den blot deri, at man for det første har taget Peder Syvs Udgave for sig og fulgt den skridtvis; siden kom Naden til Levningerne af Middelalderens Digtekunst; og Tomen sluttes med nogle saa fra Haandskrifter og enkelte Astryk hentede Blandingar.

No. CLXVI.

Ung Axelvold.

Hos Syv II. No. 12. hos Grimm pag. 153.

Haves særligt, i Forbindelse med Oluf Strangesens Vise, trykket 1699. 8vo. uden Trykkestedets Nævnelse.

No. CLXVII.

Orni Unger svend.

Syv II. No. 15.

Man gjenkender i denne Sang en hel Del Træk af den berjende, - af Tydsk oversatte, Vise om en Ridders Søn ved Navn Alexander, som igjen grunder sig paa den ældgamle Fortælling om Amicus og Amelius.

No. CLXVIII.

Knud af Myklegaard.

Syv III. No. 1.

V. 10-15. Disse Stropher forekomme igjen i Romantsen om Torkild Trundesen No. CC, hvor de dog ikke synes saa væsentligen at høre til som her i denne.

No. CLXIX.

Liden Danneved og Svend Trost.

Syv III. No. 5. Grimm pag. 161.

Denne Romantse haves haade i Jørgen Marsvins, Anne Krabbes, og Valentin Renhils haandskrevne Visebeger, og paa dem grunde sig de fra lectio vulgaris afværende Grandringer og Forbedringer.

No. CLXX.

Signild og hendes Broder.

Syv III. No. 6. Grimm pag. 207.

No. CLXXI.

D e t o S ø s t r e.

Syv III. No. 7. Grimm pag. 208.

"Det stod Alt" — heder det i Vedels Indledning — "i en aabenbare Fejde i gamle Dage med saadanne indbyrdes Riv og Drab. Man vidste lidet af Lov og Ret eller derved at udføre sine Sager. Hver hævnede sin Baande paa den Anden naar han saae sig bedst Maaderum dertil."

No. CLXXII.

Søsteren sin Broders Befrier.

Syv III. No. 8. Grimm pag. 210.

Disse tvende Nummere CLXXI og CLXXII har Gram i en skrevet Anmærkning erinbret at de ere gjorte i Grev Geerts Lid, da han herskede i Jylland.

No. CLXXIII.

Buestytteren som Blodhævner.

Syv III. No. 10. Grimm pag. 181.

No. CLXXIV.

Herr Verner og Fru Ingeborg.

Syv III. No. 11. Grimm pag. 150.

Vedels Indledning til denne Romantse — som kan passe til flere — lyder saaledes: "Hvo denne Hr. Verner eller Fru Ingeborg haer været, eller om hvilket Hus dette Lindholm, enten i Skoone, Sjælland eller Sydland, skal

forstaaes, det er altsammen uklart. Lade det saa staae, og domme derom Hver hvad hannem synes. Thi det er ikke muligt, at man saa kan finde rede paa alle disse gamle Digte, at man kan pege! paa og sige: det er skeet her, og det er skeet der, efterdi de vielle Omstænde ere ikke sorte herhos. Og er vel mueligt, Saadant kunde være nofsom overlyst i de Dage som Digten er gjort og Gjerningen været nylingen skeet og standen udi sørse Hukommelse og Mandeminde."

No. CLXXV.

Kong Gørels Datter og Grev Henrik.

Syv IV. No 11. Grimm pag. 101.

Her ligger unægtelig, som baade Syv og Grimm har lagt Mærke til, Sagnet om Signe og Habor til Grund for denne Romantse, kun med den Forskjel, at Ulting faaer her et godt Udfald. Nogle Læsemaader, som forekomme, forskellige fra Syvs, grunde sig paa Christenske Juls Bisebog.

No. CLXXVI.

Hittebarnet.

Syv IV. No. 16. Grimm pag. 244,

No. CLXXII.

Stjøn Anna.

Syv IV. No. 17.

Haves hørskilt trykt flere Gange. Den ældste Udgave er ventelig den af 1671 uden Trykkesteds Nævnelse, 4 Bla-

be i Octav. En Omarbejdelse deraf af Digteren G. Lund
paa Fører er indrykket i Minerva 1799. II. p. 334, og hers-
hos den Grindring, at den af alle Kjæmpeviserne er slet-
test digtet, endstjønt Emnet er saa herligt. Jamieson
har i det Volumen af sine *Popular Ballads and Songs*
leveret en ordlydende Oversættelse af Peder Syvs Skjøn
Anna. Han anmærker Ligheden i Henseende til Indhol-
det imellem den og den berømte *Lord Thomas and fair
Annte* samt hans egen *Lady Jane*, og lægger derpaa til:
"In the scotish Ballad of *Lady Jane* there ere many
fine touches of nature and pathos; and the few wild flow-
ers of poetry, which the rustic Muse has scattered
over the narrative, seem to have been some time or
other gathered on true parnassian ground; but the hand
that culled them has long since been cold, and the lape-
se of time, and want of cultivation, have deprived them
of much of their original beauty and fragrance. — The
same may be said of *Skjön Anna*, in which there is,
moreover, a consistency, a regularity, and an histori-
cal verisimilitude, which seem to mark it for an origi-
nal; while, on the other hand, the occasional irregu-
larities of the measure, the inaccuracies of the rhymes,
and general cast of the diction, shew its antiquity, and
how much it has lost in the hands through which it has
past." Saavidt Jamieson.

De her anbragte Læsemader, som variere fra Syvs,
ere meddelte af Hr. Auditeur Rasmussen, som har havt
to forskellige enkelte Ustryk for sig, begge "trykte i dette
Aar" formodentlig i Thieles Officin, og hvoraf den ene i
Henseende til Udrykket er temmelig meget afgivende fra
den almindelige Udgave. Begge hans Udgaver læse i 4de

Strophe Byrd, som muligen er bedre end det antagne "Blod." Ligeledes i 14de og 16de Strophe dejlige for "dydige."

No. CLXXVIII.

Hr. Orm og Tomfru Sølverlad.

Sv IV. No. 19.

Ligheden imellem denne Visse og hin om Marsf Stig er i øjnesaldende, og anmærket af Peber Sv. — De her forekommende Læsemaader, som afvige fra Sv's, grunde sig paa Christentse Juls Manuscript. Sammesteds faaer Begivenheden et ganske andet Udfald, da her istedenfor de 3 sidste trykte Stropher læses følgende tre:

"Jeg maatte være i fremmede Land
Med Hustru og Børn smaa;
Saamænd ved! Dannerkonning!
Det skal ikke længe saa staae.

Gel op alle mine Mænd!
I spare ikke Sværd eller Kniv!
I spare ikke Dannerkonning
I tage hannem aflag'!"

Ded blev Dannerkonning,
Det var saa ynklig et Mord;
Saa glade vare Hr. Orms Frender,
De ride med hannem til Mode.

No. CLXXIX.

S a m s i n g.

Syv IV. No. 20. Grimm pag. 106.

Denne Roman ses Indhold forestaaedes i Vilkinasage pag. 3=6. Helten hedder der ikke Samsing men "Samson." Dette Navn belægges han ogsaa med i en saarfistt Udgave, hvorfra den ældste Tryk er af 1697, og en senere hos N. C. H. i Auditeur Hasmussens Eje, som deraf har meddeelt Varianter.

No. CLXXX.

Iver Lang og hans Søster.

Syv IV. No. 21. Grimm p. 216.

Den begynder i Anne Krabbes og Karen Christens batters Bisebog :

Der gaaer Dands i Enge o. f. v.
i Comtesse Christianas :

Det var om en Midsommers Nat o. f. v.

B. 90-91. Imellem disse to Vers har saavel Comtesse Christianas som Anne Krabbes Haandskrifter følgende Strophe:

I Norge der er jeg født og baaten,

Der er mine Klæder til mig faaren.

Paa Grund deraf er det da at Anne Krabbe i Øpftisten kalder det "en meget snauk gammel norsk Wise."

B. 102. Indholder aabenbare en Bebrejdelse for Nagthomhed i Skakspillet, og den valgte Læsmaade grupperer sig paa Codices. Anne Krabbe har end videre tilføjet en Strophe af samme Indhold, saaledes:

"Ridder spilder Du for en Fiende;
Du plejer dog altid Tavel at vinde."

No. CLXXXI.

Haagens Dands og Nvad.

Syv IV. No. 25. Grimm pag. 134.

B. 11-12. Imellem disse to Vers har Anne Munkes
Bisebog følgende Uttringer af Dronningen:

"Jeg passer ikke paa de falske Klaffer;
Christ give dem Meen!"

Saa kør haver jeg Helt Haagen
I Skjorten smaa,
Som jeg haver Dannerkongen
Med Kronen paa.

Saa kør haver jeg Helt Haagen
I Skjorte ene,
Som jeg haver Dannerkongen
Med alle sine Bene."

No. CLXXXII.

S i g n e l i l l e.

Er meddelt af Hr. Stenbloch, og anset for passende at kunne sættes istedenfor Syvs IV. No. 28, som er af samme Indhold. Det Gyoske Ustryk foresindes i Oversættelse hos Grimm pag. 116.

No. CLXXXIII.

Malfied og Salemand Thgesøn.

Sv IV. No. 29.

B. 3. Dette Vers læses i Universitetsbibliothekets Codex anderledes, og maafsee rigtigere:

Han rev sonder hendes Klæder

Han drog hende i sit Haar;

Han kunde hende ellers aldrig have saet,

Den ædelige Spejl saa klar.

No. CLXXXIV.

Stolt Ingeborgs Forklædning.

Staer hos Sv IV. No. 31. Haves paa Thysse saavel af Grimm pag. 123 som af Haug i Idunna und Hermodé 1812 No. 26.

Ligheden imellem denne Sang og en hos Percy i hans Reliques har Grimm gjort opmærksom paa i sin Fortale pag. XXXII.

No. CLXXXV.

Liden Kirsten sin Fæstemande Besrier.

Sv IV. No. 33.

No. CLXXXVI.

Gangerpilten.

Sv IV. No. 56. Grimm pag. 414.

Denne Romantse haves ogsaa paa Svensk trykt i Gefle 1801 og begyndet saaledes:

Jungfrun sat i Kammaren,
Och sydde Gul på Skin,
Så kom en liten Båtsman
Der tultandes in.
Men de spelte, de spelte Guldtarning.

"Hör Du lilla Båtsman!
Hvad jag säger Dig:
Å har Du Lust at spela
Guldtarning med mig?" o. s. v.

Det første Vers i Svensken synes vistnok at savnes i Peter Enchs Udgave, og dog synes bemeldte Vers at være et tillag af en senere Haand. —

I Dansken synges den gemeenlig med det Omqvæd:
For de spillede, de spillede Guldtarning.

No. CLXXXVII.

Herr Nielus fører Bruden hjem.

Syv IV. No. 52.

No. CLXXXVIII.

Herr Nielus og Mettelsil.

Syv IV. No. 53.

No. CLXXXIX.

Hertug Henrik og Tomfrau Malfred.

Syv IV. No. 55. Grimm pag. 135.

Indholdet stemmer overeens med næstforegaaende. —
Den Forandring som er foretagen i 5te Vers, grunder sig

paa Sophie Sandbergs Bisæbog. Anne Krabbes Læsemæ-
de er som Gyrs.

No. CXC.

Herr Carl og Tomfrau Rigmor.

Sv. IV. No. 56.

Her er efter det samme Thema, som ligger til Grund
saavel for Signe og Habor, som for CLXXV her foran.

B. 30. Ifølgenfor denne Strophe har den Sand-
bergste Codex følgende tvende:

”Hør I det, unge Hr. Carl!

”I tor det Intet vente;

”Teg er lovet i Kloster,

”Imorgen skal de mig hente.”

”Hør I Tomfrau Rigmord!

”I sove hos mig i Nat!

”Wil I siden i Kloster,

”Teg fører Eder tid saa bradt.”

No. CXCI.

Esbern og Sidselille.

Sv. IV. No. 58.

Denne Romantse maa have været meget afholdt, da
man har særlige Aftryk deraf af følgende Kærlinger 1687,
1705, 1710, 1718, foruden en Del nyere ”trykte i dette
Åar.”

Disse separate Aftryk ere paa en Maade Forkortning-
er, og variere noget fra Gyrs Udgavez for Ex. ogsaa
gdie Del. 2det Afsnit.

deri at de have i Spidsen denne, Sagen ganske uvedkomende, Indledningsstrophe som Syv omtaler i sin "Anmærkelse:"

Gissen den tager sin Fede i Vand,

Og Ornen op under sin Kloeb.

Herre Christ give mig en Staldbroder sand

Naar jeg skal sætte min Bo!

Nu længes den Herre af Landet hjem til sin
Kjæreste.

No. CXCII.

B r u d e b y t t e.

Syv IV. No. 69.

No. CXCIII.

Hr. Oluf og stolt Mettelille.

Syv IV. No. 61.

No. CXCIV.

Ingefred og Gudrune.

Syv IV. No. 62. Grimm pag. 195.

Syv anmærker i sin "Forklaring" at saaledes som han har ladet Bisen trække har han funden den eenslydende i twende gamle haandskrivne Bøger; thi ellers, lægger han til, ere de gjerne ulige. Denne sidste Anmærkning maa man aldelcs sande med ham, da den haves paa een Maade i Anne Krabbes Bog, paa en anden i Dorothea Thots, og atter paa en anden i Magdalena Sibylla Barnewitz's.

Themaet, som saa idelig er varieret under enhver Pen, er det af Romanen om Tristan og Isaldis bekjendte, at en Brud som ikke er Mo faaer en Veninde til at gaae i Brude-seng i sit Sted. Samme Begivenhed forekommer ogsaa i det Stenblochske Eventyr i Idunna for 1812, saavel som i Romanthen om Torkild Trundesen her nedenfor under No. CC.

No. CXCV.

Magnus Alf Greves Søn.

Leveres efter Syv IV. No. 63 sammenlignet og forbedret ved Hjælp af den Sandbergiske Codex.

Lesemaaden "Alf Greves" istedenfor Aalegrevens har ogsaa Mebhold i Dorothea Thots Codex.

No. CXCVI.

Herr Lave og Herr Jon.

Syv IV. No. 64. Grimm pag. 132.

Et særligt Aftryk efter Peder Syv med tilhørende Musik, zirlig Tryk, er udkommen i Kjøbenhavn s. l. & a. under Opført af Brudevers til N. N. uden at man ved Udgiveren eller Anledningen. Det Hele med denne Udgave har Udsende af at være et lunefuld Ettblad.

Man har ellers Romanthen ogsaa separat trykt med nogle Stropher, som indeholde en hos Syv manglende Indledning til Historien, og vel fortjene at anføres her:

Hr. Peder han kommer fra Tingé hjem —

I ere vel bon.

Liden Kirsten hun gaaer sin Fader igjen,

At spørge om Jon.

I binde op Hjelm af Guld og følge Hr. Jon.

"Velkommen, kjære Fader, fra Tingé hjem —

I ere vel bon.

Hvad Tidende sortes paa Tinget frem

Alt om Herr Jon?"

I binde op Hjelm o. s. v.

"Det var den Tidende allerbedst,

I ere vel bon:

Den rige Herr Lave haver Dig fest,

Og ikke Herr Jon."

I binde op Hjelm o. s. v.

"Haver end rige Herr Lave mig fest,

I ere vel bon.

Da bliver det just ikke for hans Best,

Om lever Herr Jon."

I binde op Hjelm o. s. v.

Tidend de Ord udtalede var,

I ere vel bon.

Da kom Herr Lave ridend' i Gaarb,

Men ikke Herr Jon.

I binde op Hjelm o. s. v.

Herr Lave han lader sit Bryllup bo,

I ere vel bon.

Herr Jon han lader sin Ganger slo,

Jeg vil med, sagde Jon.

I binde op Hjelm af Guld, og følge Herr Jon.

Man har tvende Imitationer af denne Bise; en gammel, som Sandvig har indført i sine Levninger af Middelalderens Digtekunst under No. 15, og en ny af Baggesen, indført paa Sydsk i hans hos Cotta i Lübingen udgivne Taschenbuch für Liebende auf das Jahr 1810.

I Norge synes denne muntré Bise med nogle Forandringer, som erfares af en Udkrift, Hr. Pastor Drejer i Uttersen, som med megen Tver har bidraget til dette Verks Fremme, har nedsendt, og hvoraf de to første Strofer hede saaledes:

Herr Lagje tjena i Kongjens Gaal

Som de va no von!

G 13 Maana aa berte ejt Kar.

"Ejen trut no!" sa'n Jo.

Aa om de ska "køsse mæk roden Gull!

Ek følgje met! sa'n Jo."

Herr Lagje, han brygga aa blainna no Vln,

Som de va no von!

Aa ba saa alle sin' Grainna te sæk

Førutan han Jo.

Ek binne op Hjelm me røden Gull;

Ek følgje me! sa'n Jo.

Den svenske Recension har temmelig Lighed med den norske. Der er en Udgave deraf trykt i Gefle 1801, hvil hvile tvende første Vers lyde saaledes:

Herr Lager han tjente i Konungens Gård —

I waren wål mo —

I femton Weckor og bertil et År.

Tjena troget, sa Jon.

Aa wân då ska kost mej då rødeste Gull,

Jag føljer, sa Jon.

Han hente der ikke så mycket för lön,

I waren väl mo —

Th Konungens Dotter var honom fast frjön.

Du blir narra, sa Jon.

Ta wan då ska kost mej då rödaste Gull,

Taz följer, sa Jon.

No. CXCVII.

Herr Eskil og liden Kirstin.

Syv IV. No. 66.

Heraf har vi en Udgave for os trykt i Kjøbenhavn

1681. Et endnu meget ældre Astryk, ogsaa prentet i Kjø-

benhavn 1666, ejer Hr. Secretair Thomée i Stockholm.

I Henseende til det Locale for denne Visse og til de 9

Møller som nævnes i 4de Strophe, gjør Syv følgende

"Forklaring:" "Her menes det Lindholm, som ligger her

i Sielland ved Borrevejle, og var det gamle Lindholm

bygt paa det Bjerg lidet fra det ny Lindholm hvor endnu

sees Levningerne af den ødelagte Bygning; item den store

Lind, hvorom tales i denne og flere Viser. De 5 Møller

ere endnu ved Magt, og Stederne kjendes hvor de 4 have

været."

No. CXCVIII.

Fomfru Gundelille og Hr. Palle.

Syv IV. No. 67.

Bed denne Romantse har Syv kun en kort "Anmærk-

ning." Derimod er Anne Krabbe i sin haandskrevne Vi-

sebog desto udførligere. Man høre: "En smuk gammel

Vise; er lagt om en Tomfru ved Navn Tomfru Gunber-lille, som skal have boet paa Sødring; og var det i de Dage, der var saa faa Kirker til; thi hendes Sognekirke var Skjerring Kirke, som ligger paa to Mile nær Aars og to Mile her fra Stenalt, og liges af gamle ublevede Folk, at hendes Bedested var her ubi Stenaltlund ved en stor Bøg som endnu findes Vaaben paa samme Bøg; hvor en Ridder ved Navn Hr. Palle engang kom til hende, som denne Vise videre om formelder. Og kaldes samme hendes Kirkevej her igjennem Stenaltlund endnu Tomfru Gunders Vej, og han skal have boet paa en Gaard, hedder Gammelgaard i Bibel Mark."

I separate Ustryk har vi af denne Vise følgende Ejs-
benhavnske Udgaver for os 1679, 1683, 1686, 1692, 1697.
Den fører der følgende Opskrift: "Tomfru Gunders Vise
af Sødrings-Gaard, sjunges under den Tone: Det var
ungen Ulf van Tern." (conf. Suhms Danmarks Historie
V. S. 123.)

No. CXCIX.

Herr Lovmand og Herr Thor.

Syv IV. No. 68. Grimm pag. 213.

Særskilte Udgaver ere: en prentet 1683, en 1689, og
en "prentet i dette Aar" med Underretning, at den sjun-
ges under den Tone:

Hr. Peder og hans vænne Gemal —

Den Elske ville vi nu gjemme.

Grimm anmærker, at som Ingerlille her lover at vente
ester Lovmand i 9 Aar, saaledes lover Nymerild Siegfried
Horn at bie efter ham i 7, og han kommer ogsaa, liges

gesom hin, igjen til rette Lid. — Peder Syv siger: "Hér gjøres saa godt et Skifte, at de paa begge Sider ere vel fornøjede. See og tilforn 59de Vise af samme Indhold." 59 er hos os No. CXII.

No. CC.

Torkild Trundesøn.

Denne berømte Romantise hvoraf Madame Buchholm har givet os den i det norske Selskabs Poetiske Samlingers 2det Stykke indrykkede Heroide, er hos Syv IV. No. 69, og særskilt trykt 1681, 1706, 1713 og flere Gange. Paa svensk haves den ogsaa, med den udtrykkelige Meldelse paa Titelbladet at den er Oversættelse af Danskien.

B. 43 = 49. Om disse Vers blev ovenfor S. 344 yttret den Menning, at de synes her at have listet sig ind fra No. CLXVIII, B. 10-15, hvor Handlingen mere nødwendigen udkræver dem.

No. CCI.

Grimer og Glob.

Syv IV. No. 85.

Er en svag Imitation af Thorkild Trundesen, og forvarer med Moje sin Plads i Samlingen.

No. CCII.

Svend og hans Søster.

Den er hos Syv IV. No. 70 og paa Thibaut saavel hos Grimm pag. 117, som af Prof. Sander i Hr. Østs Litte-

raturblade for 1798, December No. 3. Paa Islandſe i de Magnæanske Haandskrifter No. 147 i Octav, begynder den følgedes:

"Jomfru geck til Brunna,
Hun bleikir sín hviten Twinna."

I stedet for Omqvædene hos Syv staar her efter 1ste Linie:

"Par er á fjöldu kalla"

og efter den 2den Linie:

"Dagur sagur prydir Veröld alla"

I Svensken heder Begyndelsen efter Hr. Pastor Afselii Manuscript følgedes:

Jomfrun hon gängar til Sjöastrand —

Glöm aldri bort mej —

Där mötte henne en ung Ådelman.

Men Linden gror ute på fager D.

L. II = 12. Herved gjør Syv den Anmærkning: at "den Ringen kaldtes Sjæleringen, og mangesteds hos os paa Landet er brugt indtil for nogle Aar siden, da, saa tidlig Aanden udgik af Mennesket, løb de strax til Kloken, og ringede nogentid hen, imedens, efter deres Mening, at Sjælen foer til Himmels."

No. CCIII.

Kirstenlille af Fyn.

Syv IV. No. 72.

"De Breve" — siger Syv — "som skulde tilført Kirstenlille Døden, tilsøre hende Livet og den højeste Ere, i det de snildeligen omskrives og forandres af hende og hendes Medfølgere. Saal gjorde Amleth ogsaa med de Bre-

ve, Gengo havde givet ham til Kongen af Engeland, hvorom Sapo vidtfløstigen. Saabant Exempel haver og Simon Majelus i sin latinse Bog, Hundedage kaldet."

No. CCIV.

Det hurtige Svar.

Syv IV. No. 73. Grimm pag. 124.

Til denne Visse, hvis Lighed med en engelsk i *Scotish Songs*. London 1794. I. 231 saavel som med en spansk Romanze i *Romancero, de Amberes*. 1555. pag. 298. Grimm pag. 518-19 har antegnet, er der betydelige Varianter, som ere os meddelte af Hr. Auditeur Nasmussen. For det første at Omqvædene hede saaledes:

Malfred min Frue —

og

Thorelil, Thore ligger og lurer.
Dernæst, at i hans Manuscript ved Søsterens Nepliker tilføjes Broderens Duppliker, hvilke der hos Syv intet Spor haves til. Saaledes f. Ex.

"Hvad er det for en Ganger graa —

Malfred min Frue —

Hver Morgen for Din Port mon staae?"

Thorelil, Thore ligger og lurer.

"Det er slet ingen Ganger graa;

Malfred min Frue —

Det er min Faders Hindre smaa."

Thorelil, Thore ligger og lurer.

"Er det Din Faders hindet smaa —

Malsfred min Frue —

Med Sadel, Bidsel, og Skaberaque paa!"

Thorelil, Thore ligger og lurer,

Hvad er det for Børneskrig,

Som hver Nat høres i Buret Dik?

Det er slet intet Børneskrig.

Det er min Guldharpe jeg staar paa.

Er det Din Guldharpe Du staar paa

Med gule Lister og Svob omkring?

Dette stemmer overeens med den norske Udgave, at man
saa skal kalde en Afskrift, meddelt af Bibliotheksma-
nuensis Hr. Widerøe, hvori det hedder:

"Hvad er det for to Par Sko —

Malsced min Frue —

Hver Morgen for Din Seng mon staae?"

Thorelil, Thore ligger og lurer,

"Det er slet ingen to Par Sko, —

Malsfred min Frue —

Det er min Ternes Løsler smaa."

Thorelil o. s. v.

"Er det Din Ternes Løsler smaa —

Malsfred o. s. v.

Med høje Hæle og Sned for Taa!"

Thorelil o. s. v.

"Hvad er det for en liden Kind —

Malsfred o. s. v.

Hver Morgen hviler i Armen Din?"

Thorglil o. s. v.

"Det er slet ingen liden Kind,

Malfred s. f. v.

Men det er liden Nakke min."

Thorelil o. s. v.

"Er det liden Nakke Din

Malfred o. s. v.

Med Silkehue og Clint omkring!"

Thorelil o. s. v.

No. CCV.

Somfru Kragelille.

Denne Vise som er Syv IV. No. 76, har en aabenbare Lighed med, og er som en anden Recension af, Syv IV. No. 4, den Grimm har leveret paa Thidse i sine altdanske Seldenlieder pag. 35. febus. Hans Anmærkning. S. 498.

No. CCVI.

Hr. Normand og liden Kirsten.

Syv IV. No. 80. Grimm pag. 212.

No. CCVII.

Karl Hovding.

Syv IV. No. 81.

De her anbragte Forandringer grunde sig dels paa den morsvinste haandstrevne Visebog og dels paa den ældgamle der har form af et hjerte.

Syv ter ikke bestemt sige, hvilket Ravnss her egentlig menes. Anne Krabbe paastaaer ligefrem, at det er Ravnss i Sjælland, som Claus Daae nu ejer, 1612.

Karl Hæddings Djervhed har, efter Syvs Anmærkning, givet Anledning til et Ordsprog, som endnu er giængse: "det er en svær Karl Hædning."

No. CCVIII.

Herr Peders Formaninger.

Er taget af Dorothea Thots Codex, istedetsfor Syvs IV. No. 83, der har udseende af blot at være et Fragment, og næsten er som Slutningen af Tragica No. 14 her foran No. CXXII, conf. Levninger af Middelalderens Digtekonst 2det Hæste No. 9.

No. CCIX.

Herr Helmer Blaa.

Syv IV. No. 84. Grimm pag. 166.

Berset 10 angaaende ansører Grimm pag. 522, at den Bod som forlanges — højre Haand og venstre Hod — den kræver ogsaa Overgen Laurin i Heldenbuch, og Gramleif i Walkinasaga Cap. 35. pag. 82. Samme Straf forekommer ogsaa i *L'histoire de Giglan et de Geoffroy de Mayence* chap. 17.

No. CCX.

Tyge Hermandsen og Nilaus Benditson.

Syv IV No. 95. Grimm pag. 137.

De forekommende Forandringer ere hentede fra Wike Bilde's Bisebog.

No. CCXI.

Svar som Tiltale.

Er taget af Levningerne af Middelalderens Digteskonst iste Hæfte, hvor den staer under No. 2. Den er tillige jævnført med Afskriften i den Uruppe Cover. (conf. Recensionen af Levningerne i den danske Litteraturjournal III. 2. S. 89.)

No. CCXII.

Klosterranet No. 5.

Er ligeledes taget af Levningernes iste Hæfte, hvor den er No. 4. Den staer tillige saavel i Christense Juls som i Mune Munks Bisebog, og er ogsaa særskilt trykt, men med Forandringer 1686. conf. Syvs IV. No. 98. Blandt de historiske Romanter i æden Tome findes allerede 4 som have Klosterranet til Mune. Denne nærværende er altsaa No. 5. Det er denne, som Johnstone, i Anledning af Kronprindessens Lovisa Augustas' Formæling, oversatte paa Engelsk og tilligemed den danske Original lod trykke i Kjøbenhavn 1786*) under Titel *The Robbing of the Nunnery or The Abbess outwitted; a danish Ballade, translated into english in the style of the sixteenth century.*

No. CCXIII.

Somfru Ellensborg.

Er i Levningernes iste Hæfte No. 12.

*) 46 Sider i Quadragesimp Octavos (eller Besslommere) formar.

No. CCXIV.

Taalmodigheds Sejr.

Sammesteds No. 14; leveres her med Forbedringer af Anne Urups, Christence Tuls, Dor. Thots, og Anne Krabbes skrevne Bisbøger.

Scenen for denne Begivenhed sætte Somme i Skaane; see Suhms Samlinger til den danske Historie I. 110, og Sjöbovg's Samlinger om Skåne 1ste Hæfte. S. 104. Anne Krabbe derimod beretter, at Ove Stisen — saaledes har hun istedenfor Lave Stisen — ejede Østrup og Espen Ottesen Bolhave i Sønder Haldherred, ved Øster Ulling og Vester Ulling i Jylland — "og var jeg Anne Krabbe, sal. Jacob Bjørns til Sterkalt, selv personlig paa begge Stederne i det Aar 1592."

No. CCXV.

Ellensborg og Herr Tennus.

Af Levningernes 2det Hæfte No. 10.

No. CCXVI.

Ingerlille og Herr Tord.

Fra samme Kilde, No. 15.

No. CCXVII.

Malfred og Mogens.

Haves i Anna Krabbes og Dorothea Thots Bisbøger, og er derfra aftrykt i Idunna, Nytaarsgave for 1812, pag. 22-47.

No. CCXVIII.

Somfru Gisselmaar.

Stacer i Anne Krabbes saavelsom i Morten Nenbergs og andre Visebøger, og er optaget i Samlingen, da den ikke just er rig paa Sange, hvor Stenen, som het i den næstforegaaende, er i Norge.

No. CCXIX.

Liden Kirstens Dands.

Er meddelt af Hr. Plesner, og tages især med for sin Smukke Melodies Skyld, thi i Grunden synes det at være en senere Composition, hvortil Ingredienterne især haves i Syvs IV. 28 og 62 (hos os CLXXXII. og CXCIV.)

No. CCXX.

Paris og Helena.

Er mange Gange trykt under Titel: En lystig og skjon Visse hvorledes Paris bortsørte Selena, og hvorledes Troyeborg blev vunden. Den ældste Udgave er prentet i Kjøbenhavn af Mas Bingaard 1572, og er et Exemplar deraf i det Hjelmstjernestes Bibliothek. Siden er den trykt 1581, 1674, 1695, 1710, 1711 og endelig flere Gange "i dette Aar." Den haves ogsaa paa Svensk, trykt i Gesle 1799, med følgende Begyndelse:

Paris han war en liten Drång,

Han tjente Konung Menelaus alt for sin Sang,

Waller up Roser, om I wiljen Paris følja.

Dette Vers citeres ogsaa af Messenius i hans *Disa* som
udkom i Stockholm 1635.

No. CCXXI.

Allegrsst.

Er taget af Dorothea Thots Goder, og leveres dels
som et Bidrag til Herr J. Grimms lærde Undersøgelse
"Ueber Karl und Elegast" i Museum für aldeutsche Li-
teratur 2ter B. 1stes Stuck S. 226, dels for bog i een Ros-
mantise at have opbevaret Mindet om den af menige Mand
fordum saa yndede Roman om Besser Carl Magnus og de
solv Jævninger.

No. CCXXII.

Ramunds Bise.

Denne muntre Baggatet (der seer ud til at skulle være
som en Parodie paa visse af de egentlige Kjæmpaviser) er trykt 1725, 1729 og østere. En svensk udgave fra 1802 har denne Titel: *Ei gausta lystig Kjæmpavisa om den starka och dristige Ramunder*, og det 1ste Vers:

Ramunder han wore sig en bättre Man,

Om han hade hådte Kläder;

Drotningen gaf honom Kläderna ny

Af Bast och Blaggatne grofwa.

Läcke wil jag intet ha,

Gade Ramunder;

Läcke står mig intet bra,

Gade Ramunder den Unga *).

* Denne lastemandede "Ramund den unge" synes rigtigere

I Ramunds Bise er der nogle Træk, som temmelig stemme overeens med hvad der forekommer i en Romantse i Marsvins Codex, der begynder:

Kongen han haver en Datter,

Hun er baade ung og snild o. s. v.

Helten heber her Nanild. Omqvædet afvexler efter Omstændighederne, f. Ex.

Det bliver vel godt, sagde Nanild.

Var jeg saa viis! sagde Nanild.

Saa vil jeg og gjøre, sagde Nanild.

Nogle Steder af Bisen maa staae her til Prøve:

Det var ungen Nanild

Ganger for sin Moder at staae:

"O Moder! giver mig Klæder;

De Svenne lægge mig for Had."

Saa tog hun frem en Blaargarns Bæb.

Det var ungen Nanild

Han i fremmer Stavn stod,

Han hug vel femten Kjemper ihjel,

Saa fasted han dem overbord.

Det da meldte den liden Kjempe

I Ringkjorte som han stod:

"Du töv nu, ungen Nanild!

Men jeg øser ud det Blod."

end som det hed i alle de ældre Udgaver i Danske:
"sagde Ramund til den Unge." Udentvil er desuden
Originalen enten norsk eller svensk, saa vi paa Dansk
blot har en Oversættelse for os.

Reg i s t e r.

	B.	Side
Broder spurgde Søster ad. No. CCIV.	.	228
C.	C.	
Carl Høfding han sidder paa Ravnsø. CCVII.	.	239
D.	D.	
Datter spurgde hun Moder. CLXXII.	.	37
De Kongens Mænd ride paa Bolde. CLXVI.	.	3
De Ledingsmænd lagdes under H. CCVI.	.	236
De Nøvere vilde sjæle gaae. CLXXVII.	.	59
Den Frue Falder ad Ternen sin. CLXXXII.	.	104
Der gaaer Dands paa Tofte. CLXXX.	.	87
Der skulde et Bryllup i Vestervig være. CCXV.	.	286
Det da var den gamle Greve. CLXVII.	.	9
Det var liden Kirsten. CLXXXV.	.	119
Det var silde om Aften. CLXXXIX.	.	134
Det var ungen Hr. Carl. CXC	.	139
Det var Hr. Peder. CXCII.	.	152
Det var Magnus Ulf Greves Søn. CXCV.	.	163
Det var Tomfru Gunderlille. CXCVIII.	.	175
Det var om en Løverdag. CCX.	.	254
Det var sjonne Ellensborg. CCXIV.	.	275
E	E	
En Tomfru sender sin Ullerkjæreste Bub. CLXXXVII.	.	126

	C.	Side
Greven han var en Herre saa rig. CCXXI.	.	329
	S.	
Herr Carl sidder over Tavelbord. CCV.	.	231
Herr Esbern tjener i Kongens Gaard. CXCI.	.	145
Herr Helmer Blaa rider sig i Rosens Lund. CCIX.	.	251
Herr Lave han kom fra Tinge hjem. CXCIII.	.	155
Herr Lave han red sig under D. CXCVI.	.	167
Herr Lovmand rider sig under D. XCIX.	.	180
Herr Nielsus undte stolt Mettelille vel. CLXXXVIII.	.	131
Herr Orm han tjener i Kongens Gaard. CLXXVIII.	.	67
Herr Peder tager sin Fæstems at lære. CCVIII.	.	246
Hvad skal jeg i Danmark? CLXIX.	.	26
Hør Du goden Ungersvend. CLXXXVI.	.	122
Hør I sjonne Ellensborg! CCXIII.	.	268
	J.	
Jarlen blev paa Valstedet vejet. CCXVII.	.	294
Leg stod mig vid en Bæk at toe. CCIL.	.	222
Leg var mig paa Tinge. CCXVI.	.	291
Leg vil Eder en Bise quæde. CCI.	.	215
Leg vil Eder en Bise quæde. CCXII.	.	261
Ingesfred og Gudrune. CXCIV.	.	158
	K.	
Kirstenlille tjener i Kongens Gaard. CCIII.	.	225
Kong Gereb haver en Datter. CLXXV.	.	47
Kongen han sidder i Ribe. CLXXXI.	.	100
Kongens Datter af Engelland. CLXXVI.	.	55
	L.	
Liden Kirsten! liden Kirsten! træd i Dandsen.		
CCXIX.	.	315
Liden Malfred ganger i Lundben. CLXXXIII.	.	107
	N.	
Norgelands Konning og Dronning med. CCXVIII.	.	309

	O.	Side
Og jeg stod for min Herres Bord.	CLXXIII.	40
	P.	
Paa Lindholms Hus.	CLXXIV.	45
Paa Lindholms Bjerg der stander en Lind.	CXCVII.	170
Paris han var saa liden en Dreng.	CCXX.	320
	R.	
Namund var sig en bedre Mand.	CCXXII.	333
	S.	
Saa manae sad de Riddere.	CCXI.	258
Samsing han tjente i Kongens Gaard.	CLXXIX.	81
Spanieland og Myklegaard.	CLXVIII.	16
Stolt Ingeborg lader sig Høfslæder skære.	CLXXXIV.	116
Stolt Signild lader brygge og blande Vin.	CLXX.	31
Søster spurgde huu anden.	CLXXI.	34
	T.	
Zerkild han er den gjævste Svenn.	CC.	185

Gloss

Bæt gis høg for min fætter i selskab CXXVII.

Bæt gis høgelse på CXXVIII.

Bæt gis høgelse givet os høngt en gud CXXIX.

Bæt gis høgelse givet os høngt en gud CXXX.

T r y k f e j l

Pag. 91. B. 40. for: Høsdingenavn læs: Hædinges

at navn.

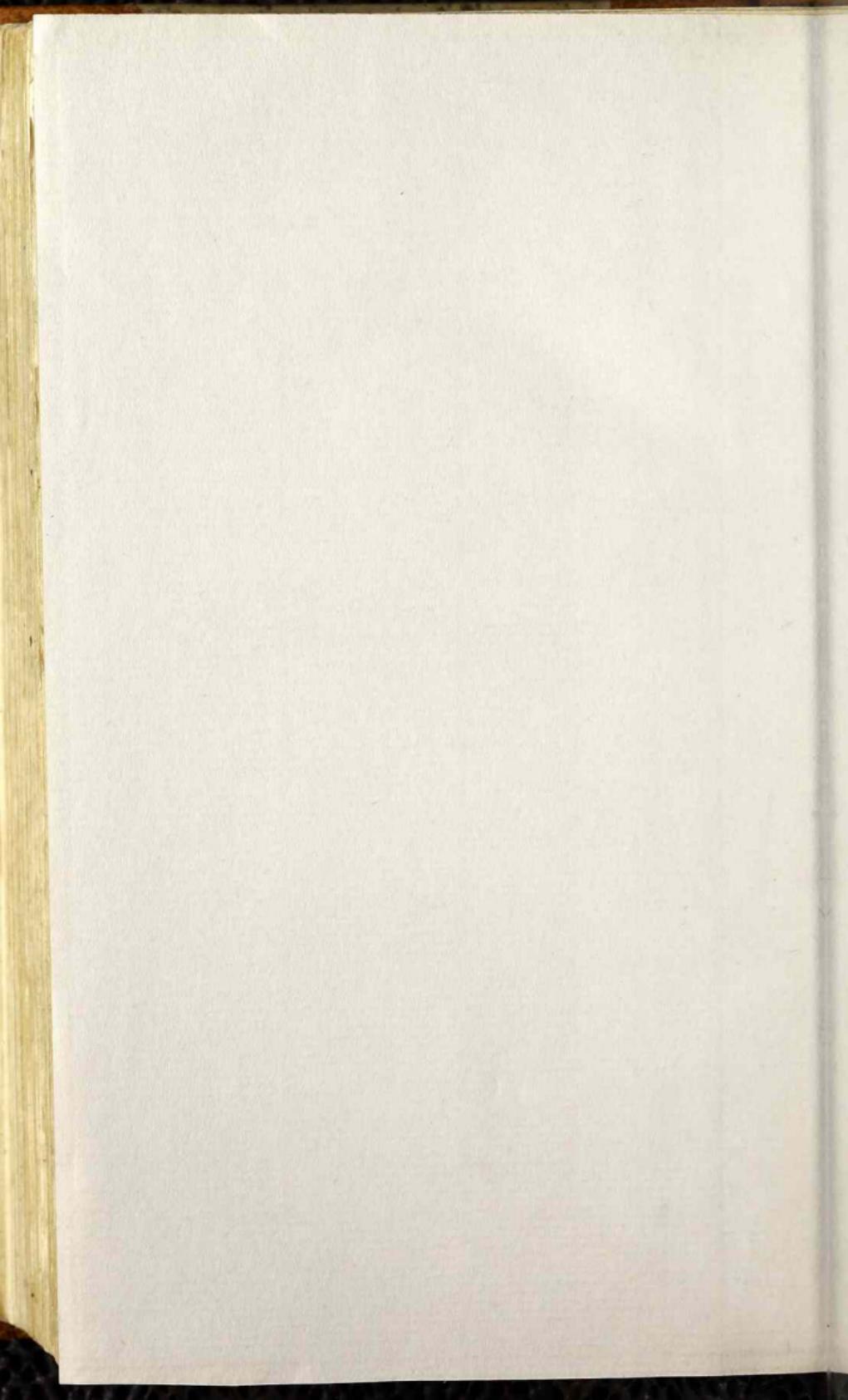
— 94. B. 71. for: han læs: hun.

— 144. B. 31. for: ind læs: end.

34

35

Det kgl. Bibl. Bogb.

